

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 67

Ple del Parlament

Sessió 36, primera reunió, dimecres 31 de maig de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al Govern sobre la protecció efectiva de la zona de dunes i pinedes de la platja de Pals 310-00227/11	4
Pregunta al Govern sobre les actuacions dels Mossos d'Esquadra per a garantir la seguretat de les persones amb la malaltia d'Alzheimer 310-00229/11	5
Pregunta al Govern sobre la campanya de la fruita dolça 310-00230/11	7
Pregunta al Govern sobre l'oferta d'ensenyaments postobligatoris 310-00231/11	8
Pregunta al Govern sobre els mitjans de comunicació catalans 310-00233/11	10
Pregunta al Govern sobre els treballadors públics 310-00234/11	11
Pregunta al Govern sobre el procés de reindustrialització de Delphi 310-00235/11	13
Pregunta al Govern sobre l'aplicació del nou decret del sistema educatiu inclusiu 310-00232/11	15
Pregunta al Govern sobre la planta judicial 310-00228/11	16
Pregunta al president de la Generalitat sobre la deriva discursiva del Govern de l'Estat i les seves declaracions amb relació a la influència de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent en l'acció del Govern de la Generalitat 317-00157/11	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre el nou model de pagament de peatges per mitjà d'una taxa 317-00153/11	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre el menysteniment del Pacte Nacional pel Referèndum i sobre el compliment dels estàndards internacionals de validació del referèndum 317-00155/11	22
Pregunta al president de la Generalitat sobre la data de convocatòria del referèndum i les conseqüències de celebrar-lo 317-00152/11	23

Pregunta al president de la Generalitat sobre les línies 9 i 10 del metro 317-00154/11	25
Pregunta al president de la Generalitat sobre els efectes dissuasius que poden tenir les amenaces de l'Estat espanyol en la celebració del referèndum 317-00156/11	27
Situació de compatibilitat de diputats 234-00049/11 i 234-00128/11	28
Projecte de llei de la comunitat catalana a l'exterior 200-00015/11	29
Proposició de llei de protecció dels denunciants i altres mesures de lluita contra la corrupció (debat de totalitat) 202-00049/11	46
Interpel·lació al Govern sobre el llibre i els creadors 300-00170/11	57
Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia per a impulsar l'economia verda 300-00172/11	64
Interpel·lació al Govern sobre el model de turisme 300-00178/11	70
Interpel·lació al Govern sobre la planificació i la gestió de l'aeroport de Barcelona - el Prat 300-00176/11	77

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Impress a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 36.1

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat de diputats (tram. 234-00049/11 i 234-00128/11). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 415, 32).
3. Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 200-00010/11). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 420, 3).
4. Projecte de llei de la comunitat catalana a l'exterior (tram. 200-00015/11). Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 421, 3).
5. Proposició de llei de protecció dels denunciants i altres mesures de lluita contra la corrupció (tram. 202-00049/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 364, 8).
6. Interpel·lació al Govern sobre el llibre i els creadors (tram. 300-00170/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia per a impulsar l'economia verda (tram. 300-00172/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el model de turisme (tram. 300-00178/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la protecció de la infància i l'adolescència (tram. 300-00173/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies nombroses (tram. 300-00177/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el metro a l'Hospitalet de Llobregat (tram. 300-00174/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la planificació i la gestió de l'aeroport de Barcelona - el Prat (tram. 300-00176/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i la separació de poders al Regne d'Espanya (tram. 300-00175/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Substanciació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els resultats escolars (tram. 302-00148/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els serveis de menjador i transport escolar (tram. 302-00149/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre una universitat per a tothom i sense precarietat (tram. 302-00150/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'actualitat de la Unió Europea (tram. 302-00151/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els centres especials de treball (tram. 302-00152/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la destinació de recursos públics a l'organització d'un referèndum il·legal (tram. 302-00153/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió.

Molt bon dia a totes i a tots. Donem la benvinguda a les sessions plenàries al senyor Ferran Pedret, que s'hi reincorpora, i al senyor Fernando Sánchez, que no el veig, però suposo que també s'hi reincorporarà, després de la seva recent paternitat. *(Aplaudiments.)*

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier. D'acord amb l'article 161 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia.

I, d'acord amb l'article 93 del Reglament, els recordo que la diputada senyora Marta Ribas ha delegat el seu vot en el portaveu del seu grup parlamentari, el senyor Joan Coscubiela.

Pregunta al Govern sobre la protecció efectiva de la zona de dunes i pinedes de la platja de Pals

310-00227/11

I ara comencem ja amb el primer punt de l'ordre del dia. La primera pregunta al Govern és sobre la protecció efectiva de la zona de dunes i pinedes de la platja de Pals. Formula la pregunta el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Sí; gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Conseller, el 26 d'octubre passat, el Parlament, aquest Parlament, va aprovar una resolució que demanava adoptar les mesures necessàries per a la protecció efectiva de les zones de dunes i pinedes a tocar del mar, amb un alt valor ambiental, a la platja de Pals.

En el control de compliment, del 2 de maig passat, vostè em contesta que, efectivament, aquests sectors han de ser protegits; en concret, que el sector Roca Blanca ja està protegit de l'edificació pel planejament urbanístic vigent com a conseqüència de la modificació aprovada el 2014, que el qualifica com a sistema d'espais verds, i que, en el cas del sector de Rodors, es preveuen edificacions però l'ordenació preveu mecanismes per compatibilitzar els edificis amb les pinedes sobre dunes.

Doncs, miri, m'ha dit un ocellet que això dels mecanismes no funciona, que no s'està protegint. Per tant, voldria saber quines comprovacions ha fet el seu departament per garantir de manera efectiva aquesta protecció.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, aquí estem parlant, diguem-ne, d'unes pinedes i pinedes sobre dunes. Les pinedes sobre dunes és allò que nosaltres hem de protegir a través de la planificació urbanística, en aquest cas, d'una manera molt, molt precisa.

Una altra cosa és que aquí sí que hi ha una activitat silvícola; hi ha una autorització per part de la Generalitat de Catalunya de dur a terme aquestes actuacions, supervisat pel Cos d'Agents Rurals, en el sentit que allò que s'ha fet s'ha fet d'acord amb la normativa que fixa la Generalitat de Catalunya, per una banda, i l'Ajuntament de Pals, per una altra.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Vidal.

Marc Vidal i Pou

Sí; gràcies, presidenta. Miri, conseller, la informació que jo tinc, a més a més de l'ocellet, és visual. I m'atreveria a dir que no només no s'estan protegint els boscos, sinó que s'estan arrasant. No sé si veu aquesta foto, la tala...? Veu aquesta? Fins ara s'han estat fent tales. Veu aquesta? Fa quinze dies això era un bosc, ara només queda la sorra de les dunes. I, sap què?, aquesta està en zona protegida. S'estan fent tales indiscriminades d'arbres en una zona que està dins del Pla d'espais d'interès natural, dins del Pla especial Muntanyes de Begur.

Escolti'm, si això fos així com li dic, seria un delicte, no? Ho podria comprovar, si us plau? M'agradaria que ho comprovés. I sap com s'ha fet? Tal com vostè ha dit, amb

una llicència del març del 2016 per fer les franges perimetrals de protecció contra incendis, que és vàlida un any. Abans de tenir la llicència, també s'han estat tallant permanentment, i ningú els ha aturat, i amb la llicència caducada, han seguit tallant. La setmana passada encara tallaven. Centenars i centenars d'arbres, conseller. Per fer una franja perimetral. No sé si li sembla que això de la foto deu ser una franja perimetral o no. Amb aquesta llicència, allò que era un bosc de pins en zona protegida ara és un erm.

És a dir, en resum, s'han fet tales fora de les dates de permís, s'han fet tales en període estival; s'estan fent treballs amb permís de franges perimetrals fora de les franges i sobre propietats que no són les autoritzades. I sap per què? Per una qüestió d'especulació urbanística: per rebaixar sense remei el valor ambiental del sector i poder modificar la quantitat edificable i autoritzar un volum d'habitatges que duplicaria la població que hi ha ara a Pals. És a dir, no fa cap falta...

La presidenta

Senyor Vidal, ha exhaurit el temps.

Marc Vidal i Pou

No miri cap a un altre costat, conseller.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. Respon el conseller Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. No miro a cap altre costat; li nego la major. És a dir, vostè al final ha arribat on volia arribar, eh?, que és a aquest darrer element. Fa un judici de valor que no és acceptable; diu: «S'han tallat aquests arbres...» Nosaltres acreditem, perquè hi ha hagut la supervisió del Cos d'Agents Rurals, que s'ha fet amb unes condicions raonables i ajustades a llei; ho tornarem a mirar una altra vegada, és evident, però, escolti, vostè no pot arribar a la següent conclusió, que és: «Tallen arbres, bàsicament, per especular urbanísticament.» No, no, escolti, no és això; quan parlem de les franges perimetrals no estem parlant d'una qüestió menor, estem parlant d'un element bàsic des d'un punt de vista de seguretat.

Però, a més a més, li dic una altra cosa; li explico que hem aprovat un pla de recuperació dels sistemes dunars a l'Empordà; que dotarem aquest pla amb 600.000 euros; que començarem a executar totes les mesures a partir d'aquest mes d'octubre; que a la platja de Pals, d'aproximadament 1,3 quilòmetres, a la zona de dunes de mar, farem una inversió de vuitanta mil euros.

Des d'aquesta perspectiva, què farem? Tancaments amb tancats de fusta per protegir aquest sistema dunar; eliminació de camins que travessen les dunes i restauració de les zones fragmentades; instal·lar les trampes de sorra per regenerar perfils dunars; instal·lació de senyals informatius; plantació d'espècies específiques. I, evidentment, hi ha un tema bàsic, per nosaltres, que és un tema fonamental, que és: aquestes pinedes que ajuden a mantenir aquest ecosistema de les dunes, això és intocable, inalterable. I aquest és el nostre compromís. I això, senyor diputat, no s'ha tocat; no s'ha tocat ni per fer cap previsió de pretesa especulació urbanística, ni s'ha tocat, sobretot, i principalment, perquè tenim una obligació legal i una obligació moral de protegir-ho.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre les actuacions dels Mossos d'Esquadra per a garantir la seguretat de les persones amb la malaltia d'Alzheimer

310-00229/11

Segona pregunta al Govern, sobre les actuacions dels Mossos d'Esquadra per a garantir la seguretat de les persones amb la malaltia d'Alzheimer. Formula la pregunta la senyora Montserrat Fornells, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller Jané, l'Alzheimer és una malaltia que s'ha convertit en un dels grans problemes de salut del món, però les característiques d'aquesta fan que també esdevingui un greu problema social.

L'Alzheimer és una malaltia neurodegenerativa irreversible i progressiva que provoca una major dependència; afecta la memòria, les habilitats, el llenguatge i els diferents àmbits del dia a dia de les persones que la tenen. L'impacte psicològic i social és molt important, tant en els malalts, com en les famílies i cuidadors més directes.

A Catalunya, existeixen uns 112.000 malalts d'Alzheimer, una de cada deu persones majors de seixanta-cinc anys tenen la malaltia, i degut a l'envelliment de la població es calcula que en pocs anys es podria doblar les persones que ho pateixin.

Una de les tasques del Cos de Mossos d'Esquadra és la de donar protecció i assistència a la ciutadania, amb especial atenció als col·lectius més vulnerables en temes de seguretat, com poden ser els malalts d'Alzheimer.

El passat 5 de maig, els Mossos d'Esquadra i la Federació d'Associacions de Familiars de Malalts d'Alzheimer de Catalunya van presentar la campanya «Garantint la seguretat de les persones amb Alzheimer», una campanya de proximitat i de sensibilització feta conjuntament que consisteix en realitzar diverses accions i disposar d'eines per millorar la seguretat de les persones amb la malaltia i dels seus familiars.

Una de les accions més destacables d'aquesta campanya, entre altres, és la presentació d'una polsera identificativa amb un codi QR que porta el logotip dels Mossos d'Esquadra. Aquesta serveix perquè, si una persona amb Alzheimer es perd o es desorienta, la polsera facilita al ciutadà o a la policia que el trobi les dades bàsiques del contacte del cuidador o familiar, a més a més de contenir informació d'interès del malalt. La federació d'associacions de familiars s'encarregarà de la seva venda i distribució en les seves associacions; n'ha fet una previsió de dos mil polseres.

Per tot l'exposat, senyor conseller, des del Grup de Junts pel Sí li volem preguntar com valora les accions que els Mossos d'Esquadra duen a terme per garantir la seguretat de les persones amb Alzheimer i com valora la implantació de la polsera identificativa amb codi QR.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Fornells. Respon el senyor Jordi Jané, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Jordi Jané i Guasch)

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada, per aquesta pregunta, perquè permet explicar en seu parlamentària una col·laboració de la Policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, amb la FAFAC, la Federació de Familiars de Malalts d'Alzheimer, que fa molts anys que col·laborem activament –ja hem fet tres edicions del calendari solidari de Mossos d'Esquadra, ara s'està preparant la quarta, amb més de 225.000 euros recaptats, que es destinen a aquests malalts.

I ara, efectivament, s'ha fet una campanya, una campanya específica, garantint la seguretat dels malalts d'Alzheimer. I, com bé explicava, s'ha fet una polsera. És aquesta. És la polsera que identifica el malalt, persones que es desorienten, que es perden, que no saben tornar a casa. Si porten aquesta polsera... –aquí hi ha efectivament aquest codi QR–, que permet localitzar el seu cuidador, el seu familiar; que permet, també, conèixer les pautes d'aquell malalt concret, i és un element que pot ajudar moltíssim perquè són persones que a vegades no porten cap tipus documentació a sobre.

Deia com valorem la seva implantació? Ja n'hem començat a repartir –més de 750–, i hi han països d'Amèrica del Sud i de Rússia que truquen als Mossos d'Esquadra interessant-se per una iniciativa que és pionera en l'àmbit policial.

Però no únicament s'ha fet això; s'han fet ara deu mil tríptics dirigits a les famílies, als cuidadors, que han de fer quan desapareix o es perd un malalt d'Alzheimer. I, a part, també s'ha fet una guia específica, aquesta interna, dedicada als agents, als agents que interactuen amb aquests malalts, perquè els primers minuts a vegades són molt importants per no desorientar-los més, i se'ls dona unes pautes d'actuació, als agents, tenint també en compte coneixements mèdics. I vull agrair al Departament de Salut que ha col·laborat amb Mossos d'Esquadra per fer aquesta guia interna.

I, per últim, una darrera actuació. Els serveis d'atenció a la comunitat de Mossos d'Esquadra s'estan dirigint a les vint-i-una associacions de familiars d'Alzheimer a Catalunya per fer xerrades sobre dos aspectes que ens preocupen, per aquest col·lectiu: els maltractaments i les estafes. Són col·lectius més vulnerables, i, per tant, s'ha de fer aquesta actuació; la fa els Mossos d'Esquadra, com la fa també amb altres col·lectius vulnerables, com dones maltractades, nens, gent gran o persones que pateixen qualsevol tipus d'odi o discriminació. Aquest servei policial de proximitat és essencial.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller Jané.

Pregunta al Govern sobre la campanya de la fruita dolça

310-00230/11

Tercera pregunta al Govern, sobre la campanya de la fruita dolça. Formula la pregunta la senyora Violant Cervera, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, ara fa un mes que ha començat la campanya de recollida de la fruita dolça a Catalunya. Com vostè sap, aquest és un sector fort, competitiu i obert al món, fonamental per al nostre teixit productiu i que és imprescindible per mantenir l'equilibri territorial al nostre país.

L'any 2016, la producció a Catalunya de la fruita es va acostar a les 900.000 tones, i som capdavanters en moltes d'aquestes varietats, com, per exemple, en el prèssic o la nectarina, que som els tercers productors d'Europa, la poma, que som els vuitens, o la pera, que som els quarts productors.

El món agrari fins ara havia estat acostumat a fer front a bones i a males campanyes de la fruita, inclemències meteorològiques, males collites i també en moltes ocasions males campanyes a conseqüència dels preus. Principalment, les assegurances, les xarxes antipendra o les antigelades, els sistemes antigelades, ens han ajudat a fer front a aquestes inclemències meteorològiques. I les davallades de preus, fins ara, no eren indefinides i tampoc eren globals, i a més a més moltes vegades anaven associades a excessos de producció o a altres problemes dintre de la mateixa collita.

En els darrers anys, però, inexplicablement, i davant la incredulitat dels productors, que cada cop estan més professionalitzats i milloren les seves varietats, els preus de la fruita han estat ruïnosa i amenacen seriosament el futur d'un dels nostres principals motors de producció.

El sector és conscient que la liberalització dels mercats, la prohibició de l'intervencionisme dels estats, l'oferta i la demanda i les dificultats d'una administració com la nostra, amb poques competències i sense interlocució directa amb Europa, fan difícil trobar una solució a una problemàtica d'aquestes característiques.

No obstant això, sabem que des del departament s'està treballant amb totes les eines al seu abast per aconseguir que aquest sector pugui tirar endavant; sabem que es fan campanyes de promoció de la fruita, plataformes de comercialització, codi de bones pràctiques..., però ens interessaria, sobretot, saber què és el que està fent el Govern en dos eines que creiem fonamentals: la circumscripció econòmica de la fruita dolça, i també l'observatori dels preus.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Cervera. Respon la senyora Meritxell Serret, consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Meritxell Serret i Aleu)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, diputada, per la vostra pregunta. Com bé heu dit, el sector frutícola català és punter, és punter a Europa, i d'ell en depenen moltes explotacions del nostre país, i això vol dir moltes famílies. Des del departament som molt conscients d'aquest potencial i, alhora, d'aquest gran repte que tenim per consolidar tota

aquesta economia al territori, i per això hem volgut reforçar des del primer moment aquest sector. Aquest sector, el volem reforçar amb mesures que vagin a suplir algunes deficiències estructurals que pateix i que l'ajudin no només a previndre les crisis de preus que estem patint consecutivament en les darreres campanyes, sinó que alhora ens ajudi a reforçar-los i a ser capaços de gestionar-les millor si es donen i minimitzar-ne els efectes.

I totes aquestes mesures, com bé heu apuntat, passen per estructurar millor el sector, sobretot per la part de la producció, organitzar millor la producció i que sigui més forta la cadena de valor; passen per establir relacions més transparents en la cadena, i passen també per aquest diàleg necessari, aquestes sinergies entre tots els agents de la cadena, des de la producció fins a la distribució, per a assolir aquest objectiu comú, que és fidelitzar el consumidor amb la fruita produïda aquí, a Catalunya.

Durant aquesta legislatura hem creat tres circumscripcions econòmiques, una per a préssec i nectarina, una altra per a pera i una altra per a poma. Aquestes circumscripcions les crea el mateix sector productor. Es formen a partir de la majoria dels productors, més del 80 per cent del sector productor agrupat en aquestes circumscripcions econòmiques, que s'autoregula, estableix les seves pròpies normes sobre com es comercialitza, les condicions de comercialització, quins calibres i quines qualitats surten al mercat, com es comercialitzen, en quines condicions es fan els contractes... I això creiem que és fort i positiu, perquè aquestes normes que s'estableixen el 80 per cent de productors són d'obligat compliment per a tots els operadors d'aquí, de Catalunya; per tant, ajuden a regular molt millor el mercat. En aquest sentit, farem jornades informatives els dies 5 de juny a Alcarràs i 20 de juny a Corbins, per informar tots els productors i que coneguin el potencial d'aquesta mesura.

L'altra gran eina, l'observatori de preus, llargament reivindicada pel sector, ens ha de donar més transparència. Estem treballant molt amb el sector perquè tinguem totes aquelles dades i que aquestes dades siguin fiables, siguin de la màxima confiança, i esdevingui un element de referència que ens ajudi a millorar les relacions i que en aquesta campanya començarem a fer funcionar i que en la propera volem que estigui ben consolidat i que tinguem unes bones eines per al nostre sector i el reforcem plenament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera Serret.

Pregunta al Govern sobre l'oferta d'ensenyaments postobligatoris

310-00231/11

Quarta pregunta al Govern, sobre l'oferta d'ensenyament postobligatori. Formula la pregunta el senyor Josep Maria Forné, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Josep Maria Forné i Febrer

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, la majoria d'estudiosos i d'assagistes ens parlen de que un dels reptes de l'ensenyament del futur immediat, i podríem parlar també del present, és la formació contínua, aquella formació que vam aprendre de joves, d'infants, i que ens ha servit per a tota la vida, això ja, d'alguna manera, doncs, ha deixat de ser i necessitem mantenir una formació de manera contínua. Aquesta formació de manera contínua necessita i demana l'atenció per part dels ensenyaments postobligatoris.

D'altra banda, l'atenció i la cura de la igualtat d'oportunitats és una exigència de qualsevol govern que es vulgui preuar realment d'un bon govern. La igualtat d'oportunitats és no només compensar les diferències, sinó, a més a més, mirar de que aquestes diferències no es transmetin de generació en generació i que perdurin, de forma que s'han de corregir. L'ensenyament obligatori és una manera de corregir aquestes diferències, però també l'ensenyament postobligatori, ja que la seva diversitat i diversificació que pot tenir l'ensenyament postobligatori permeten també atendre la diversitat d'interessos de les persones.

I, a més a més –a més a més–, l'ensenyament postobligatori també pot servir per atendre l'excel·lència d'un sistema educatiu. L'ensenyament postobligatori, amb la seva diversificació, també justament pot atendre les capacitats diverses de les persones.

Catalunya és i ha estat referent i ha destacat en l'oferta d'ensenyaments postobligatoris, d'ensenyaments de formació professional, de batxillerat, d'ensenyaments de programes de promoció professional.

L'interès ara i la pregunta és: quina és la posició del Departament d'Ensenyament per voler continuar destacant en l'equitat i l'excel·lència a través de l'oferta de l'ensenyament postobligatori i amb quines estratègies? I també preguntar-li, de manera més específica, com la formació professional és una eina i estratègia de país en aquests objectius. Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Forné. Respon la senyora Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Meritxell Ruiz i Isern)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, com molt bé ha dit, justament per treballar per l'equitat, però també per treballar per l'excel·lència, l'instrument més important que té aquest país són els ensenyaments postobligatoris. Catalunya el que no es pot permetre en el seu futur, si vol ser un país referent, és que cap generació no tingui suficients estudis com per poder donar resposta a les necessitats de la societat del coneixement.

I en aquest sentit tenim bones notícies. En primer lloc, sobre la taxa de graduació. Els alumnes que acaben el quart d'ESO, que l'any 2005-2006 era el 78 per cent, en aquest moment ja estem a més del 87 per cent, gairebé el 88 per cent d'alumnes que es graduen en ESO. I això és important perquè tots aquests alumnes que no es graduaven en aquell moment eren justament els que queien del mercat laboral o els que acabaven tenint feines que en aquest moment no poden tenir, perquè hi ha molts mercats laborals que s'han destruït i, per tant, no tenen formació com per poder-se reciclar en altres sectors.

Però també una dada molt important és l'abandonament escolar prematur. No en tenim prou amb que els nostres alumnes acabin l'ESO, sinó que, justament per garantir la igualtat d'oportunitats, han de continuar amb uns estudis postobligatoris. I l'abandonament prematur dels estudis ha passat de ser el 32,9 per cent –una dada que realment era molt alarmant l'any 2008– a ser en aquest moment del 17,8 per cent. Per tant, una caiguda molt important que hem de seguir millorant i situar-nos en els objectius que ens marca Europa, que és el 15 per cent per al 2020, però ja hi estem a prop.

I, com que ha preguntat moltes coses, sí que deixi'm centrar-me en la formació professional. De fet, la formació professional –deixi-m'ho dir així– és com un arbre, una nova espècie que hem de preuar molt i que hem de cuidar moltíssim, perquè creixi amb la mateixa força que està creixent ara.

Primer de tot, hem de dir que tenim centres de formació professional que tenen una gran qualitat; tenim uns centres de formació professional que estan oberts a les necessitats de les empreses, que estan oferint cicles formatius adaptats a les necessitats de cada sector. Enguany, al Govern de la Generalitat hem creat quaranta-cinc cicles nous, tots en dual, perquè tots són donant resposta a necessitats de diferents sectors: des de la pedra natural –a Lleida, teníem molts sectors que treballen la pedra que no tenien gent formada, i, per tant, farem una formació– fins a especialistes en l'àmbit jurídic. Per tant, tots aquests quaranta-cinc nou cicles que implementem, tots, donen resposta a necessitats laborals.

Però també anem tenint una millora del prestigi social de l'FP, que això ens feia molta falta i encara ens fa falta. Hem de dir que la formació professional és una eina de millora de l'ocupabilitat, i també de la competitivitat d'un país. Per tant, seguirem treballant en l'FP, en l'FP industrial, i a aconseguir més alumnes que segueixin la formació postobligatòria...

La presidenta

Consellera...

La consellera d'Ensenyament

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre els mitjans de comunicació catalans

310-00233/11

Cinquena pregunta al Govern, sobre els mitjans de comunicació catalans, formulada pel senyor Fernando de Páramo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Fernando de Páramo Gómez

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia. Bon dia, consellera, consellers, companys, companyes... Hace aproximadamente un mes se votó en este Parlamento la dimisión de la presidenta de la corporación, la señora Llorach. La señora Llorach dijo además que vendría de forma temporal y resulta que lleva ya más de un año atornillada a la silla, haciendo y deshaciendo, nombrando en veinticuatro horas y volviendo a nombrar después a un director de TV3 de Convergencia, para que ustedes tengan a su director. Lo hicieron tan mal y tan rápido que hasta sus socios de Esquerra Republicana se enfadaron; solo hay que ver la rueda de prensa del señor Torrent ese mismo día hablando del asunto.

La pregunta es muy clara, y se la hago porque es su departamento, además, *consellera*, y también se la hago porque es su compañera de partido, la señora Llorach, porque la señora Llorach ya ha manifestado que tiene carnet de Convergencia. Por tanto, usted es la persona idónea para contestar si va a dimitir la señora Llorach, como le ha mandado este Parlamento, y cuándo lo va a hacer.

Además, en esa moción, en ese mismo texto, se aprobó la reprobación del director de TV3. Ustedes pusieron de acuerdo a toda la oposición, incluida la CUP, con Ciudadanos, para que este señor sea reprobado. ¿Cómo tenemos la lista de candidatos para la reprobación del señor Sanchis?

Y ya una última pregunta: quiero saber qué le parece que el señor Sanchis vaya haciendo mítines, invitado por la ANC, con una «estelada» de dos metros detrás, hablando precisamente del *procés*, hablando de la independencia y hablando del referéndum. Me gustaría saber cuál es su opinión de que el director de la televisión pública de Cataluña, que pagamos todos los catalanes –también los que no piensan como él–, haga mítines independentistas por Cataluña, al más puro estilo Vidal.

La presidenta

Gràcies, senyor De Páramo. Respon la senyora Neus Munté, consellera de Presidència.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, una nova sessió de control, la mateixa pregunta, la mateixa obsessió parlant dels mitjans de comunicació públics... El primer prec que li faig és que parli amb rigor i, quan es refereix a les persones, en parli amb respecte i no els atribueixi militàncies que no són i no han estat mai; no ho són ni ho han estat mai.

En segon lloc, la meva opinió és que celebri que el senyor Sanchis, director de TV3, tingui opinió. I té tot el dret a exercir-la i té tot el dret a expressar-la, només faltaria. Continuo demanant-li rigor: cap míting –cap míting. El senyor Sanchis, com ja va expressar a la passada sessió de control, crec que de manera impecable –per tant, entendrà que jo només faré que ratificar les seves paraules–, no va acudir a cap míting: va ser convidat a expressar la seva opinió, a fer un relat periodístic sobre la realitat catalana (*remor de veus*), una realitat que vostès voldrien en blanc i negre i que és en colors, realitat política. Té tot el dret a fer-ho, a expressar la seva opinió, com vostè, per cert, i com jo mateixa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor De Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Si estar invitado por la ANC, con una «estelada» de dos metros detrás, hablando del referéndum, no es un mitin, que venga Dios y lo vea. En cualquier caso, sí que tiene el derecho a dar su opinión, pero si quiere dar su opinión política lo que tiene que hacer es presentarse a unas elecciones y sentarse aquí, como estamos los diputados, y no a cien mil euros al año, pagado por todos los catalanes.

Porque no da su opinión, señora Munté: hace un mitin político; un mitin político, les guste o no. Y además lo hace en contra del Libro de estilo de TV3. Porque el Libro de estilo de TV3 deja muy claro que no puede haber manifestaciones políticas que pongan en cuestión la neutralidad de los medios públicos catalanes. Lo que pasa es que ustedes no saben que es la neutralidad en los medios públicos catalanes, porque llevan toda la vida, desde Convergencia, controlándolo.

Y ahora ya tienen a una persona dentro; ya no van a tener que descolgar el teléfono, porque lo tienen dentro. Señora Munté, usted pasará a la historia por ser la *consellera* con los peores datos de audiencia de la historia de TV3, y va a pasar a la historia también por ser la *consellera* que ha hundido TV3. Y no olvide que TV3 no es de Convergencia. Repítalo conmigo, señora Munté: TV3 no es de Convergencia, es de todos los catalanes.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula la consellera de Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Rigor, senyor diputat, rigor. El perd –el perd– la manca de rigor i la seva obsessió malaltissa, la mateixa que es manifesta a la fundació del seu partit, el 2005, quan vostès en el seu manifest fundacional ja deien... (*veus de fons*) –2005, sí, senyor diputat, 2005, rectifico (*remor de veus*)–: «Es cada vez más escandalosa la pedagogía del odio que difunden los medios de comunicación del Gobierno catalán contra todo lo español.»

Amb aquests plantejaments vostès demostren una desconnexió total i absoluta de la realitat catalana, li ho torno a dir, d'una realitat que no és en blanc i negre, com vostès voldrien, monocolor i censurada. És una realitat amb uns mitjans de comunicació públics que són avalats per les dades d'audiència, per organismes independents i de gran prestigi, com és el CAC, en termes de credibilitat. Escoltin, escoltin això: en termes de credibilitat i de pluralitat. Vostès sí que no saben què vol dir aquesta pluralitat.

Són l'única formació política que en les esmenes als pressupostos del 2017 van plantejar una retallada del 25 per cent per a Catalunya Ràdio i TV3. Així atenen les necessitats dels mitjans públics? Ens hauran d'explicar si el seu interès no és tot un altre: és el d'afavorir interessos de mitjans que no són precisament els públics.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Munté. *(Persisteixen els aplaudiments.)* Moltes gràcies, consellera Munté.

Pregunta al Govern sobre els treballadors públics

310-00234/11

Sisena pregunta al Govern, sobre els treballadors públics, formulada pel senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señora *consellera*, su Gobierno está dedicado casi en exclusiva a un proyecto político que pretende sacarnos de España y de Europa y crear un nuevo estado. Esto, lógicamente, usted comprenderá que genera cierta intranquilidad, sobre todo entre los servidores públicos. *(Remor de veus.)*

Le pregunto...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Carlos Carrizosa Torres

...¿qué hace su departamento para proteger a los funcionarios de las incertidumbres derivadas de su proyecto político?

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Respon la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge (Meritxell Borràs i Solé)

Sí; gràcies, presidenta. Senyor diputat, també una repetició de pregunta. Aquesta és una obsessió seva, la dels treballadors públics, però no pas per ajudar-hi, sinó que vostès els utilitzen com una eina llancívola, i ho saben perfectament.

Miri, jo, en primer lloc, el que vull fer és posar en valor la feina dels treballadors públics; uns treballadors públics que, en els moments de dificultat –que els hem patit i que, per tant, ells també els han patit, amb el que ha estat, doncs, la pèrdua d'alguns drets–, ells han mantingut aquest estat del benestar per al conjunt del nostre país. I, per tant, jo crec que el primer que cal fer és reconèixer aquesta feina, inclús en aquests moments més difícils.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

No ha contestado a nada de lo que le he preguntado, señora *consellera*. Ha dicho algo que todos sabemos, que es verdad: lo que han sufrido los funcionarios públicos en toda esta época de recortes que ustedes, desde su partido, Convergència, han capitaneado y se han convertido en los campeones de los recortes de derechos sociales y de salarios a los funcionarios catalanes; funcionarios que están esperando que se fije todavía el calendario de devolución de las pagas extras que se les deben. Y usted, su departamento y su Gobierno, no lo ha hecho, a pesar del mandato de este Parlamento, señora *consellera*. A lo mejor están esperando, ustedes, a hacer una cumbre para decidir cuándo les devuelven el dinero a los funcionarios, porque ustedes hacen cumbres para todo menos para lo que interesa de verdad a todos los catalanes.

Y eso por no hablar de la precariedad de los funcionarios públicos, que ha subido un 4 por ciento en el último año: del 22 por ciento ha pasado al 26 por ciento. Pero nada de esto le interesa a usted, señora Borràs, sino que usted no hace nada para remediar la mala gestión respecto a los funcionarios. Y se dedica..., eso sí, usted dice que les usamos como *eines llancívoles*, pero es que usted fue quien quiso que los funcionarios pidieran fiesta para jalearse al señor Mas en la puerta de los juzgados.

Y usted (*alguns aplaudiments*), su Gobierno –su Gobierno–, señora Borràs, tiene en el cajón una ley de desconexión que genera muchísimas incertidumbres a los funcionarios y que está provocando que los sindicatos se apresuren a hacer protocolos de cómo reaccionar, porque, ¿ustedes van a obligarles a vulnerar la ley a los funcionarios? ¿Y van a ser sancionados si no cumplen con las leyes que ustedes dictan? Ustedes lo que van a hacer es provocar una extraordinaria inseguridad jurídica. Muchos sindicatos ya están reaccionando a esto y usted no hace nada; usted, en vez de tranquilizar a los funcionarios y proteger a los trabajadores públicos, como es su misión, aplaude a su compañero de filas, señor Lluís Llach, cuando dice «los funcionarios sufrirán», y le aplauden usted y todo su grupo. (*Alguns aplaudiments.*)

Usted va a pasar a la historia como la persona que aplaudía a aquel que estaba amenazando a los funcionarios públicos, señora Borràs. (*Remor de veus.*) Es lamentable.

La presidenta

Senyor Carrizosa... (*Aplaudiments.*) Respon la consellera Borràs.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Gràcies, senyora presidenta. Bé, ja serem dues les conselleres que passarem a la història, això serà bo de veure. Però, més enllà d'això, escolti'm, dos elements: un, sí, és cert que hi ha hagut, doncs, pèrdua de drets, però també és cert que els estem retornant; també és cert que estem en la mesa de negociació, i també és cert que si disposéssim dels nostres diners en aquests moments (*remor de veus*) nosaltres podríem disposar d'una funció pública amb més persones (*persisteix la remor de veus*), i també...

La presidenta

Silenci, si us plau.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

...més ben pagades. I aquesta és una realitat en la qual vostès també hi haurien de donar algun tipus de resposta.

Però, escolti'm, nosaltres estem davant d'un procés polític, certament, i aquí nosaltres no ens n'amaguem ni, doncs, eludim responsabilitats; responsabilitats que són, lògicament, sobre els polítics –i sé del que els parlo. El Govern preservarà i, a més a més, doncs, protegirà els treballadors públics, i no posarà en risc, en cap cas, els treballadors públics.

I parlem clar: és clar que les lleis catalanes, evidentment –vostès que són tan defensors de les lleis–, són per complir-les, només faltaria. O és que a partir d'ara vostès canviaran aquest discurs de que les lleis s'han de complir? Doncs, no, escolti'm, les lleis, també en el cas dels treballadors públics, dels funcionaris d'Ensenyament, que a vostès no els agrada que les compleixin, o respecte a la Llei d'educació o la Llei d'immersió lingüística..., però aquest no és el Govern que inventa querelles infundades, que amenaça a les empreses, que demana a la fiscalia que li afini coses i que..., a més a més, doncs, com vostès, animen al president Rajoy que envii cartes individualitzades a tots els treballadors públics per tal d'atemorir-los.

Escolti'm, nosaltres volem un estat de dret, lògicament, no un estat com l'actual, que torça el dret i que..., per tant, en aquest sentit, lliçons, les justes, o, més ben dit, cap, perquè en aquesta matèria, creguin-me...

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

...si algú som defensors de drets...

La presidenta

Gràcies, consellera. (*Aplaudiments.*) Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre el procés de reindustrialització de Delphi

310-00235/11

Setena pregunta al Govern sobre el procés de reindustrialització de Delphi, formulada pel senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Bon dia. Conseller, el seu Govern en els darrers mesos ha anunciat una sèrie d'inversions, d'indústries que vindrien al nostre país, tot i que quedem lluny encara dels 220.000 llocs de treball aproximadament que es van destruir en la indústria entre 2008 i 2013; tant important és que se n'obrin de noves, de fàbriques, com que no tanquin les que ja hi són, tot i que és una feina més deslluïda.

En el cas de Delphi, una indústria emblemàtica del Vallès, no només per les dimensions, sinó per la combativitat dels seus treballadors, que els va donar les bones condicions amb les quals treballaven... –i aprofitem, un petit incís, per saludar el treballadors de metro, que lluiten per les seves condicions laborals i ja porten cinc setmanes d'aturada–, dèiem que a Delphi el tancament es va solucionar amb un procés de reindustrialització, i a nosaltres ens consta que no s'estan complint els acords d'aquell procés de reindustrialització. Concretament, a finals de 2016, l'empresa s'havia compromès a presentar la relació dels 208 llocs de treball que s'havien de crear, donant continuïtat als treballadors de Delphi. A dia d'avui, tenen precontracte 178 d'aquests treballadors però l'empresa considera que ja ha complert.

Conseller, el departament està fent un seguiment d'aquest procés de reindustrialització? I, en cas que aquest incompliment sigui demostrable i palpable, vostès actuaran?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Botran. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, l'acord que es va fer per a la reindustrialització de Delphi és objecte de seguiment i la valoració que en fem és que s'està portant a terme i que s'acabarà complint, sí.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Botran.

Albert Botran i Pahissa

Doncs, li prenem la paraula. Esperem que aquests 208 llocs de treball siguin aquests i no menys. I sabem que hi ha motius per preocupar-nos perquè l'empresa fa servir alguns raonaments per esquivar aquesta responsabilitat d'assumir 208 llocs de treball. Diuen que han fet 208 *ofertes* de treball, que això pot bé ser que a un treballador li arribin tres ofertes de treball, o que dintre d'aquestes 208 hi hagi perfils que no encaixen, perquè l'empresa ja sabia quins perfils hi havia a Delphi.

Nosaltres..., el model que es fa servir sovint en aquests casos de reindustrialització ja ens sembla bastant dubtós: delegar en consultors privats, el prestigi dels quals no és aconseguir el manteniment del màxim lloc de treball, la qualitat d'aquest i vetllar perquè això sigui així, sinó que significa, doncs, fer un llacet ben bonic amb l'empresa, amb els treballadors, les instal·lacions, aconseguir els inversors i, un cop això ha passat, desentendre-se'n, en certa manera, que és el que està passant ara.

En aquest cas, doncs, les responsabilitats també recauen en la Generalitat, de qui esperem, hi insistim, que garanteixi aquests 208 llocs de treball...

La presidenta

Senyor Botran, ha exhaurit el temps. Gràcies, senyor Botran. Té la paraula el conseller Baiget.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, miri, el que deia l'acord de reindustrialització és que hi hauria una oferta i una contractació d'un mínim, per tant, estem parlant d'un mínim de 208 treballadors que provenien de l'anterior plantilla de Delphi, que havien estat acomiadats. I quan dic «d'un mínim» és així, perquè, potser, nosaltres el que esperem és que les quatre noves empreses que estan ubicades als locals de Delphi els vagin bé les coses i pugin contractar cada vegada més treballadors dels que s'havien compromès.

I, de fet, d'ofertes no se n'han fet 208, se n'han fet 253. S'han fet 253 ofertes nominals als treballadors de l'antiga Delphi, d'aquests, a data d'avui, 88 ja tenen un contracte en vigor i n'hi ha 92 que són de compromisos de contractacions signades, ja. Per tant, això està evolucionant bé. Tenim 9 pendents de resposta i hi han 38 ofertes no cobertes de moment per inexperiència o per manca de coneixements suficients i n'hi ha hagut 26 que s'han refusat per part dels candidats als quals se'ls va fer aquesta oferta.

I què és el que continuem fent? Continuem treballant perquè, per exemple, aquestes ofertes que estan no cobertes per inexperiència a través del SOC es puguin fer –perquè així està acordat i així està signat–, es puguin fer ofertes i cursos de reformació i de qualificació que permetin que aquests treballadors que avui..., antigament..., que venen de l'antiga Delphi i que avui no estan prou qualificats, es puguin formar i puguin acceptar i puguin passar a treballar en plantilla de les noves empreses. I això és el que fem.

I òbviament ho seguim, de la mateixa manera que seguim, també, tots els compromisos d'inversió que hi va haver i que s'hi van comprometre les quatre empreses.

I vull recordar que aquest ha sigut un procés bo, perquè, d'una empresa que se n'anava i deixava *tots* els treballadors a l'estacada, a l'atur, hem aconseguit que hi hagi quatre mitjanes i petites empreses catalanes industrials que s'uneixin, que s'aliïn i que creixi i augmenti la contractació de treballadors industrials al nostre país.

La presidenta

Conseller... Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'aplicació del nou decret del sistema educatiu inclusiu

310-00232/11

Vuitena pregunta al Govern sobre l'aplicació del nou decret del sistema educatiu, formulada per la senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Me gustaría dar la bienvenida a las madres de la Plataforma Ciudadana per una Escola Inclusiva a Catalunya, que hoy nos acompañan.

Honorable *consellera* d'Ensenyament, dos preguntas muy concretas. ¿Cuándo va a aprobar su Gobierno el *decret de l'atenció educativa a l'alumnat en el marc d'un sistema inclusiu*? ¿Va a aplicarse este decreto en septiembre para el nuevo curso escolar?

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon la senyora Meritxell Ruiz, *consellera* d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora *consellera*, doncs, dues..., ai, senyora *consellera*, no, senyora diputada... (*la consellera riu, rialles*). Si vol l'hi ofereixo un dia, eh?, pot venir al meu lloc, veurà què és això de ser *consellera*. (*Rialles*.)

Dues respostes. El decret d'escola inclusiva, sap que ja ha estat passat tot el procediment i està en la seva fase final: ha passat pel consell escolar, ha passat per la comissió de garanties, ahir va passar pel Consell Tècnic, la primera vegada.

I dos: no és quan es començarà a aplicar, és que ja s'ha començat a aplicar. És a dir, el que hem fet... –després l'hi explicaré–, el que hem fet és anar treballant amb molta participació de les entitats i, mentrestant, anar avançant moltes de les mesures que hi ha, com per exemple el programa d'escola inclusiva. Fa dos anys que tenim més de 360 professionals als centres que treballen la millora de l'escola inclusiva, per al curs vinent n'hi haurà 99 més; 700 docents..., 700 docents més que hem posat al sistema per la dotació a l'escola inclusiva; com també recursos com els centres de recursos per a l'alumnat amb trastorn de conducta, els Creditic, per als auditiu, els visuals, etcètera.

La presidenta

Gràcies, *consellera*. Té la paraula la diputada.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *consellera* d'Ensenyament, la escuela inclusiva es una demanda social sensible e inaplazable. Garantizar y regular este derecho, reconocido por la ONU hace más de diez años, también por nuestro marco legal, es su competencia, y también su desafío, que debe usted encararlo con más determinación y eficacia.

Las familias catalanas con hijos con necesidades educativas especiales llevan años pidiendo la revisión del desfasado decreto de 1997, claramente preinclusivo. Primero fueron las largas de la *consellera* Rigau, luego la opacidad y la lentitud con que usted está gestionando la elaboración de este nuevo decreto.

Después de dos años y medio, en mayo de 2016, por fin conocimos un borrador correcto que respondía a las demandas de las familias. Ahora tenemos presupuestos aprobados y no entendemos por qué no se aprueba el decreto y por qué no se pone en marcha, que no está en marcha, *consellera*. Las familias están decepcionadas con usted y están muy preocupadas.

Queremos saber si ha cambiado o no el borrador de hace un año. ¿Sigue recogiendo el decreto, el definitivo, el derecho de los padres a elegir el modelo de escolarización de sus hijos?, ¿la transformación de las escuelas especiales en prestatarias de servicios para la inclusión en escuelas ordinarias?, ¿la redefinición de las USEE? ¿Puede usted adelantarnos qué plazo prevé para esta reconversión de los centros de educación especial? ¿Puede garantizarnos que su decreto, su aplicación, cumplirán las indicaciones de la ONU en el comentario general número 4 al artículo número 24 de la Convención sobre los derechos de las personas con discapacidad?

Yo no sé si usted es consciente de la inquietud de estas familias, que no saben qué regulación, qué medios tendrán el curso próximo, y cuya realidad es a veces contra-

ria al espíritu del decreto. Porque la realidad, *consellera*, es que desde la Administración catalana no se está fomentando la escolarización inclusiva, al revés, la matrícula en las escuelas de educación especial está aumentando. ¿Qué opina usted? ¿No cree que las instrucciones de su departamento a los servicios territoriales, a los centros, deberían de ser ya coherentes con el decreto? Y no lo son.

Consellera, la pedimos compromiso con estas familias, con los derechos de sus hijos. Le pedimos la aprobación –aprobación– urgente del decreto, en la línea que le hemos manifestado. Y le pedimos su aplicación inmediata y eficaz. Para esto, la vamos a apoyar, pero sepa que también vamos a seguir vigilantes.

Muchas gracias, presidenta, *consellera*, señora y señores diputados.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora García. Respon la consellera Ruiz.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies. Senyora diputada, ha dit moltes dades, algunes d'elles no són del tot certes, però no tinc temps de rebatre-les-hi totes. Estaré encantada de dir-les-hi. Per exemple, diu: «Quan es convertiran els centre d'educació especial en centres de proveïdors de recursos?» És que ja ho estan fent. Hi ha molts centres d'educació especial del nostre país que estan sent centres proveïdors de recursos a les escoles ordinàries. Per tant, aquest és un camí.

Miri, amb l'escola inclusiva, jo sí que li reconec una cosa, el procés està sent llarg. És que és cert. Però li dono dues raons perquè ha de ser llarg. Una, perquè la transformació és importantíssima. Catalunya sempre ha sigut un exemple en inclusió, no només escolar sinó també laboral. I aquí podríem dir molt, perquè, en canvi, el que treu recursos als centres especials de treball, per exemple, és el Govern espanyol. I, justament, un canvi tan important com el que estem fent, de l'escola inclusiva fins al sistema inclusiu, és un procés que evidentment ha de ser llarg, perquè, si no, el faríem malament, i és la nostra responsabilitat fer-ho així.

Miri, sap quanta gent ha participat en l'elaboració del decret d'escola inclusiva? L'hi donaré, perquè em sembla que amb trenta-nou segons no tinc temps de llegir-lo, però tots aquests són agents de dins del sistema educatiu. Tenim més de vint-i-dues associacions, que les hem reunides amb la Taula d'entitats representatives de l'àmbit de la discapacitat intel·lectual, desenvolupament sensorial, motriu i trastorns d'aprenentatge –vint-i-dues–; nou centres, tres universitats catalanes, el Col·legi Oficial de Treballadors Socials, el de psicòlegs, el de psicopedagogs, el de fisioterapeutes, el de logopedes, el president del Consell Assessor de Salut Mental, la Unitat de Psiquiatria de l'Hospital Clínic, i des de federacions de pares i mares, sindicats, experts, etcètera. Per tant, és veritat, ha sigut llarg perquè hem volgut incloure l'opinió de tots aquests.

Consellera –ai, consellera...–, diputada (*rialles i algun aplaudiment*), hi insisteixo, fa un any li vam venir a explicar l'esborrany, ara estem en disposició, si vol, de venir-li a explicar tot el procés, com ha acabat...

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera d'Ensenyament

...amb les aportacions de les diferents entitats.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre la planta judicial

310-00228/11

Novena pregunta al Govern, sobre la planta judicial, formulada per la senyora Rosa Maria Ibarra, del Grup Parlamentari Socialista.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Quins contactes i quines gestions està fent el seu departament amb el Ministeri de Justícia i el Consejo General del Poder Judicial per modificar, ampliar i, en definitiva, millorar la planta judicial a Catalunya?

La presidenta

Gràcies, senyora Ibarra. Respon el senyor Carles Mundó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Carles Mundó i Blanch)

Molt bon dia, presidenta. Diputada, des de l'inici d'aquesta legislatura no hem deixat d'insistir al Ministeri de Justícia que compleixi els seus compromisos. L'any 2015 es va comprometre a crear nous jutjats a Catalunya que, a dia d'avui, any 2017, ni estan ni se'ls espera. Per tant, aquesta és la insistència. Però amb aquests no n'hi ha prou. A Catalunya tenim, com sap, perquè ho he recordat més d'una vegada, un dèficit de setanta jutjats per situar-nos a la mitjana de l'Estat, i, per tant, continuem insistint un dia i un altre per fer possible que la necessitat de jutjats a Catalunya es resolgui i perquè les càrregues de treball, en molts casos inassumibles, que tenen els jutjats, es puguin redistribuir adequadament.

I és evident que la planta judicial mereix una reforma. És una planta judicial pensada i posada en pràctica l'any –i no m'equivoco– 1834. Cent vuitanta-tres anys després comprendrem tots que les condicions socials, demogràfiques i de distàncies han canviat, i que mereix un replantejament. Per exemple, té sentit que el partit judicial de l'Hospitalet, que comparteix espai físic amb el partit judicial de Barcelona, siguin partits diferents? Té sentit que una ciutat de cent mil habitants com Sant Cugat del Vallès no tingui uns jutjats? Doncs, aquestes reflexions serien les que ens agradaria poder traslladar, amb la modificació, que és una llei orgànica, de la Llei orgànica del poder judicial, per modificar la planta judicial.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula la senyora Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Conseller, en la seva resposta no veiem solucions a un problema evident de la justícia a Catalunya, el retard en la resolució dels assumptes que s'estan als jutjats. El Govern de la Generalitat –i vostè ara n'ha donat una mostra– s'estima més donar la culpa als altres que assumir les pròpies responsabilitats. Es dona la culpa al Govern de Madrid, es dona la culpa als treballadors públics... Un bon exemple són les manifestacions que va fer fa uns dies la secretària general de Relacions amb l'Administració de Justícia, en què donava la culpa als jutges i magistrats, i a tot el personal al seu servei, i arribava a desprestigiar-los professionalment pel retard en la resolució d'assumptes.

Però el cert és, conseller, que el seu departament no busca solucions, i li posaré un exemple. Fa mesos el Consejo General del Poder Judicial va donar la possibilitat de crear sis jutjats del social de reforç a Barcelona. Recordem que s'està assenyalant en aquesta jurisdicció a dos anys vista. El departament no ho va acceptar, i només se n'han creat tres, cosa que no soluciona el problema existent. La justícia tardana no és justícia. I tot això, conseller, perquè s'estimen més aixecar la bandera del greuge i la confrontació que no pas buscar solucions que millorin la vida dels catalans i catalanes.

I, mirin, aquesta actitud la tenen també respecte al llibre sisè del Codi civil. Tenien la possibilitat de negociar i acordar amb el Govern central perquè aquest no presentés recurs d'inconstitucionalitat, i no l'han aprofitat, l'han rebutjat. Realment se'l creuen el llibre sisè del Codi civil o només el volien com a arma llancívola en el procés de confrontació que van alimentant? Creiem que és així.

Vostès no busquen la solució als problemes, no busquen la solució als problemes que tenen els catalans i catalanes. Li demanem un canvi d'actitud, conseller, pel bé d'un servei públic de primera necessitat per als catalans i catalanes com és la justícia.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ibarra. Té la paraula el conseller Mundó.

El conseller de Justícia

Senyora diputada, jo estic desconcertat, perquè em demana solucions que m'encantaria poder aplicar, però no en tenim les eines. La modificació dels partits judicials depèn, avui, del Govern de l'Estat i del Parlament espanyol, modificant una llei orgànica, i és impossible. Per tant, jo..., potser vostè em vol fer situar en el terreny del debat dels greuges. No, jo vull absolutament tota la responsabilitat per poder decidir aquestes qüestions i fer una planta judicial adequada a les necessitats i poder crear, que tampoc podem fer-ho, els jutjats necessaris.

I em parla de l'exemple dels jutjats socials. Sí, està molt bé, el Consell General del Poder Judicial fa la carta als Reis dient que cal posar sis jutjats nous, però després només designa tres jutges. Per tant, podem fer moltes coses, menys miracles.

I, quant al llibre sisè del Codi civil, miri, el que no és acceptable és que el Govern de l'Estat doni una bufetada a la cara del món jurídic i acadèmic del país. Una llei, la del Codi civil, avalada per la Comissió de Codificació, formada per professionals i acadèmics de tots els àmbits; avalada per aquest Parlament amb cent un vots a favor; avalada pel Consell de Garanties Estatutàries per unanimitat. Després de tot aquest consens polític, acadèmic i professional, el Govern de l'Estat clava una nova bufetada al món jurídic i acadèmic portant al Tribunal Constitucional una llei que, en definitiva, el que vol és resoldre les qüestions dels ciutadans de Catalunya amb una norma moderna i adaptada a les necessitats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller Mundó.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la deriva discursiva del Govern de l'Estat i les seves declaracions amb relació a la influència de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent en l'acció del Govern de la Generalitat

317-00157/11

Desena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política i social. Formula la pregunta la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Bon dia. Últimament sentim discursos nascuts de l'escola política de la mentida. Al febrer d'aquest any Mariano Rajoy sostenia a Televisió Espanyola: «Es un dato terrible y muy peligroso, un grupo de extremistas como es la CUP, que ha “condicionao”, “chantajeao” y “amenazao” al Govern de la Generalitat» –el castellà és literal. (*Remor de veus.*) En aquesta mateixa cambra s'ha dit, fa ben poc, que simbolitzem el mal, amb cua i banyes. I aquest mateix dilluns la vicepresidenta del Govern espanyol ha afirmat que governa la CUP, i nosaltres sense assabentar-nos-en.

La barra lliure repressiva de l'estigmatització, criminalització, desfiguració, satanització formen part de qualsevol manual discursiu de contrapropaganda per afeblir, reprimir, arraconar els espais polítics dissidents, però també són preludis de mals auguris, d'auguris persecutoris. Aquesta mena de discurs sobre enemics interiors sabem molt bé com comença, però mai com acaba; sabem amb qui comença, però no a qui acabarà enxampant.

Senyor president, quina és la seva opinió sobre aquesta deriva discursiva? I l'hi preguntem perquè el silenci sempre corre el risc de ser traduït com a complicitat.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Serra. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Gabriela Serra, en primer lloc, crec que quan hi ha hagut l'oportunitat d'aclarir –i soc el primer interessat segurament després de vostès– que en aquest Govern no hi governa la CUP, ni la política que fa el Govern

la inspira la CUP he estat el primer de dir-ho amb tota la rotunditat. Ho faré una vegada més. Això ja ho saben, i el problema de fons no és ni el rigor... –han vist unes mostres de com es pot fer política des de la manca de rigor–, sinó l'intent de situar una narrativa pensada en tota aquella gent que llegeix la política o les coses que passen a vol d'ocell, per situar les coses en el terreny a què els vol portar un govern, com el Govern del Partit Popular, segons el qual, a Catalunya, posar les urnes és la manera de no escoltar la gent i posar urnes és la manera d'incomplir la llei.

Evidentment que el debat polític basat en la criminalització de l'adversari és el preludi del totalitarisme. I aquesta és una deriva que ja no la percebem; ja no la percebem només els d'una banda d'aquest Parlament. Cregui'm, si vostès han escoltat declaracions que han fet exjutges que no tenen res d'independentistes sobre quina percepció els mereix l'actual situació política espanyola, crec que farien bé els demòcrates de tots els costats de començar-se a preocupar.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la senyora Serra.

Gabriela Serra Frediani

Senyor president, fa uns dies, Soraya Sáenz de Santamaría ha declarat: «No habrá referéndum. Puigdemont está en manos de los radicales de la CUP. Prefiere consensuar con radicales y al margen de la legalidad.» També ha afirmat: «A Puigdemont los extremistas le imponen la fecha y la pregunta.» És a dir, que la CUP té el Govern segregat.

President, el Govern de la Generalitat de Catalunya se sent en mans de la CUP? I si no és així, i el Govern de la Generalitat el que fa és mantenir el seu compromís amb les decisions aprovades en aquest Parlament en exercici de la seva sobirania i atenent el mandat democràtic sorgit de les urnes el 27 de setembre, que és allò que la CUP fem i impulsem vehementment, no creu que caldrà fer alguna cosa més? Donar alguna resposta? Què pensen fer?

Perquè fixi's que en el fons és la mateixa estratègia contra les urnes: afeblir una part per afeblir-ho tot. No banalitzem les amenaces, les acusacions i les mentides, perquè no fos que banalitzant, banalitzant, i potser sense voler-ho, acabem banalitzant el mal, i llavors estarem perduts, perquè tot valdrà.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Serra. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Senyora Serra, vostès fa molt de temps..., jo els he sentit dient: «Posa data i pregunta.» Avui no hi ha data ni pregunta encara. Per tant, si vostès fossin tan influents i aquest Govern se sentís tan presoner del grup que vostè representa és evident que aquesta seva exigència, que l'hem sentida en estèreo cada dia, ja l'hauríem complert, i no ho fem fet, perquè el Govern té el seu programa de govern aprovat per aquest Parlament i el compleix, peti qui peti, es posi nerviós qui es posi nerviós, d'un costat o de l'altre.

Ens preocupa, efectivament, el que és la mala qualitat democràtica en què està caient l'Estat espanyol. *(Remor de veus.)* Això no ho diu ni el Govern ni la majoria del Parlament, ho diu un informe del Síndic de Greuges, que farien molt bé... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

Em sembla que haurien de ser un pèl més respectuosos amb la llei. El Síndic de Greuges és una institució aprovada a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, perfectament constitucional i que passa el control, que passa el control d'aquest Parlament... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

...i que mereix, com a mínim, una mica de respecte sobretot per part d'aquells... (*Persisteix la remor de veus.*) Si ens hem d'esforçar per defensar la figura del Síndic de Greuges tenen, senyors, un problema –tenen un problema.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president.

El president de la Generalitat

Perquè quan es riuen d'un informe molt seriós, que els hauria de preocupar enormement, sobre la pèrdua de qualitat democràtica de l'Estat espanyol és que a vostès els importa un rave el sistema democràtic, el que els importa és la força.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

President, ha exhaurit el temps.

El president de la Generalitat

Potser estan preparant mesures de força?

La presidenta

Onzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el nou model de pagament de peatges per mitjà d'una taxa

317-00153/11

Formula la pregunta el senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Bon dia. Senyor president, déu-n'hi-do, per no estar el seu Govern en mans de la CUP, van ser ells els que van enviar a la paperera de la història l'expresident Artur Mas. Per tant, déu-n'hi-do, eh?, (*aplaudiments*) per no estar en mans de la CUP.

Però jo avui li vull preguntar sobre els problemes reals dels catalans o problemes reals que es trobaran els catalans. Surt publicat en un diari de Catalunya avui que la voluntat del seu Govern és crear un nou impost, crear una nova taxa a tots aquells catalans que tenen un vehicle. Concretament, apujar-los..., crear aquesta taxa d'entre cinquanta i cent deu euros que pagarem tots els que tenim un vehicle a Catalunya, cada any, pel fet d'apujar barreres, inclús aquells que no utilitzen els peatges mai.

La meua pregunta, senyor president, és: per quin motiu els catalans que no utilitzen els peatges hauran de pagar entre cinquanta i cent deu euros cada any per un servei que no utilitzen?

La presidenta

Gràcies, senyor García. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor García Albiol, els catalans en aquests moments ja paguen peatges a l'ombra; tots, tinguin cotxe o no tinguin cotxe. Paguen uns quaranta euros l'any de peatges a l'ombra. Per tant, no és que introduïm un concepte nou que farà que ara sí molts catalans paguin, fins i tot els que no tenen cotxe, pels peatges, no. El que intentarem fer és racionalitzar el model de peatges per modernitzar-lo i acostar-lo, sobretot, a les bones pràctiques europees que funcionen.

Dit això, si vostès tenen algun suggeriment que vagi més enllà dels llocs comuns serà benvingut. Però el suggeriment que esperem de vostès sobretot és que facin que el Govern del seu partit compleixi, perquè una de les raons per les quals a Catalunya hi ha peatges és els incompliments de l'Estat espanyol. (*Remor de veus.*) Fixi's..., no, no, no..., dades dels seus..., dades de les liquidacions del Ministeri d'Hisenda, del Ministeri de Foment: el 35,6 per cent, executat a Catalunya. Això és complir amb Catalunya? Això permet que nosaltres, que tots els catalans que han pagat impostos rebim el retorn en in-

versió de l'Estat com el que es pressuposta? Si volen contribuir amb alguna aportació perquè els catalans notin més el resultat del seu enorme esforç fiscal és que el Govern del seu partit compleixi amb allò que ell mateix diu que pensa invertir.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor García.

Xavier García Albiol

Senyora presidenta.... Sembla que ja comencem a conèixer quin és el futur que ens depararà o que ens depararia amb la hipotètica Catalunya independent: més taxes, més impostos i carregar fiscalment a tots els catalans. La proposta que vostès presenten, que hem conegut avui, és una agressió –és una agressió– a la majoria de catalans, especialment a aquells catalans..., especialment a aquells catalanes que no utilitzen el peaje. Especialment a aquells catalanes que consideren que no tienen que pagar peajes o que busquen alternatives. Culpar de manera reiterativa de todos los males y de toda la «inagestión» de su Gobierno al Gobierno de España, sencillamente es intentar disimular sus propias debilidades.

Quiero recordarle que el precio por peaje de los peajes del Estado..., el precio por kilómetro, perdón, es de 0,12 céntimos. El precio por kilómetro de los peajes de la Generalitat es de 0,22 céntimos. ¿De esto también tiene la culpa el Gobierno de España, señor Puigdemont? ¿Por qué no utiliza los recursos de los catalanes, en lugar de destinarlos a crear estructuras de estado, en lugar de destinarlos a crear figuras de cargos políticos que no sirven absolutamente para nada, a resolver problemas como pueda ser el de los peajes, que le estoy planteando en estos momentos?

Señor Puigdemont, lo que usted pretende es que los catalanes sigamos siendo los españoles que pagamos más impuestos. Y no los pagamos porque el Gobierno de España nos señale o nos maltrate...

La presidenta

Senyor García, ha exhaurit el temps.

Xavier García Albiol

...sino que los pagamos porque tenemos un gobierno de Cataluña que es... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Ha exhaurit el temps. *(Aplaudiments.)* Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Només per aclarir algunes qüestions que tant li preocupen al senyor Albiol. Sap què paga una parella de Sant Sadurní que treballa a Barcelona, a peatges l'any de l'AP-7, que és de l'Estat? Pot arribar a pagar quatre mil euros l'any. Hi està d'acord, amb això? Ens posem d'acord a canviar-ho? Sap què pagaran els catalans per les autopistes de Madrid, rescatades amb els diners de tots? Està disposat a que aquests diners que serviran per rescatar les autopistes fallides de Madrid, que pagarem entre tots, ens els descomptin als catalans? Perquè si hi està d'acord, jo li donaré suport. Hi està d'acord? *(Aplaudiments.)*

Està d'acord que és un greuge que per anar de Barcelona a València hàgim de pagar peatge i per anar de Madrid a València no? Hi està d'acord? *(Pausa.)* Doncs, li donaré suport en aquest sentit. Està d'acord que per pagar el fallit rescat del Castor –fallit per a alguns, per a un altre senyor que vostès coneixen molt bé, gens fallit– l'hàgim de pagar els catalans, també? *(Pausa.)* Perquè si no hi està d'acord, com dedueixo de les seves paraules, que el veig molt preocupat pel que paguen els catalans que no fan servir, en aquest cas, el cotxe ni les autopistes ni segurament gas al seu habitatge, doncs, escolti'm, podem fer una coalició d'interessos de defensar els catalans.

I vostè, que té alguna cosa a dir amb el Govern de l'Estat, li pot dir al senyor Montoro que compleixi amb aquest criteri tan equànim d'estalviar als catalans una pressió fiscal que en cap cas han generat ni es mereixen. Si fem això, veurà com les xifres canvien abruptament. I aquest argument seu de que vostè diu que els catalans aquí el que

volem és fer pagar més encara a tota la gent, caurà pel seu propi pes. Aquí el que ens costa diners és el sistema de pertinença...

La presidenta

President, ha exhaurit el temps.

El president de la Generalitat

...a l'Estat espanyol.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el menysteniment del Pacte Nacional pel Referèndum i sobre el compliment dels estàndards internacionals de validació del referèndum

317-00155/11

Dotzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta. President, aquests dies, que han estat uns dies de tensió creixent, eh?, amb el Govern de Madrid i amb unes manifestacions d'enrocament considerables per part del senyor Rajoy, la pregunta que ens ve al cap és doble: per què justament en aquestes circumstàncies el seu Govern sembla menystenir l'espai unitari que s'ha revelat més potent, que aplega més forces i adhesions, que és el Pacte Nacional pel Referèndum?

I, en segon lloc, en un moment en què, com vostè ho ha esmentat abans, se li demana fixar data i pregunta, en el cas de decidir un referèndum unilateral, quins fonaments jurídics i quines garanties tindria aquest referèndum per adequar-se als estàndards exigits per la Comissió de Venècia, tal com vàrem votar en l'últim Ple?

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rabell, només un matís: crec que no és just ni ajustat a la realitat que vostè acusi el Govern de menystenir el Pacte Nacional pel Referèndum, en absolut. I, a més, no l'hi accepto. Entre altres coses, perquè jo sé exactament qui ha intentat influir i manipular el Pacte Nacional pel Referèndum, jo ho sé, i no ha estat aquest Govern. De manera que tots plegats faríem bé de deixar treballar, com el Govern ha deixat fer, al Pacte Nacional pel Referèndum, que consideri ell quan s'ha de reunir i què ha d'expressar. Va acabar la seva feina, la vam recollir, la vam convertir en un acord de govern i encantats de participar a les reunions que convoqui el Pacte Nacional pel Referèndum.

El que sí que és menystenir el Govern és que es convoqui una reunió i no s'hi presenti per escoltar, per informar, també per opinar. Això sí que és menystenir el Govern. Està en la llibertat de fer-ho? Sí, està en la llibertat de fer-ho, però cregui'm que si vostè vol que les coses continuïn anant com han anat fins ara, el primer que haurien de fer seria, justament, participar d'aquells espais que continuen tenint el denominador comú que ja no és «referèndum sí o no», sinó que s'està convertint, cada vegada més, en «democràcia sí o democràcia no».

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

President, em penso que discrepem en aquest punt. Mireu, el Pacte Nacional pel Referèndum va prendre un compromís formal des de la seva constitució, des del seu naixement, i és que allò que esdevingués, es decidiria col·lectivament amb tots els membres i amb tots els participants. El Pacte Nacional pel Referèndum va fer una etapa, va cloure

una etapa de recollida de signatures, però és necessari que aquest pacte i tots els seus actors puguin seure al voltant d'una taula i puguin discutir i avaluar l'actual situació i prendre una decisió col·lectivament.

Si hi ha una bifurcació de camins, n'hem de poder parlar, i hem de poder-les decidir. És això el que està al damunt de la taula, president. I el que nosaltres ens temem i el que nosaltres no voldríem és que el Govern tingués una relació instrumental amb un espai unitari que aplega la majoria de forces de la societat catalana, i que és, justament, l'espai que interpel·la millor les forces democràtiques de la societat espanyola. Nosaltres pensem i ens temem que les fugides cap endavant justament li posin les coses molt fàcils al Govern de Rajoy, que li permetin i li facilitin embridar sectors de l'opinió pública espanyola que, a hores d'ara, haurien de poder estar dialogant i debatent amb la societat i amb les forces democràtiques catalanes.

Per tant, nosaltres pensem i hi insistim que no només el que toca ara i el que és una urgència és reunir aquest Pacte Nacional pel Referèndum, dir-los les coses clarament, quines són les propostes que hi ha al damunt de la taula, però, sobretot, nosaltres pensem que cal continuar pel camí obert per aquest pacte. I una de les maneres d'avançar i de respondre rigorosament a la situació, hi insistim, és aquella resolució que va prendre el Parlament de Catalunya, sobre la qual li preguntem si ha pres ja alguna iniciativa per dur-la a terme. Em refereixo a la presa de contacte amb la Comissió de Venècia.

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Sí, home, relació instrumental del Pacte Nacional pel Referèndum. Si vostè recorda les meves primeres paraules a la primera reunió, justament veurà que van en sentit contrari: per a què ha de servir i per a què no ha de servir el pacte. I crec que vaig ser explícit, en aquest sentit. És més, vaig ser explícit en un altre sentit que el Govern, hi insisteixo, ha intentat preservar, que és que el model de governança del pacte fos no governamental i no institucionalitzat. I crec que això ho hem respectat tots. Jo, almenys, per la part que pertoca al Govern, en puc donar fe, i ha estat una de les seves virtuts.

I hi ha una comissió executiva que és molt transversal i molt plural que escolta a tothom, i que amb el benentès que escoltarà a tothom recollirà totes aquelles peticions que li facin arribar els diferents membres del pacte, que tots valem igual, i que considerarà oportuna la convocatòria del pacte per tal que puguem intercanviar l'opinió sobre el moment polític que viu el país, per descomptat. I, evidentment, nosaltres hi anirem, per descomptat, i explicarem allò que, com a govern, ens pertoca explicar en el moment en què ens trobem.

Naturalment, també explicaré, i li ho puc avançar, que és clar que hem donat compliment a la resolució de la Comissió de Venècia i que –si no ha sortit ahir, o avui, o va sortir abans d'ahir– la carta a la Comissió de Venècia està enviada. Per tant, no tenim cap problema a continuar desenvolupant el marc que emana de les resolucions del Parlament de Catalunya, del Pacte Nacional pel Referèndum, però també del compromís parlamentari que aquest Govern va contreure i que aquest Parlament va aprovar, que...

La presidenta

President, ha exhaurit el temps.

El president de la Generalitat

...és aconseguir que els catalans votin en un referèndum.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la data de convocatòria del referèndum i les conseqüències de celebrar-lo

317-00152/11

Tretzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable senyor president, de la seva relació epistolar amb el president del Govern d'Espanya hem deduït –i crec que no ens enganyem– que no hi haurà un referèndum acordat sobre la independència després de l'estiu i, per tant, en aquella falsa disjuntiva de «referèndum o referèndum» només queda la possibilitat del referèndum unilateral fora de l'actual marc legal.

I en aquest sentit, senyor president, voldria preguntar-li si podria dir-nos en seu parlamentària en quina data preveu convocar-lo i quines preveu que siguin les conseqüències.

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, la data encara no està decidida, la pregunta tampoc no està decidida i les conseqüències ja les hem advertit tots. Nosaltres aplicarem el resultat que emeti el poble de Catalunya, el veredict que surti de les urnes, que és el que correspon a tot govern democràtic.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Sí; gràcies, senyor president. Entendrè que li digui que fora bo que les grans decisions polítiques i els anuncis de captament del Govern es produïssin en seu parlamentària. Nosaltres fa temps que estem demanant-li al Govern que ens expliqui quins preparatius està fent per convocar el referèndum, però vostès fins i tot han bloquejat una comissió d'investigació que l'únic que pretenia era conèixer què hi havia del cert en les declaracions del jutge Santi Vidal. També els hem demanat la documentació relativa a l'elaboració de la mal anomenada «lleï de transitorietat».

Suposo que sabrem la data del referèndum després de l'anunciada reunió del Pacte Nacional pel Referèndum, un pacte que nosaltres teníem entès que tenia com a objectiu l'impuls d'un referèndum acordat, que no és el que vostè pretén convocar després de l'estiu.

No ens diu la data. Tampoc veig que tingui clares les conseqüències, perquè serà fora del marc legal, ens ho ha dit el Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya per unanimitat. I em sembla molt bé que es posin en contacte amb la Comissió de Venècia, però probablement els dirà que no es pot fer un referèndum que no estigui emparat per la Constitució o una lleï d'acord amb la Constitució; és la primera condició que la Comissió de Venècia posa per garantir la pulcritud democràtica d'un referèndum. Per tant, jo crec que no es pot comptar amb aquesta empara que el mateix Parlament havia demanat.

A ningú se li escapa, a nosaltres tampoc, les dificultats enormes de fer un referèndum d'aquestes característiques. I si és així, a més, no tindrà uns efectes gaire diferents de la consulta del 9-N del 2014, que no va tenir cap efecte positiu en el terreny del concret..., i alguns de negatius.

Vostès s'han posat en un carreró sense sortida, i ens sembla que no han calculat gaire les conseqüències de les seves decisions, la qual cosa, des del nostre punt de vista, suposa una manifesta irresponsabilitat.

L'emplacem novament a no situar les institucions catalanes fora de la lleï, a no furtrar informació ni drets als grups de l'oposició i, sobretot, a no cometre la irresponsabilitat de prendre decisions que poden acabar perjudicant el país i les institucions precisament per no haver previst les seves conseqüències.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Precisament, el que no podrà retreure a aquest Govern és que no prevegi conseqüències. És un govern que en aquests moments ja té una consellera querellada; és un govern de què l'anterior president ha estat inhabilitat, de què la consellera Rigau ha estat inha-

bilitada, de què el conseller Homs ha perdut l'escó i de què la vicepresidenta Ortega ha estat també inhabilitada. Per tant, si alguna cosa sabem són les conseqüències que representa mantenir-se fidel al compromís amb els ciutadans de Catalunya, i sabem perfectament qui està al costat dels ciutadans i qui està al costat de l'aparell de l'Estat. Ho tenim perfectament clar.

Perquè, posats a parlar de bloqueig de comissions d'investigació, què li sembla a vostè que s'hagi bloquejat la comissió d'investigació de l'operació Catalunya al Congrés dels Diputats, a Madrid? Li sembla bé, això? Això és una vergonya! (*Aplaudiments.*) Ho entén? I quan el Síndic de Greuges parla de regressió de democràcia es refereix a coses com aquesta.

I d'aquest Estat, que cada dia ens ofereix, cada dia, més regals i motius que ens confirmen en les nostres conviccions, el que podem fer és sortir-ne ordenadament, civilitzadament i democràticament, que és el que farem. Quina por hi ha de preguntar als catalans? Realment tenen tanta por de que els catalans puguin expressar una opinió? De què tenen por? Que puguin decidir? Doncs, miri, això crec que és el que vol la gent de Catalunya: decidir.

I és perfectament lícit que hi hagi grups que diguin que els catalans no podem decidir. Però això no ens converteix a uns en més legals i als altres en més il·legals. En tot cas, podríem acordar altres adjectius. Això ens converteix..., a tenir una proposta política determinada que quan ha estat sotmesa a les urnes ha tingut el suport de la majoria absoluta d'aquest Parlament de Catalunya. I quan un es presenta a les urnes i adquireix un contracte amb la ciutadania, el més decent, ètic, que pot fer és intentar complir-lo fins al final. Perquè tota la resta poder pertany a l'esfera de la política politiquera, però no pertany a l'esfera de la política que ens reclama la ciutadania. La ciutadania és major d'edat, la ciutadania té dret a votar, Catalunya és una nació, i com a nació té dret a l'autodeterminació, agradi o no agradi al Govern de l'Estat i als seus socis. I que això hagi de ser un esport de risc en un país com aquest descriu perfectament la qualitat democràtica de l'Estat espanyol.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les línies 9 i 10 del metro

317-00154/11

Catorzena pregunta al president de la Generalitat, formulada per la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *president*, en el año 2002 el por entonces *consejler en cap* Artur Mas puso la primera piedra de las obras de la línea 9 del metro. Ese día hizo una promesa: «La línea 9 se hará completa en cinco años.» Han pasado quince desde entonces, y muchos catalanes se preguntan: «Señor *president*, ¿cuándo se podrá ir desde Hospitalet, desde Santa Coloma o desde Badalona a Lesseps directamente en metro con las líneas 9 y 10?»

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Arrimadas, té raó, vostè. Aquesta no és una obra per posar d'exemple. Hi ha vegades que ens diuen: «Vostès no reconeixen les coses que fan malament.» Miri, aquesta és una de les que no s'han fet bé. I, com que ho sabem, i aquest Govern ho pateix especialment, perquè això genera una càrrega financera d'aquelles que qualsevol govern es voldria treure de sobre, esperem que quan vingui el moment de les solucions, que està molt a punt, a vostès i al Govern de l'Estat els trobem al costat.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Señor presidente, es especialista en no responder, en hablar del Gobierno de España siempre. Le estoy preguntando por la línea 9 del metro, de aquí, competencia suya. Y además es que la pasada semana vimos a su Gobierno hacer un gran anuncio –un gran anuncio– en Hospitalet: los vecinos se van a tener que esperar dos años más –dos años– para tener dos paradas de metro, dos paradas de metro que se deberían haber acabado hace diez años. Y los vecinos han aguantado durante años obras que pasan por debajo de su casa. Ya está la infraestructura hecha y ahora solo faltan las dos paradas. Bueno, pues para las dos paradas ustedes les dicen que se esperen dos años más. Y encima pedirán que les den las gracias.

Ustedes rápidamente encuentran dinero para lo que quieren. Por ejemplo, 70 millones de euros para la agencia tributaria catalana. Pero los 39 millones de euros de estas dos paradas, oye, les cuesta horrores encontrarlos. Además, señor Puigdemont, cualquiera se fía de ustedes con el calendario. Lo digo porque creo que ustedes tienen un pequeño problema con las fechas, y no solo lo decimos nosotros.

En general, la línea 9 del metro es un cúmulo de promesas incumplidas, de despropósitos que han multiplicado los plazos y el coste inicial. Y además que afecta tanto a gobiernos de Convergència –ustedes llevan gobernando ya desde el 2010, por cierto– como al tripartito de Esquerra, de sus socios. Por tanto, de ambos partidos que gobiernan ahora.

Ustedes siempre dicen que la culpa es, de todo, del resto de España. Todo. Si lo hacen ustedes..., siempre de todo hay que transferir las competencias, porque si lo hacen ustedes lo hacen siempre bien. Bueno, pues esta es una competencia suya que no es ningún ejemplo de gestión. Ustedes llevan años mintiendo a los catalanes con promesas incumplidas, llevan años con excusas y echando siempre la culpa a los demás. De hecho, le pregunto por la línea 9 y me vuelve a hablar del Gobierno de España.

Hay cientos de miles de personas ahora mismo en Cataluña que tardan una hora en llegar a sus trabajos, en llegar a la universidad o en llegar a sus casas porque faltan infraestructuras como esta. Y esto sí que debería ser una prioridad.

Yo le digo, señor Puigdemont, si usted hace tanta autocrítica como dice: haga menos cumbres para repetir el 9-N, que cada vez va menos gente, por cierto, y haga una cumbre para organizar lo de la línea 9 del metro. Yo se lo propongo. ¿Qué me contesta? Me gustaría que hoy..., ya sé que a usted no le hace mucha gracia dar explicaciones sobre corrupción y sobre el caso Vidal, etcétera, pero que por lo menos hoy explique cuáles son las medidas que va a llevar a cabo su Gobierno para impulsar...

La presidenta

Senyora Arrimadas, ha exhaurit el temps.

Inés Arrimadas García

...la línea 9 del metro.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Arrimadas, la competència la tenim; el finançament, no. És un petit detall –un petit detall– de res, però que, efectivament, fa que avui la línia 9 del metro no tingui el calendari que havíem anunciat i que havíem volgut. Per cert, entremig han passat coses molt gruixudes que han obligat a paraitzar inversions del Govern de la Generalitat i del Govern de l'Estat. Les del Govern de la Generalitat es recuperen; les de l'Estat encara no.

Fixi-s'hi: si algun govern posarà fil a l'agulla a la solució de la línia 9 serà aquest Govern. Quan arribi el temps de les solucions, perquè es maduren, esperem tenir-los al nostre costat i que no facin com han fet amb les esmenes als pressupostos generals de l'Estat, que no només en van presentar dues que no arribaven ni a 600.000 euros,

sinó que a l'hora de la veritat les han acabat retirant. Hauria estat tot un detall –tot un detall– que aquesta preocupació que vostès diuen tenir sobre la mobilitat dels catalans hagués impedit el que avui publiquen els diaris: Adif i Renfe només van executar un terç de les inversions pressupostades a Catalunya el 2016. Gran influència de Ciutadans sobre els compromisos de l'Estat en la mobilitat dels catalans! Quan vulgui, parlem d'això –quan vulgui parlem d'això. (*Aplaudiments.*) Perquè, tristament, on hi ha la gran quantitat de... (*Remor de veus.*) Escolti'm..., no es posin nerviosos; tranquils, ja... Me deixen, si us plau, respondre amb tranquil·litat? (*Pausa.*) Per tant, quan vulguin parlem del que són les inversions fallides que afecten la mobilitat, aquesta vegada sí, de centenars de milers de persones cada dia.

Mirin, la disposició addicional tercera de l'Estatut era clau en el disseny del finançament de la línia 9. Ho saben, això, vostès? (*Pausa.*) Era clau. I la disposició addicional tercera, per cert, no va ser anul·lada pel Tribunal Constitucional i continua formant part de la Llei orgànica de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i s'incompleix. I quan un govern preveu que tindrà –perquè l'hi diu l'Estat, perquè l'hi diu: «Creu-t'ho, nosaltres les lleis les complim»– i posa en llei que hi haurà una disposició addicional tercera en què hi haurà uns recursos per anar a finançament d'inversions a Catalunya..., aquest Govern –aquí va ser un dels errors– s'ho va creure i va pressupostar una política d'inversions fiant-ho tot a aquest finançament. Quan aquest finançament no hi és perquè el Govern de l'Estat l'incompleix –i això no és una opinió, sinó que és un fet–, vostès ara ens retreuen: «Oh!, és que van prometre una cosa que després no poden finançar.» Doncs, miri, què vol que li digui?, si el finançament pertany a l'Estat espanyol, jo només puc...

La presidenta

President, ha exhaurit el temps.

El president de la Generalitat

...assenyalar el responsable de que no tinguem el finançament adequat.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els efectes dissuasius que poden tenir les amenaces de l'Estat espanyol en la celebració del referèndum

317-00156/11

Quinzena pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics, formulada pel senyor Jordi Turull, de la Candidatura..., de Junts pel Sí. (*Rialles.*)

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, en els darrers dies es produeix un escalada de declaracions per part de representants institucionals de l'Estat que nosaltres no podem passar per alt.

D'una banda, n'hi han unes, de declaracions, que no saps si riure o plorar pel nivell que demostren; frases del tipus «el president Puigdemont vol fer un referèndum en comptes d'escoltar els catalans», o titulars del tipus «l'Estat evitarà la mala imatge mundial de que es vegin urnes a Catalunya». Però al costat d'aquestes n'hi ha d'altres més eloqüents, i sobretot més menyspreables, de declaracions, i són aquelles referides a estar disposats a fer de tot, i «tot» vol dir tot, diuen, per impedir el referèndum. No aclareixen si «tot» vol dir tot en democràcia o tot en general, com a concepte, declaracions que també insinuen molt explícitament que si cal faran ús de la força.

I per justificar, si arribés el cas, segons ells..., fan un altre tipus de declaracions que volen generar un ambient que ho faciliti. I en aquest sentit ells acusen..., i repeteixen com la cançó de l'enfadós, ells, que els que volem posar les urnes, que els que volem que la gent decideixi, que siguin els ciutadans que decideixin, que nosaltres, som uns colpistes, i fan informes que diuen que a Catalunya es viu un ambient d'una dictadura. Ho diuen ells, que no paren de colpejar, o, fent servir un vocabulari de Ciutadans, de donar «patades» a la democràcia, ja sigui per via d'operacions Catalunya, eh?, i aquests

dies aquí al Parlament en veiem una bona mostra, ja sigui, com diu –i vostè s’hi ha referit– l’informe del Síndic de Greuges, proposant i fent una sèrie de coses que generen una clara regressió democràtica, a través de l’afebliment de la separació de poders, a través de la judicialització de la política i la politització de la justícia, la persecució de càrrecs públics, etcètera. Els que no paren de colpejar la democràcia tenen la gosadia de dir que som colpistes els que volem posar les urnes.

És per tot això, president, que nosaltres li volem preguntar si totes aquestes amenaces de l’Estat dissuadeixen d’alguna manera el seu Govern de tirar endavant la convocatòria, l’organització i la celebració d’un referèndum sobre la independència de Catalunya.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Turull. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, començaré pel final de la seva intervenció, la seva pregunta de si ens dissuadeix. No. De fet, ens anima. Perquè, veient el panorama, cregui’m que fins i tot els que no són partidaris de la independència tenen bastantes ganes de poder superar un estat espanyol que, en paraules de gent que no són independentistes en aquest Parlament mateix ahir, el senyor Ekaizer, té una actitud pròpia d’una política criminal –política criminal– contra el sobiranisme. O el que va dir l’exjutge Elpidio Silva, tampoc conegut pel seu independentisme: «L’Estat espanyol és un estat de caràcter autoritari.» (*Remor de veus.*) No es posin nerviosos, tranquils –tranquils. Per afirmacions menys greus que aquestes vostès han muntat una comissió d’investigació a l’exjutge Vidal. I haurien de tenir interès –haurien de tenir interès– a que quan persones que no pertanyen a l’esfera de l’independentisme fan afirmacions d’aquesta envergadura s’anés fins al fons de l’assumpte. Per tant, dissuadir no, animar; ens esperona.

I crec que molta gent pensa que aquest és un camí que va començar democràticament i que acabarà democràticament. Per tant, quan l’Estat espanyol, davant d’un camí democràtic que ha d’acabar democràticament, diu que està disposat a tot i comences a repassar la tradició en la política espanyola, és quan et comences a inquietar. Perquè crec que seria hora que el Govern espanyol i els socis que li donen suport en aquesta estratègia ens expliquessin, crec que ens ho mereixem, què vol dir estar disposat a tot. Perquè «tot» és tot. Està disposat el Govern espanyol a utilitzar la força contra Catalunya? Crec que ja n’hi ha prou de jugar amb aquesta ambigüitat, ja n’hi ha prou de flirtejar amb els confins de les costures del sistema democràtic, de flirtejar amb el... (*Remor de veus.*) Jo els demano, si us plau, una mica de respecte. Jo he escoltat atentament...

La presidenta

Si us plau, silenci.

El president de la Generalitat

...tot el que vostès tenen a dir. Però aquestes expressions, hi insisteixo, descriuen molt bé quin és el seu capteniment democràtic.

A vostès no els agrada escoltar el que opinen els altres. M’és igual, perquè nosaltres opinarem igualment. Nosaltres votarem i decidirem. I aquell dia, si vol, poden continuar rient, però qui s’ho passarà bé i qui riurà de felicitat i d’esperança serà el poble de Catalunya, que haurà pogut, finalment, decidir el seu futur lliurement i pacíficament.

Per tant, ni dissuadir ni replantejar, ni rectificar ni recular: animar. I invito a tothom que se senti demòcrata, encara que no vulgui la independència de Catalunya, a distingir entre el camp de la democràcia i el camp de la no democràcia.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president. (*Persisteixen els aplaudiments.*) Gràcies, president.

Situació de compatibilitat de diputats

234-00049/11 i 234-00128/11

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l’ordre del dia. El segon punt de l’ordre del dia és: situació de compatibilitat dels diputats i diputades. El secre-

tari segon, el senyor David Pérez, farà lectura del dictamen de l'Estatut dels Diputats i diputades, que ha estat publicat també en el dossier del Ple.

Prego al secretari segon que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari segon

Moltes gràcies, senyora presidenta. «La Comissió de l'Estatut dels Diputats...» (*Remor de veus.*)

La presidenta

Silenci, si us plau. Estem continuant amb la sessió plenària.

El secretari segon

La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 17 de maig del 2017, ha acordat d'establir el dictamen següent:

«Una vegada examinades les noves dades declarades per la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé, relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, i d'acord amb l'article 19.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 18.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé.

»I una vegada examinades les noves dades declarades del diputat Carlos Sánchez Martín, relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, i d'acord amb l'article 19.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment també del que disposa l'article 18.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Carlos Sánchez Martín.

»Palau del Parlament, 17 de maig del 2017.

»La secretària en funcions de la comissió, Maria Senserrich, i el president de la comissió, Jorge Soler González.»

La presidenta

Gràcies, senyor Pérez.

Es pot donar per aprovat aquest punt per assentiment? (*Pausa.*)

Si no hi ha, doncs, cap inconvenient, passem al següent punt de l'ordre del dia. El tercer punt de l'ordre del dia era: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Asseriments Institucionals sobre el Projecte de Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya, però, atès que s'ha presentat una sol·licitud de dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, aquest punt de l'ordre del dia no se substanciarà en aquesta sessió plenària.

Projecte de llei de la comunitat catalana a l'exterior

200-00015/11

I el quart punt de l'ordre del dia seria: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència sobre el Projecte de Llei de la comunitat catalana a l'exterior. Però, atès que no ha acabat encara el termini de presentació d'esmenes, que és a les dotze, els pregunto si, malgrat aquesta situació, podem procedir a debatre aquest dictamen. (*Veus de fons. Pausa.*) Sí, no s'ha esgotat el termini de presentació d'esmenes. (*Veus de fons.*) El del dictamen, perdó, del dictamen del Consell de Garanties, que s'exhaureix a les dotze. (*Pausa.*)

Us preguntem si podem fer el debat i la votació de la llei d'acció exterior, donat que no s'ha exhaurit encara el termini del Consell de Garanties Estatutàries, que s'exhaureix, s'acaba a les dotze.

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per respondre a la seva pregunta, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. (*Rialles.*) Pot fer-ho.

Carlos Carrizosa Torres

Nosaltres no presentarem..., no demanarem dictamen al Consell de Garanties Estatutàries.

La presidenta

Per tant, podem continuar amb el quart punt de l'ordre del dia, que és: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Acció Exterior i Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència sobre el Projecte de Llei de la comunitat catalana a l'exterior.

D'acord amb l'article 121 del Reglament, i atesa la petició del Govern, iniciarem el debat amb la intervenció del conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència. Té la paraula, doncs, el conseller Raül Romeva. (*Remor de veus. Pausa.*)

Gràcies per sortir de pressa i en silenci.

(*Pausa.*)

Conseller Romeva, quan vulgui.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència (Raül Romeva i Rueda)

Sí; moltes gràcies. De fet, francament, volia fer una intervenció molt, molt curta i molt senzilla. De fet, a qui toca parlar avui, òbviament, és al relator i als ponents de la llei, i jo en qualsevol cas volia aprofitar aquesta avinentesa per saludar també la secretària d'Afers Exteriors, per la feina que s'ha fet, sobretot també per la feina que fa molts anys que està fent, no només els últims mesos. Aquesta és una iniciativa que es va impulsar des del Govern però que ha estat treballada de manera reiterada per les comunitats i per molts actors, tant dels grups parlamentaris com de fora, i entenem que d'una manera molt clara i molt necessària respon a la millora de les necessitats que en aquests moments té en el conjunt de la Catalunya exterior. És una proposta que, en definitiva, amplia el que fins ara era una atenció a les comunitats, als ciutadans i ciutadanes que viuen fora, que resideixen fora, i se'ls reconeix uns drets individuals, a la vegada que també uns deures.

Ha estat una feina que s'ha fet de manera molt ràpida. Teníem una bona base amb la qual treballar; jo crec que això és important destacar-ho. Però no menysté que aquests últims mesos s'ha fet una feina per part de tots els grups, i permetin-me també agrair específicament la feina del lletrat, el senyor Miquel Palomares, i de la gestora Dolors Balagué, perquè entenc que era, ho repeteixo, malgrat la curtesa d'aquest període, diguem-ne, de mandat..., calia treure-la endavant.

I, per tant, crec que estem davant d'un moment que clarament respon a una necessitat des del punt de vista de que la llei vigent, que és la del 1996, s'havia quedat completament ja desfasada. Òbviament, han canviat moltes coses en termes econòmics, en termes socials, en termes tecnològics, i calia actualitzar aquesta base legal. I, per tant, també complementar, per altra banda, el que és un paquet, el que és un cos jurídic propi amb visió exterior, que té, òbviament, tres peces clau: la Llei, del 2001, de cooperació; la Llei, del 2003, de foment de la pau, i la Llei, del 2014, de l'acció exterior. Amb aquesta nova llei de la Catalunya exterior, òbviament completem un paquet jurídic que donarà una base legislativa pròpia a unes comunitats catalanes a l'exterior, també, d'una manera, jo crec, molt pertinent.

I des d'aquesta perspectiva també fer palesa una altra vegada aquesta vocació que tenim, en tant que govern, d'aproximar encara més aquesta comunitat que viu a l'exterior, per raons molt diverses, alguns per voluntat, d'altres per necessitat, però que, en qualsevol cas, han de tenir els seus drets igualment coberts, com els tenen els ciutadans i ciutadanes que resideixen a Catalunya. És el nostre desig, és la nostra obligació, és el nostre compromís, i amb aquesta llei ho podrem fer d'una manera molt més fàcil.

Moltíssimes gràcies de nou.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació té la paraula el senyor Jordi Sendra, que fou designat ponent relator.

Jordi-Miquel Sendra Vellvè

Gràcies, presidenta. Vicepresident, consellers, diputades, diputats, secretari d'Exteriors, com a ponent relator del Projecte de Llei de la comunitat catalana a l'exterior em correspon intervenir avui per presentar el dictamen dels treballs fets per la ponència fins a la data. El conseller Romeva ha explicat els antecedents d'aquest projecte de llei i la necessitat d'afrontar un nou model de relacions amb els catalans a l'exterior. L'hi agraeixo, perquè així m'estalvia a mi la feina de fer-ho; ho ha fet ell, i així no cal que ho faci jo.

Aquest projecte de llei elaborat pel Govern de la Generalitat va ser admès a tràmit per la Mesa del Parlament el 20 de setembre del 2016. El 9 de novembre el Ple del Parlament va acordar rebutjar les esmenes a la totalitat presentades i continuar amb la seva tramitació, que es va concretar el 16 de febrer del 2017 en el si de la Comissió d'Acció Exterior, Cooperació, Relacions Institucionals i Transparència, amb la creació i nomenament dels membres de la ponència de treball.

Des d'aleshores, la ponència ha escoltat la veu més important de totes: la dels ciutadans catalans afectats, la dels ciutadans catalans a l'exterior. I en base a això i a les aportacions, amb esmenes, dels diferents grups parlamentaris ha estat treballant en millorar tot el possible aquest projecte de llei que avui portem a aprovació. Crec que indubtablement hem aconseguit un text millor.

El passat dia 25, la Comissió d'Acció Exterior va estudiar l'informe elaborat per la ponència i les esmenes presentades pels grups parlamentaris i va acordar establir el dictamen d'aquest projecte de llei que avui els presentem. Aquells grups que ho han desitjat han mantingut vives les seves esmenes al text que no han estat recomanades per la ponència.

Voldria, com a ponent relator, fer un seguit d'agraïments que no són gens –gens– sobrers. En primer lloc, a tots els diputats membres de la ponència: les diputades Susana Beltrán i Esther Niubó, els diputats Carles Riera, Joan Milián i Joan Josep Nuet. Tots han fet una feina magnífica, en ponència. I fins i tot en el desacord han sabut mantenir un to digne del millor parlamentarisme, digne del Parlament que representem. Moltes gràcies pel seu esforç, tot i ser conscient que no totes les aportacions fetes han estat incorporades.

En segon lloc, al lletrat de la ponència i de la comissió. L'assessorament legal i fins i tot la paciència del senyor Miquel Palomares han estat molt importants i decisius perquè aquest dictamen es pugui avui portar al Ple del Parlament. Moltes gràcies, lletrat. Moltes gràcies també a la gestora parlamentària, senyora Dolors Balagué.

També imprescindible ha estat l'assessorament i la visió de govern de la relacions institucionals del Departament d'Acció Exterior, la senyora Débora Miralles, i de la senyora Tamara Garcia, responsable de les comunitats catalanes a l'exterior del departament. Gràcies per una feina ben feta.

Els deia que en ponència hem escoltat l'opinió i la veu dels catalans al món, i vull d'agrair el seu ajut als compareixents: el senyor Antoni Montserrat, secretari general de la FIEC, la Federació Internacional d'Entitats Catalanes; el senyor Albert Masquef, president del Cercle Català de Madrid; el senyor Èric Viladrich, president del Casal Català del Quebec; el senyor Sergi Marzàbal, de Catalans al Món, i la senyora Núria Amorós, presidenta del Casal Català de Montevideo –he de reconèixer que va ser emocionant parlar amb ella per videoconferència, tan lluny i tan a prop. Totes les seves aportacions han estat valorades per la ponència i ens han ajudat a millorar aquest projecte de llei.

Tenim una molt bona llei. Ara, senyores i senyors diputats, només queda aprovar-la avui en aquest Ple del Parlament. Tindrè ocasió de referir-m'hi després, en el meu torn com a portaveu de Junts pel Sí.

I, fins aleshores, moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Sendra. A continuació intervindran els grups parlamentaris que han reservat esmenes per a defensar en el Ple. En primer lloc té la paraula, per a la defensa de les esmenes, la senyora Susana Beltrán, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Susana Beltrán García

Moltes gràcies a la presidenta, moltes gràcies a diputats i públic en general que segurament, doncs, ens estan escoltant virtualment. La primera cosa que he de dir és que, malgrat, doncs, aquestes bones intencions, nosaltres creiem que és la llei de les oportunitats perdudes, no? Era una llei o un projecte de llei que ens semblava molt positiu quan no només abordava la realitat de les comunitats catalanes, sinó també el fet dels catalans, les persones, però que al final, doncs, no ha arribat més enllà. Creiem que és una oportunitat perduda, perquè era un bon moment per parlar del que és exterior i el que no és exterior, per parlar de la Unió Europea, no? Ja ho vaig dir aleshores i el 9 de

novembre, i ho torno a dir ara: era un bon moment per reivindicar el fet de que ja és una realitat política i ja és una realitat jurídica que en el si de la Unió Europea és un espai interior, no és un espai exterior.

I en el mateix article 1, doncs, es fan afirmacions que per a una persona que no hi entén i que s'acosta per primera vegada a aquesta llei, doncs, deixa moltes incerteses, no? Aquesta llei té per objecte regular, d'acord amb la normativa vigent, el marc de les relacions amb la Generalitat, les seves institucions i la societat de Catalunya amb els catalans residents a l'exterior i amb els catalans i les comunitats catalanes establertes fora del territori de Catalunya. Una persona que no sap quina diferència hi ha entre exterior i quina diferència hi ha entre fora del territori de Catalunya.

Hi insisteixo, era un moment com per reivindicar el fet de que dintre de la Unió Europea estem a dintre, estem a casa, eh? I segurament en aquest article 1 s'hauria entès molt bé dir: «residents a l'exterior» i «altres catalans situats o residents a la resta del territori d'Espanya». Però vostès, doncs, no ho van voler i el que fan és incrementar aquesta confusió.

Amb relació al registre, és veritat que en tot aquest temps hi ha hagut cordialitat i agraeixo també, doncs, el to al relator d'aquesta ponència, però això no treu, doncs, que quan nosaltres vam presentar els nostres compareixents, més de quinze persones, totes elles, van ser rebutjades, no? I és una diferència de manera de procedir d'uns i altres. Nosaltres sí que vam votar a favor de les compareixences presentades pel Grup Junts pel Sí, i no només les vam votar a favor, sinó que les vam escoltar amb molt –amb molt– d'interès, i en vam prendre nota, no?

Aquí no em val, diputat relator, dir: «Bé, és que vostès van presentar una esmena a la totalitat.» Vam presentar una esmena a la totalitat, però vostès saben perfectament que les majories parlamentàries era molt evident que ens la tombarien, no? I això crec que no treu el fet, doncs, que segurament hauria sigut interessant escoltar a professors de dret constitucional, professors de dret internacional públic, què en pensaven sobre aquesta llei, i, doncs, no va poder ser.

En les compareixences que vostès van aprovar i vam escoltar amb relació al registre van..., dues conclusions en vaig treure, no? Una d'elles era una cosa que ja, la primera vegada que es va parlar d'aquest projecte de llei, el diputat Nuet recordo que em va dir: «Vostès tenen molts prejudicis, no?, perquè vostès estan veient al registre una cosa que no és, no?» I en les compareixences, digui, d'alguns dels compareixents..., alguns compareixents..., d'alguns que van parlar sobre el registre van dir: «Esperem que aquesta llei s'aprovi perquè volem votar.» I tothom va entendre perfectament què volia dir «volem votar». Però no passa res. Aquest registre ja hi era el 9-N i aquest registre, al final, només va servir perquè s'hi inscrivissin, doncs, aquells que ja estaven convençuts sobre les bondats d'un 9-N que, doncs, ara el volen tornar a repetir.

No, em preocupa molt més, i com a Ciutadans, com a grup parlamentari, ens preocupa molt més per a què servirà aquest registre. És un registre que no pot concedir drets, és un registre voluntari. Aleshores, quina és exactament la finalitat d'aquest registre? Hi han altres articles d'aquest projecte de llei que parlen de l'Administració virtual electrònica de la Generalitat. A nosaltres, aquesta idea ens agradava, perquè si del que es tractava era d'assimilar, eh?, i de no veure diferències entre els catalans que estan aquí i els catalans que estan fora, doncs, era una manera d'incrementar, augmentar el que podria ser l'Administració electrònica, no? De fet, els compareixents ens van dir que aquest registre no funcionava gaire, que la gent no el feia servir gaire. Aleshores, hi torno a insistir, diputats: per a què ha de servir aquest article 5, em sembla que és, amb relació al registre?

És una llei... –i això–, com a jurista, doncs, em sorprèn molt, però–, és una llei que manté una perpètua inseguretat jurídica, eh? Vostès han rebutjat totes les esmenes, no només de Ciutadans, sinó també d'altres grups, que fan referència a la Constitució, que fan referència a lleis concretes, com a l'Estatut de la ciutadania espanyola a l'exterior, que també era una esmena que fins i tot portava la CUP i al final va ser retirada, eh? I bàsicament el que han deixat és: «d'acord amb la legislació vigent», que dir això i res, doncs, és el mateix.

I dic que és una inseguretat jurídica intencionada, perquè, si no, haurien votat a favor d'algunes de les esmenes que feien referència al dret de la Unió Europea, que feien

referència a la Constitució, que feien referència a l'Estatut de la ciutadania espanyola a l'exterior. I no, i no ho han fet.

D'altra banda, nosaltres considerem que és una llei expulsiva, és una llei que expulsa, és una llei no inclusiva, és una llei que discrimina. I, sobretot, ho veiem en l'article 13, apartat 3, i llegeixo –ho llegeixo– tal com ho posa, no?: «També en poden ser membres les persones que resideixen fora de Catalunya i que, sense tenir la condició política de catalanes, se senten vinculades a Catalunya, la seva cultura, la seva llengua i la seva personalitat com a nació», eh? Aquelles persones que no són catalans, però que «se senten vinculades a Catalunya, la seva cultura, la seva llengua i la seva personalitat com a nació».

És un article que claríssimament discrimina. I no només discrimina a totes aquelles persones que no són catalans, entesos amb relació a la seva condició política, sinó que discrimina totes aquelles persones que tenen una manera de pensar diferent, eh?, que pensen que hi ha més d'una llengua a Catalunya a protegir –i no és només la llengua–, i que tenen una altra manera de pensar amb relació a l'organització política territorial de Catalunya. I això és una discriminació claríssima i això vulnera claríssimament els drets de la persona: els drets com la llibertat de pensament o la llibertat de consciència.

Això és el que volen, deixar fora a totes aquelles persones que pensen de forma diferent? Nosaltres, òbviament, doncs, no podem..., no només no hi estem d'acord, sinó que, a més a més, creiem que això els hauria de fer reflexionar. Perquè, a més a més, el fet de que aquesta llei, que s'acabarà aprovant avui, no tingui un consens –perquè nosaltres amb molts d'aquests articles no hi estem d'acord i, per tant, hi votarem en contra–, això vol dir que tindrà conseqüències pràctiques. I ho lamento –ho lamento– perquè nosaltres ens hi vam implicar. Vam escoltar les demandes de la FIEC que, com a interlocutor, no?, de les comunitats catalanes o com a un dels interlocutors de les comunitats catalanes a l'exterior va demanar consens, eh?, perquè del que es tracta és de que en aquestes comunitats a fora, doncs, hi càpiga tothom i no només els que pensen d'una determinada manera. Ho lamento perquè nosaltres, en molts d'aquests articles, que tenen una única manera de pensar, que no són acollidors, que estan discriminant, doncs, no hi votarem a favor.

I dic que això té conseqüències pràctiques perquè ja ara –ja ara–, doncs, hi havien molts catalans que ja no hi anaven a aquestes comunitats catalanes perquè sentien que eren comunitats que només eren les comunitats dels separatistes, no?, els que combregaven amb una única idea.

Nosaltres, com a Ciutadans, ens hi vam voler implicar. Jo vaig estar parlant amb la FIEC i vaig estar al casal de Luxemburg escoltant-los. Ens van agradar moltíssim. I lamento que..., i això que hi havia gent, doncs, que em va dir: «I per què hi aneu? Perquè són els separatistes.» I nosaltres dèiem: «No, és..., les comunitats catalanes han de ser les comunitats de tots, amb independència de la forma en què pensen o amb independència de la forma en què se senten vinculats a Catalunya.»

Bé. Això la llei no ha solucionat, discrimina i això farà que, a la pràctica, aquelles persones que pensaven això continuaran sense anar a aquestes comunitats catalanes. I això realment –realment– és una llàstima.

En resum, què m'agradaria ressaltar de les nostres reflexions a propòsit d'aquesta llei? És una llei, en primer lloc, que no té consens, que torna a abans de la Unió Europea. O vostès, potser, ja se senten fora de la Unió Europea, perquè, doncs, el fet de que és un espai interior, de que estem a casa, com a membres de la Unió Europea, doncs, no ho tenen present.

El registre no funcionarà. Segurament, doncs, el Govern es gastarà diners en campanya per animar a que la gent s'apunti al registre i la gent no s'hi apuntarà.

Molts catalans no aniran a aquestes comunitats catalanes, com ja feien abans. Vull dir que tot continuarà igual, però, a més a més –i és una diferència del 1996–, aquesta llei està discriminant aquelles persones que pensen diferent i que tenen un model diferent d'organització política, territorial de Catalunya.

És una llei que trenca consensos –la llei de 1996 es va aprovar per unanimitat–, no és seductora. Nosaltres no veiem que sigui una llei que atragui aquelles persones que

fins ara ja no s'hi havien atansat. I és una llei insegura, la qual cosa ja és *apaga y vámonos*. Que una llei sigui insegura jurídicament, doncs, ja deixa molt a desitjar.

Què ens agradaria a nosaltres quan ens sigui possible? Nosaltres intentarem modificar aquesta llei *as soon as possible*, incloent-hi Europa, que entri Europa també a les comunitats catalanes.

El registre no deixa de ser un *quiero y no puedo* –un *quiero y no puedo*–, i crec que on s'ha d'«apretar» és en el Congrés dels Diputats, és en la reforma del vot arrogat, perquè això afecta a tots els ciutadans de l'Estat, i no només als catalans, i cal, doncs, aprofundir-hi. I nosaltres, com a Ciutadans, en el Congrés, doncs, tenim responsabilitats.

I volem o voldríem –i això quan sigui possible, hi insisteixo, ho farem– que sigui una llei inclusiva; que sigui una llei que giri entorn de valors democràtics, valors democràtics que estan a l'Estatut, valors democràtics que estan a la Constitució, valors democràtics que podríem, fins i tot, compartir tots, que són els valors de la Unió Europea, i que no discrimini les persones per raons de la seva ideologia, per raons del seu pensament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Beltrán. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, bon dia; gràcies, presidenta. Conseller, consellers, membres del Govern que l'acompanyen i senyors diputats..., debatem i votarem avui un projecte de llei que substituirà la vigent Llei 18/1996 de relacions amb les comunitats catalanes a l'exterior, una llei que, a diferència de l'anterior, va més enllà de la regulació de les relacions amb les entitats o comunitats catalanes a l'exterior.

En aquest cas, el projecte de llei pretén establir un marc normatiu, i, per tant, regular les relacions entre la Generalitat, les seves institucions, la societat catalana amb els catalans residents a l'exterior, siguin aquests en països estrangers o en d'altres comunitats autònomes de l'Estat, i, també, evidentment, de les seves entitats, és a dir, de les comunitats catalanes. De manera que aquesta llei, si s'aprova, amplia el focus, se centra més en els catalans residents a l'exterior com a subjectes de drets, i amb aquesta orientació substituirà una llei que entenem que havia quedat desfasada, que no responia a les necessitats i demandes actuals dels catalans i catalanes que viuen a l'exterior.

I això ho farà tractant..., igualant el tracte entre els catalans residents a l'estranger i els residents a altres comunitats autònomes de l'Estat, com a beneficiàries de la llei, tal com ens demanava, doncs, la FIEC, la Federació Internacional d'Entitats Catalanes.

En primer lloc, entenem, com deia, que aquest projecte de llei reconeix els ciutadans i ciutadanes residents a l'exterior com a destinataris de les polítiques públiques de l'Administració de la Generalitat, i, per tant, com a subjectes de drets i deures en els àmbits en què la Generalitat té competències. I això em sembla molt positiu i un reconegut reconeixement als prop de 285.000 catalans que viuen fora de Catalunya, molts dels quals, doncs, han hagut de deixar el país en els darrers anys a causa de la crisi a la cerca, doncs, d'oportunitats que no trobaven a casa.

I aquests homes i dones catalans d'arreu del món, doncs, han de saber també que des de Barcelona, des del Parlament de Catalunya, també els tenim en compte i treballem per garantir els seus drets. I, per tant, celebrem aquest reconeixement, que ja ve de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, on, en l'article 7.2, reconeixia per primera vegada la condició política de català a l'exterior.

El text que debatem fixa una política integral adreçada a l'abordatge del fet emigratori, inclou la promoció de polítiques públiques, l'accés a serveis de l'Administració i prestacions per als catalans residents a l'exterior, l'acompanyament de la mobilitat dels catalans en un moment inicial, on en molts casos, doncs, ha mancat orientació, ha mancat informació; el manteniment del seu vincle amb Catalunya durant la seva estada a l'exterior, i el foment i facilitació del seu retorn voluntari posterior. I realment això ens sembla el més positiu de la llei, els articles 8 i 10, sobretot; el 8, on es fa un reconeixement dels drets dels catalans a l'exterior, els drets polítics definits per l'Estatut, però també de la resta, que a la pràctica entenem que suposa l'extensió als catalans i catala-

nes a l'exterior dels drets de caràcter social, sanitari, educatiu que ja reconeix la legislació espanyola però que en molts casos, doncs, requereixen una execució autonòmica.

I és que els que hem tingut oportunitat de visitar, de conèixer de prop algun casal català a l'exterior, i mantenim, doncs, relació també amb els seus membres, coneixem moltes problemàtiques que pateixen aquests ciutadans quan resideixen a l'exterior, algunes dificultats que aquest projecte de llei hauria de contribuir a solucionar.

En aquest article 8 que mencionava es recull la promoció, entre d'altres, del dret d'accés de programes i prestacions adreçades a la gent gran, a joves i infants, així com a col·lectius que es troben en una situació de vulnerabilitat, i, per tant, a rebre el suport necessari de l'Administració per viure amb dignitat; també recull el dret d'accés a les promocions públiques d'habitatge, als serveis sanitaris en les seves estades temporals a Catalunya, a facilitar l'accés a l'ensenyament en català, a rebre informacions sobre la realitat catalana mitjançant les emissions radiofòniques i de televisió de programes informatius de la corporació catalana. I ens sembla, doncs, important, i ens sembla, a més, que, havent sentit les compareixences de les persones que ho van fer, d'alguna manera recull les seves demandes en molts aspectes.

Vull mencionar l'article 10, sobre mobilitat internacional, que en el nou redactat, doncs, proposat per la ponència, fruit d'una transacció, entre d'altres, amb una esmena socialista, estableix que el Govern haurà d'articular els serveis d'informació, orientació, acompanyament, pertinents per als ciutadans que es plantegin emigrar, per afrontar amb la màxima informació, amb garanties, el seu projecte emigratori, cosa que en els últims anys no sempre ha passat. Sabem que en molts casos moltes entitats de casals catalans a l'exterior han acabat fent d'agència de govern, quan han assumit funcions que d'alguna manera no els corresponien, que corresponien al Govern, però han ofert, doncs, uns serveis d'informació, d'orientació, d'acollida dels catalans quan arribaven als seus països respectius d'establiment. I això ho han fet sense eines, moltes vegades sense reconeixement i de manera voluntària.

Doncs, cal que sigui el Govern qui assumeixi la seva responsabilitat a l'hora de facilitar projectes d'emigració, que estableixi mecanismes de col·laboració amb aquestes entitats i els doni eines per dur a terme determinades tasques o oferir aquests serveis. I per això entenem que aquest article 10 recull que el Govern, doncs, també col·laborarà amb les entitats catalanes a l'exterior que en molts casos han prestat aquest servei, així com un servei d'acollida als països receptors de la mobilitat.

Igualment, reconeixem la inclusió en el text del foment del retorn del talent. Entenem que això és una incorporació –que entenem que és de Catalunya Sí que es Pot– que ha estat molt important. Molts catalans a l'exterior estan esperant els passos del Govern en aquest sentit; tenen expectatives en un retorn al país en un futur proper, i el Govern ha de promoure les condicions socials, laborals, polítiques per facilitar aquest retorn; promoure mesures de suport al retorn. I en aquest sentit, doncs, nosaltres estarem vigilants.

Per altra banda, vull agrair, i em sap greu no haver-ho fet al principi, doncs, al relator ponent, al diputat Sendra, la disposició a negociar que ha tingut, la feina que ha fet per arribar a acords. L'hi reconeixem. I, per tant, malgrat les discrepàncies que teníem al principi, doncs, hem de dir que a dia d'avui ens sentim molt reconeguts en el text final del dictamen, i per això vam votar a favor de les esmenes transaccionades per la ponència, moltes de les quals amb esmenes socialistes –per tant, l'hi agraiem novament–, que han estat tingudes en compte, i també de les recomanades. I, per tant, l'hi volem agrair. I, evidentment, també donar les gràcies al lletrat, al senyor Palomares, i a la gestora parlamentària Dolors Balaguer per la feina impecable que han fet.

Però deia que aquesta disposició a l'acord que ha tingut, doncs, el relator ha estat especialment important pel Grup Socialista en el cas de l'article 5, que fa referència al registre, on nosaltres volíem garantir des d'un principi que la inscripció al registre no fos una condició *sine qua non* per accedir a prestacions i serveis, que en definitiva són drets que han d'estar garantits i que el seu exercici no es pot condicionar a la inscripció o no a un registre. I en aquest sentit ens sentim satisfets del nou redactat: registre públic, gratuït, voluntari, com apuntàvem nosaltres en les esmenes, i també, sí, promoció de la inscripció al registre per facilitar –i no per garantir, per facilitar– l'accés al servei de prestacions, i sempre d'acord amb la normativa vigent.

Per tant, d'aquesta manera veiem salvada la nostra preocupació i ens sentim deslliurats si finalment s'acabés fent un mal ús d'aquest registre. No sé si cal que recordi que un registre d'aquestes característiques, voluntari, no pot ser un cens electoral. Però, vaja, ho subratllo, i, en tot cas, doncs, hem preservat, com a mínim, les formes.

I potser per això hem mantingut també vives les esmenes 28 i 35, relatives a l'article 5, al registre, perquè ens semblaria pertinent que aquest registre s'adscrigués a l'Idescat, tal com demanava també la FIEC, i per promoure l'establiment de mecanismes d'integració, de col·laboració, amb altres eines de què disposa l'Estat –convenis de col·laboració, per exemple, entre l'Idescat i l'INE–, per poder disposar del màxim de dades sobre els catalans residents a l'exterior.

Hem reservat i mantingut també dues esmenes més, la 125 i la 127, relatives a l'exposició de motius, per incloure d'una banda l'article 7.2 de l'Estatut –per primera vegada, es reconeixia la condició política de català a l'exterior, ja n'he parlat–, i també la Llei 40/2006, del Estatuto de la ciudadanía española en el exterior, que actualitza la legislació espanyola en matèria d'emigració –que datava dels anys seixanta–, que crea nous drets de caràcter social, sanitari, educatiu o jurídic, per exemple, per a tots els ciutadans espanyols residents a fora, a l'exterior, i que fins ara anaven més enllà dels que reconeixia la mateixa normativa catalana. I d'aquí la importància de mencionar-los, perquè també ens correspon a nosaltres vetllar, en el marc de les nostres competències, pel compliment i l'aplicació de les disposicions legislatives estatals.

La resta d'esmenes les vam retirar, amb el benentès que la transacció proposada per l'article que regula l'objecte de la llei engloba el conjunt d'articles, i, per tant, ens assegurava que la regulació pretesa d'aquesta llei es faci..., es farà d'acord amb la normativa vigent, com no podia ser d'altra manera.

D'altra banda, celebrem que en el títol IV, relatiu als òrgans de relació amb les comunitats catalanes a l'exterior, la ponència ja ha acordat que l'elecció dels membres del consell es farà seguint criteris democràtics i que exerciran la seva funció de representació en el marc de les seves finalitats assessores i consultives.

I finalment, però no per això menys important, celebrem que se'ns hagi afegit..., acceptat afegir una disposició addicional per garantir els drets electorals dels catalans a l'exterior, i, per tant, a reserva del que fixi la futura llei catalana sobre la creació o no de circumscripcions electorals a l'exterior, serà la funció del Govern vetllar per una àmplia participació en tots els processos electorals dels catalans residents a l'exterior i tindrà el deure d'informar aquests ciutadans dels seus drets electorals, i ajudar també les diferents forces polítiques a fer-los arribar les seves propostes. En aquesta, a més de ser una de les principals reivindicacions i problemàtiques dels catalans i catalanes a l'exterior, pensem que el dret a vot, doncs, és un dret fonamental i que el Govern ha de vetllar per garantir el seu exercici.

I, en definitiva, doncs, tornem a agrair la tasca feta per la ponència, ens sentim reconeguts en el text del dictamen. Sí que demanaria que el canvi fet a proposta nostra de parlar de comunitats catalanes a l'exterior en plural, que és el que són –no són en singular, són en plural–, s'apliqui també en el títol de la llei, que, bé, per ara no hi és.

I, per últim, ja per posicionar-me respecte a les esmenes d'altres grups..., respecte a les de Ciutadans, amb algunes excepcions que votarem en contra, sobretot les relatives al registre perquè les volen eliminar, o algunes que són molt restrictives pel que fa l'accés als serveis sanitaris, com la 43, ens abstindrem a la majoria d'esmenes, perquè, en fi, no les veiem malament però entenem que és el seu projecte, i simplement no ens hi sumarem, i votarem a favor de les 120 i 121..., que elimina el terme «diàspora» i això ens sembla bé.

I, pel que fa a les esmenes del PP, excepte algunes que són coincidents i que sorgeixen de peticions de la FIEC, que votarem a favor, la majoria les votarem en contra, sobretot per la voluntat d'eliminar qualsevol possibilitat de potenciar les relacions polítiques, per exemple del Govern, quan és una cosa reconeguda al mateix Estatut; perquè són molt restrictives pel que fa a la possibilitat de promoure la llengua i la cultura catalana a l'exterior, i perquè en general són poc amigues del que és la projecció exterior de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Niubó. A continuació té la paraula, per defensar les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, després de la feina de la ponència, podríem dir que aquest projecte de llei, que té com a títol «de la comunitat catalana a l'exterior», doncs, ha quedat una mica millor del que ens va presentar el Govern en un primer moment. Per això també em vull sumar als agraïments que s'han fet al relator, a l'amic Sendra, a la resta de ponents, també amics, i a tots els treballadors de la cambra que han i hem treballat en aquest projecte de llei.

Una mica millor, deia, però només en alguns punts. Ara s'han resolt algunes qüestions que en el debat de totalitat ja vaig assenyalar que eren clarament inconstitucionals. Hi havia, per exemple, una referència a la diplomàcia pública que presentava dubtes més que raonables de la seva constitucionalitat, ja que el Tribunal Constitucional manté la suspensió de tots els articles de la Llei d'acció exterior que hi fan referència, concretament de l'article 34 a l'article 38, perquè, com diu la resolució del tribunal, aquesta acció exterior, eh?, aquesta diplomàcia pública, no es vincula a l'exercici de les competències pròpies de la Generalitat i pot perjudicar greument l'interès de la política exterior d'Espanya i la seves relacions internacionals, quelcom, per altra banda, que darrerament l'actual Govern de la Generalitat fa de manera explícita. De fet, en presumeix, eh? L'única acció exterior que de veritat interessa al conseller del ram és aquella que pugui perjudicar, molestar, confondre les relacions internacionals espanyoles i no pas ajudar els catalans que viuen a l'estranger. De fet, moltes vegades, doncs, els perjudica. En tot cas, ara desapareix aquesta referència a la diplomàcia pública, i poso en valor que Junts pel Sí i la CUP, que són els partits que fonamentalment han pactat aquesta llei, hagin acceptat aquest criteri del Tribunal Constitucional.

Tanmateix el Partit Popular, que manté vives les esmenes, això sí amb poca esperança de que puguin ser aprovades, votarà en contra del text que avui se'ns presenta. I ho farem perquè no s'ha resolt el principal problema que tenia el projecte de llei del Govern. Perquè el principal problema era ja un problema de plantejament. És un projecte que només estava fet amb..., no només estava fet amb poca qualitat legislativa, com vam poder comprovar a la ponència –possiblement estava fet a correuita–, sinó que era i és un projecte que no es planteja com una eina per ajudar les comunitats a l'exterior i molt menys per ajudar les persones concretes, els catalans que han hagut de marxar i viure a l'exterior. De fet, el conseller, des d'aquest faristol, ha estat incapaç de dir una sola mesura d'aquest projecte de llei que pugui ajudar les persones, els catalans que han hagut de sortir a l'exterior. Tampoc el relator ha pogut esmentar una sola mesura, una sola eina que pugui ajudar aquells que han hagut de marxar per motius de feina a fora de Catalunya.

És un projecte pensat fonamentalment en les comunitats, però per a controlar-les políticament via subvenció, igual que intenta controlar les persones ara via registre. El plantejament de la Generalitat de Catalunya no és preocupar-se pels problemes concrets i reals dels catalans a l'exterior, com sí que fan altres comunitats autonòmiques, per exemple, la comunitat de Galícia, a la que em referiré posteriorment.

Els catalans a l'exterior, conseller, diputades, diputats, necessiten ajut des de fa temps, almenys des que va explotar el que ha estat la pitjor crisi econòmica de la nostra vida. Com vaig dir al debat de totalitat, si haguessin pensat en els catalans que han hagut de marxar no haurien proposat aquesta llei, ara que sortim de la crisi econòmica i es creen llocs d'ocupació; l'haurien d'haver presentat a l'inici de la crisi econòmica i amb altres prioritats. Ara arriben tard i arriben malament. Arriben malament perquè certament no volen ajudar els catalans sinó al contrari: els polítics del Govern volen treure profit dels catalans que han hagut de marxar. Per això reconeixen explícitament a l'exposició de motius que la diàspora catalana jugui un paper actiu i proactiu en la construcció nacional del país. Això atempta clarament contra la llibertat de pensament, perquè es diu: «Aquell que no és independentista, aquell que no està amb el projecte polític de la Generalitat no comptarà», eh?, «amb l'ajut de la Generalitat.»

Aquesta és la preocupació del conseller quan presenta la llei, que l'ajudin a construir una nació. I, mirin, certament les comunitats catalanes a l'exterior han necessitat i necessiten més recursos i menys construccions nacionals; més ajut econòmic i menys dirigisme i menys control polític. Els casals, associacions, agrupacions o centres catalans d'arreu del món són un punt de suport, una primera xarxa on aterren molts catalans que han hagut de marxar. No era aquesta la tasca fundacional d'aquests casals i d'aquestes associacions –una tasca fundacional que estava més propera, no?, a la difusió cultural–, però s'han trobat amb la crua realitat de la crisi econòmica. El que els catalans a l'exterior necessiten són eines per a construir-se un futur personal i familiar millor. I aquesta llei no ofereix ni eines econòmiques..., sinó tot el contrari, només ofereix control polític.

Aquesta llei, per tant, no va de col·laboració amb les comunitats catalanes a l'exterior sinó de submissió d'aquestes als departaments de la Generalitat. Durant la pitjor crisi econòmica de la nostra vida, la prioritat de la Generalitat no ha estat resoldre problemes sinó crear-ne; la prioritat no ha estat destinar diners a millorar la vida de les persones, com fan altres comunitats; com fa, per exemple, Galícia, que ajuda les persones, la gent gran amb problemes socials o sanitaris, els joves a l'estranger amb beques o els que ho necessiten amb ajuts per a paliar problemes de precarietat o de subsistència.

Aquí no. Aquí, durant la pitjor crisi econòmica de la nostra vida, la Generalitat ha retallat en cooperació; ha retallat en ajut a la internacionalització econòmica; ha retallat en ajuts als catalans a l'estranger, per citar només aquelles partides del pressupost relacionades amb l'acció exterior. I en canvi ha multiplicat en propaganda i alts càrrecs, en Diplocat i la seva propaganda, en lobbys i pagaments a tercers perquè donin suport al procés –amb poc èxit, això sí–, en més alts càrrecs, que cobren més que un ministre i ningú sap el que fan, i en viatges, en més viatges i més cars. Per exemple, recentment hem descobert que el conseller Romeva s'allotja a hotels de mil euros la nit –mil euros la nit. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., no... Sí, home, ho recordarà. (*Veus de fons.*) Ho recordarà, senyor conseller, ho recordarà... (*Veus de fons.*) No, no... Miri, ho recordarà... Recorda quan va anar als Estats Units, eh?, el dia que es va autocomparar amb..., eh?, es van autocomparar, quan van anar als Estats Units, amb Rosa Parks i van dir que el procés era com la lluita dels afroamericans pels drets civils. Aquella nit vostè va dormir en un llit de mil euros la nit, suposo que va dormir bé, eh?, ho faria en tota una luxosa *suite minister*. (*Veus de fons.*) Ho diu, ho diuen vostès. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Miri, miri, és una resposta del seu departament. Senyor Raül Romeva, cinc dies, 4.300 euros en allotjament –cinc dies, 4.300 euros en allotjament–, ho diu vostè, no ho dic jo, una luxosa *suite minister*.

Han retallat en ajuts a les persones, però per anar a parlar del procés, es gasten cada nit d'hotel dos salaris mínims interprofessionals. Una nit a la *suite minister*, dos salaris mensuals. Però la cosa no queda aquí, la sensibilitat social del conseller i la Generalitat també es demostra en el registre que aquí es legisla, no ens enganyem, tota la llei és una excusa per implantar el registre; un registre que no els preocupava quan podia tenir una funció econòmica, una funció d'ajudar econòmicament els catalans a l'exterior. Aquest registre és una eina més del procés, per això va emergir abans del 9-N, i per això ara torna, quan volen repetir el 9-N. És un registre que només té una finalitat: tenir dades personals per a fer un referèndum il·legal.

Sabem que el conseller ho ha reconegut en algunes trobades amb comunitats a l'exterior i, de fet, ens ho van explicar algunes de les compareixents. Però, el pitjor de tot és que el conseller ja ha anunciat que només qui s'inscriu en aquest registre gaudirà de determinats drets. És a dir, el conseller fa un xantatge als catalans a l'exterior. Els diu: o t'apuntes al referèndum il·legal, o t'apuntes a aquest registre, o no tindràs els mateixos drets que la resta de catalans a l'exterior. Només els patriotes, per tant, gaudiran d'aquests privilegis.

Molt malament, no només malbaraten recursos en hotels de mil euros la nit, sinó que obstaculitzen els drets dels catalans a l'exterior. Molt malament. Això sí, que no creguin els antics companys d'Iniciativa que el conseller Romeva ha perdut l'ànima social, ell dorm a *suites minister*, de mil euros la nit, però la seva comitiva, també. Aquell viatge de cinc dies, on es comparaven amb Rosa Parks, es van gastar més de trenta mil euros només en allotjament, i gairebé cent mil euros en total. És una resposta del seu departament, senyor Romeva, *suites minister* per a tots els patriotes.

En definitiva, aquest és un projecte de llei que no està al servei dels catalans, que no està al servei de les persones, sinó que vol posar les persones al servei dels polítics independentistes. Un projecte de llei que no pretén aportar més eines a les comunitats a l'exterior, sinó limitar els drets d'aquells que no siguin patriotes del referèndum. Això és una politització inacceptable del patiment de molts catalans que han hagut de marxar per raons socials o econòmiques a altres països. Per a això és també el procés: una elit política que va pel món, autocomparant-se amb Rosa Parks, amb Mandela, amb Gandhi, mentre dormen en hotels de mil euros la nit, malbaratant recursos dels catalans i despreocupant-se dels seus problemes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Milián. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Joan Josep Nuet, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Josep Nuet i Pujals

Moltes gràcies, presidenta. Bé, com vaig dir el primer dia que va venir aquesta llei al Parlament, més de 300.000 catalans i catalanes ens observen. Bé, no tots, segur, alguns i algunes estan dormint, segur, a aquesta hora, i els més petits segur que no ens observen, però, què vull dir amb això? Avui dia, en aquest món globalitzat, en què les noves tecnologies et permeten seguir una sessió parlamentària des de Sidney o des de Nova York, no tinguin cap dubte que molts catalans i catalanes que viuen fora de Catalunya i a l'estranger ens observen. I aquest debat és un debat que fem especialment per ells.

I, per tant, el primer que vull dir –i perdonin, perquè no m'ho puc aguantar– és que si hi ha algun grup parlamentari que li vol donar una puntada de peu al Govern, que l'hi doni, però, si us plau, que no la doni al cul dels catalans i les catalanes que viuen a l'estranger, perquè, aquests catalans i catalanes no s'ho mereixen. Després, en el passadís, si volen es barallen tant com faci falta, però no posin, i li dic al diputat Milián, del Partit Popular, no posin els catalans i les catalanes al mig d'aquesta *refriega* política perquè, evidentment, no s'ho mereixen. I això no va amb ells de cap de les maneres.

Deia que aquests catalans que ens observen, avui ho fan amb uns ulls ben diferents de com ho feien els catalans i les catalanes que ja vivien a l'estranger l'any 96, quan es va fer la primera llei de les comunitats catalanes a l'exterior, que ja va ser pionera. Avui, aquests catalans i catalanes ens demanen moltes més coses, els hi puc assegurar, que les que demanaven fa uns anys enrere. I, a més, el perfil d'aquests catalans i catalanes també és diferent; evidentment, hi ha catalans i catalanes que fa trenta, quaranta o cinquanta anys que viuen a Veneçuela, Argentina, a Cuba o a França, però li puc assegurar que les darreres fornades de catalans i catalanes..., alguns que han hagut de marxar per la situació econòmica, altres que han marxat per projectes professionals, simplement perquè el món globalitzat..., avui la gent viu i treballa no només en el país d'on és, sinó que viu i treballa en el món. I, per tant, tenen també una mentalitat diferent.

Aquesta gent, seria molt important que els poguéssim escoltar. Els hem escoltat, en part, a la comissió, però si vostès han anat alguna vegada al Casal Català de l'Havana, o al Casal de Buenos Aires, o han anat a Londres, o han anat a Berlín, on hi ha comunitats catalanes ben organitzades, els dirien coses que estan en aquesta llei. Coses que ells estan demanant i que a vegades no demanen tant, però sí demanen reconeixement. I, en aquesta llei, això hi és present. El nostre grup parlamentari no va presentar una esmena a la totalitat de la llei, perquè ja sabíem que tenia fusta el text presentat pel Govern, per, a través de la comissió i del treball dels grups parlamentaris, millorar-lo i avui poder portar un bon text legal.

I això és el que ha passat. La ponència ha treballat bé, jo també vull felicitar el diputat Sendra, ha fet una bona feina i per tant, estem contents, perquè hem pogut dialogar. I tots els grups, tots, han incorporat esmenes –tots. Nosaltres les hem incorporat totes, no en teníem moltes, però tots els grups han incorporat esmenes, tots els grups han participat en les transaccions, que han millorat aspectes sensibles d'aquesta llei. I aquest és un fet objectiu que crec que s'ha de reconèixer i, evidentment, doncs, jo ho reconec, i el meu grup parlamentari ho reconeix.

Dir, evidentment, que la primera demanda que ens fan els catalans i les catalanes que viuen fora de Catalunya és que volen votar –volen votar moltes coses, eh? Aquesta

és la primera que ens fan. Aquest debat el tindrem especialment quan debatem de nou la llei del vot electrònic, i que llavors podrem parlar de si això és un avantatge, no és un avantatge, és un bon instrument o no és un bon instrument, però, veritablement, que a les eleccions al Parlament de Catalunya només un 6 per cent d'aquest cens electoral de catalans i catalanes pogués votar és un veritable frau democràtic.

Però no m'hi estenc, perquè tindrem un moment per debatre què passa amb el vot dels catalans i de les catalanes, però aquesta és una primera demanda, perquè si hi ha un dret polític fonamental, que és reivindicat per aquestes comunitats de catalans i catalanes, que segueixen de prop la política catalana, no com fa uns anys, sinó que avui la segueixen d'una forma constant i contínua i perquè són conscients, com nosaltres, de que el país viu un moment excepcional, doncs, aquests catalans i catalanes, volen votar. I aquest és un primer tema que hem de conèixer o hem de reconèixer.

En segon lloc, no es volen sentir catalans de segona. Es volen sentir catalans de primera, com si estiguessin vivint en alguna de les ciutats on vivim..., i pobles, on vivim els que estem aquí. I per tant, aquesta llei els ha de reconèixer d'una forma especial. I estic satisfet del redactat de l'article 2, en la seva part primera, la diputada Niubó també ho citava, perquè penso que és un avenç que fem. Ara ja no parlem només de les comunitats de catalans i de catalanes, parlem dels catalans que viuen a l'estranger, que viuen fora de Catalunya. Que diu: «La Generalitat reconeix els ciutadans catalans residents a l'exterior com a destinataris de la seva obra de Govern i de les seves polítiques públiques. Aquest reconeixement comporta la consideració dels ciutadans catalans a l'exterior com a subjectes de drets i deures en els àmbits en què la Generalitat posseeix competències.»

Doncs, això és un avenç molt important respecte a la passada llei, perquè abans hi havien les comunitats, i res més. I ara, hi han les comunitats, evidentment, però hi han els catalans i catalanes amb noms i cognoms. I per poder tenir, els catalans i catalanes, amb noms i cognoms, necessitem, companys i amics, un registre. Perquè no podem parlar dels catalans si no tenim un llistat de qui són els catalans. I, per tant, el registre és un instrument.

Evidentment, amb el registre, com amb tantes coses, es poden fer coses bones i coses dolentes, però no podem prejutjar que el registre de catalans i de catalanes, aquest Govern el farà servir malament. Això no ho podem prejutjar; si el fa servir malament ja ho criticarem, aquest moment ja arribarà. El que no podem dir és que no hi ha d'haver registre, això no és possible. Això no és possible, perquè llavors no sabrem qui són aquests subjectes de dret que estem dient en la llei que existeixen, i els subjectes de dret, torno a repetir, són noms amb nom i cognom, són persones, són persones físiques i necessitem que estiguin registrades.

Altres drets en què la llei també fa un salt qualitatiu: drets culturals; drets lingüístics; drets, evidentment, polítics –m'hi he referit–; drets socials; també l'acompanyament i l'assessorament –un tema en què el Govern de Catalunya ha d'avançar i ha de millorar–, l'acompanyament a la gent que ha de marxar i, evidentment, el retorn. Tenim una llei específica per al retorn, ja antiga, però el retorn és important. La gent que voluntàriament vol tornar ha de trobar el camí fàcil que la seva Administració pública li faciliti per poder tornar, potser després de molts anys, d'un lloc on ha estat vivint i treballant, i que vol tornar a la seva terra, que vol tornar a Catalunya. Per tant, aquest és un tema també fonamental.

Dir també que és cert, els catalans a l'exterior són una de les projeccions exteriors més importants que tenim. I, per tant, és una part de la nostra acció diplomàtica pública. Pensin que, si algun dia aquest país fos independent, per les seves dimensions físiques, els catalans i les catalanes que viuen a l'exterior, continuarien sent un bé polític fonamental per poder tenir presència al món. Per tant, els hem de cuidar perquè, abans s'ha dit també, torno a citar crec que era la diputada Niubó, que ha fet una intervenció estupenda i que no repetiré: «Aquests catalans i catalanes, en molts llocs del món són Catalunya.» No hi ha res més que ells i elles. I possiblement en el futur no podríem ni aspirar a que hi hagués una ambaixada o un consolat. Per tant, aquesta llei és troncal per a un país petit com el nostre, que seguirà sent petit independentment del procés polític que aquí entomem. I, per tant, aquestes comunitats catalanes són fonamentals.

Acabo. Crec que s'ha fet una bona feina. El nostre grup votarà en contra de les esmenes de Ciutadans i de les esmenes del Partit Popular perquè són filosofies contraposades al que aquí estem defensant. Ens reafirmem que part de les opinions polítiques que hi han en aquesta tribuna són prejudicis, no responen al debat objectiu de la llei que estem parlant, són una altra visió de Catalunya i una altra voluntat de construir aquest país, però nosaltres estem amb aquests 300.000 i escaig catalans i catalanes que, no en tinguin cap dubte, són un tros d'aquesta terra.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Nuet. A continuació té la paraula el senyor Carles Riera, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. En primer lloc, per part del nostre grup parlamentari, expressar la satisfacció, l'alegria de que finalment puguem disposar, puguem tenir una llei sobre les comunitats catalanes a l'exterior. Això ens sembla una..., sens dubte, una molt bona notícia. I en aquest sentit, volem fer palès el nostre agraïment i felicitacions a tothom qui hi ha contribuït, a tothom qui hi ha col·laborat: el Govern, els grups parlamentaris que hi han fet les seves aportacions, les entitats catalanes a l'exterior, les persones compareixents... I, certament, hem pogut apreciar l'enorme valor de la contribució, de l'aportació del lletrat i de la gestora parlamentària, en aquest cas, una contribució que també, sens dubte, volem agrair.

Vull fer menció especial a la tasca més que meritòria del diputat Jordi Sendra, que realment ha fet una contribució molt constructiva i molt positiva per tal que avui puguem tenir sobre la taula la Llei de les comunitats catalanes a l'exterior.

Bé, entrant pròpiament en el context que motiva aquesta llei, hem de dir que representa un nombre molt important de ciutadans i ciutadanes catalanes, que no viuen en el nostre territori nacional, però sí que viuen en altres països del món sentint-se vinculades al nostre país, sentint-se vinculades a la seva nació. Segons les dades de l'INE, un total de 264.034 catalanes estan inscrites als consolats espanyols d'arreu del món. Això suposa un augment de 21.964 persones en un any, un 9,1 per cent el 2015, el més alt de la història migratòria recent.

Aquestes xifres no inclouen, però, cal tenir-ho en compte, les persones que han adoptat la nacionalitat del país d'acollida, de les quals no es difonen dades oficials, ni les segones o terceres generacions catalanes, que han adoptat normalment la nacionalitat del país d'acollida. Això representa un augment de 120.032 catalans residents a l'exterior entre els anys 2008 i 2015, quan s'inicia el moviment migratori degut a la crisi i es consoliden moltes situacions familiars que passen de migració temporal a migració de llarga durada.

I continuant encara amb algunes dades que ens sembla que és rellevant assenyalar per tal de tenir una consciència clara de la magnitud, de la dimensió i de la importància del tema que estem abordant, l'Oficina del Cens Electoral ha publicat les dades del cens electoral de residents absents, el CERA, el primer d'octubre del 2016. I el nombre d'inscrites catalanes majors de divuit anys, amb dret a vot, se situa en 213.610. Això representa un augment excepcional de 17.888 electors entre octubre del 15 i octubre del 16, i de 17.008 votants respecte dels 196.602 inscrits que van tenir dret a vot en les eleccions al Parlament de Catalunya del 27 de setembre de 2015. Tot això, per justificar raonadament una xifra més que probable de catalans inscrits als consolats de prop de 284.000 persones.

Si parlem, a més, de les persones nascudes a Catalunya i residents en altres comunitats de l'Estat espanyol, exclosos, però, els Països Catalans, són 409.000 les persones més a afegir-hi, segons les dades del *padrón continuo* del mateix INE.

I si parlem de totes aquelles persones, sobretot les residents a l'estranger, que no han fet el pas de donar-se d'alta en un consolat, i això s'ha d'entendre perquè la legislació espanyola o en general l'Administració consular, és molt poc activa a fer que les persones facin el pas de l'enregistrament, particularment en el context europeu, doncs, segurament la xifra és molt més elevada.

Per tant, estem parlant d'un col·lectiu de catalans i catalanes a l'exterior important, significatiu, representatiu, amb un pes demogràfic important i creixent, que mereixen la màxima atenció del nostre país pel seu reconeixement, pel suport que mereixen i per tal de vincular-nos-hi d'una forma el més activa possible.

És evident que, fixant-nos en aquestes aproximadament 284.000 persones catalanes enregistrades que estan fora, no són persones que hagin emigrat per una raó única. Les raons són múltiples: hi ha raons acadèmiques, hi ha raons científiques, hi ha raons laborals, de familiars, de tota mena, que són les que fan que en un moment determinat una persona prengui la decisió, sempre complicada, d'emigrar.

El problema és que si mirem les xifres del PERE, el *padrón de españoles residentes en el extranjero*, durant aquests darrers anys veiem que en els anys normals, entenent com a normals el 2003 o el 2004, és a dir, els que corresponen a sèries estadístiques anteriors estàndard, eren anys en els quals el que podríem considerar l'emigració estructural des de Catalunya se situava entre dues o tres mil persones. En aquests moments estem en xifres de prop de vint mil persones l'any.

En conseqüència, alguna cosa està passant en aquests darrers anys per fer que hi hagi hagut un canvi de paradigma tan gran i que de ser un país, sobretot en els darrers anys, caracteritzat per ser d'acollida, en aquests moments, a banda de continuar acollint immigració, siguem un país que està produint també una emigració molt important. Un país que es descapitalitza laboralment i intel·lectualment és un país que té un seriós problema que amenaça no només el futur, sinó també el seu present.

Des de la CUP - Crida Constituent sabem molt bé que l'emigració, particularment aquella precària que també coneixem a casa nostra, és una característica estructural d'un sistema capitalista, que utilitza la mobilitat dels recursos humans de la forma i manera més beneficiosa en cada moment per als seus interessos i prioritats econòmiques i geogràfiques.

Entrant pròpiament en el text de la Llei que avui aprovarem, de manera general, nosaltres hem donat suport a les esmenes presentades per la Federació Internacional d'Entitats Catalanes i n'hem afegit també algunes de pròpies. Hem d'expressar la nostra satisfacció perquè la majoria de les nostres esmenes han estat transaccionades i només han estat una petita part aquelles que finalment no ha estat possible transaccionar.

Nosaltres votarem favorablement, òbviament, el text que avui es presenta. No votarem favorablement aquelles esmenes que altres grups parlamentaris han decidit mantenir. I tot i que no han estat transaccionades, com deia, totes les nostres esmenes, pensem que aquesta és una llei estratègica, que és una llei de prioritat nacional, i, per tal d'enfortir el consens i la unitat al voltant del text que avui es presenta, nosaltres hem decidit retirar les esmenes no transaccionades.

També volem dir i fer palès que aquesta llei no ens satisfà plenament. No és la llei que nosaltres voldríem, no és la llei que nosaltres hauríem presentat; per dos blocs de raons, principalment. Una, des del punt de vista dels drets socials, que ens semblen insuficientment reconeguts i recolzats; des del punt de vista de la promoció i de l'ensenyament de la llengua catalana, que també ens sembla insuficient pel que fa a les mesures, accions i recursos que aquesta llei preveu.

També, per la insuficient consideració que mereix el marc nacional dels Països Catalans en el tractament de la llei; pels drets d'informació, que també ens semblen insuficientment recollits; així com també pels aspectes relacionats amb la participació política, els drets polítics, els drets a vot, que ens semblen també insuficientment recollits. Però també per una raó principal: aquesta és una llei encara autonòmica. És una llei autonòmica i nosaltres el que voldríem, òbviament, és poder disposar ja d'una llei nacional, d'una llei republicana de nacionalitat i de ciutadania catalana a l'exterior.

Tanmateix, però, amb totes aquestes insuficiències, mancances i provisionalitats, ens sembla que és una llei que, sens dubte, representa un progrés respecte a la legislació anterior i que efectivament, malgrat les nostres crítiques, és una llei que, sens dubte, també representa un avenç pel que fa a drets socials, a reconeixement i suport a les comunitats catalanes a l'exterior i a la ciutadania catalana a l'exterior, i també representa, sens dubte, alguns avenços esperançadors en matèria de participació.

Com deia, és una llei autonòmica. Alguns grups parlamentaris han dit que tot seguit, de seguida que estiguin en condicions de fer-ho, la voldran modificar; nosaltres també.

Nosaltres esperem que en els propers mesos, al més aviat possible, puguem fer una nova llei: una nova llei de les comunitats catalanes a l'exterior, una nova llei de la ciutadania catalana a l'exterior, una llei nacional republicana de la nacionalitat i de la ciutadania catalana a l'exterior, on realment la nostra ciutadania, els catalans i catalanes en altres països del món, puguin exercir els seus drets polítics, civils i socials plenament com a ciutadans i ciutadanes d'una nova república independent.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. A continuació, té la paraula el senyor Jordi Sendra, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi-Miquel Sendra Vellvè

Gràcies, presidenta. Deixin-me, en primer lloc, donar les gràcies a tots els portaveus que han tingut la gentilesa de reconèixer els mèrits del ponent relator. Avui no estaríem aquí si no hagués estat per la feina de tots. Per tant, aquí tots els portaveus, tots, absolutament tots, els que hi votaran a favor, els que hi votaran en contra –tots– tenen molt de mèrit i no s'ha de personificar en ningú, sinó que és feina de tots.

El 9 de novembre del 2016 intervenia en aquest Ple, quan s'iniciava el tràmit parlamentari d'aquesta llei. Aleshores explicava que des de la llei del 96, que havien passat vint anys, havien canviat moltes coses a casa nostra, han canviat moltes coses a Catalunya, i que d'alguna manera feia que aquesta llei hagués quedat obsoleta, perquè la realitat i les necessitats dels catalans al món han canviat i havíem d'adequar-ho a la normativa catalana.

Teníem la necessitat de regular no tan sols la relació de Catalunya amb les seves entitats a l'exterior, sinó també amb els ciutadans de manera individual. I ho hem fet. Aquesta nova llei garanteix als catalans a l'exterior l'accés als serveis en les mateixes condicions que als ciutadans que resideixen a Catalunya. Ho deia el diputat Nuet: els ciutadans a l'exterior, els catalans a l'exterior no són ciutadans de segona, i, per tant, han de rebre i rebran l'accés als serveis en les mateixes condicions que els ciutadans que resideixen a Catalunya.

En aquest treball hem reflectit els drets dels quals els catalans residents a l'exterior són subjectes, que se sumen a la resta de drets reconeguts per l'ordenament jurídic vigent. Hem abordat el fet emigratori, el retorn de talent; el respecte als drets humans en les relacions amb l'exterior. També hi hem inclòs les formes diverses en què aquests catalans organitzen la seva vida fora del país i com el Govern de Catalunya s'hi ha de relacionar.

I hem tingut especial cura també en reconèixer la realitat d'aquelles comunitats que viuen a l'Estat espanyol, que no..., d'alguna manera se sentien discriminades i que hem mirat també d'incloure-les en aquesta llei. Perquè és evident que també són catalans que mereixen tot el nostre respecte i que probablement, sense tenir la condició política de català, s'estimen prou aquest país com perquè tinguin una atenció especial per part del Govern i per part d'aquest Parlament.

També hem palesat la necessitat de renovar l'impuls al Registre de catalans a l'exterior, per tal de poder-los identificar. Hem de saber qui són. Ho deia el diputat Nuet: «Hem de saber qui són.» I hem de saber qui són per facilitar-los més fàcilment..., fer-los més fàcil l'accés als serveis i prestacions que, com a ciutadans de Catalunya, tenen. El registre funciona, l'hem d'impulsar, ha de funcionar millor. I per això també era important tractar aquest tema en la llei.

Com era important parlar de la informació que necessiten rebre els ciutadans catalans, informació mitjançant els programes informatius de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, o rebre l'educació a distància amb l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació, o rebre prestacions que els permetin viure de forma digna, o rebre ensenyament de la llengua pròpia de Catalunya, etcètera.

També hem deixat ben palès el transcendental paper que les comunitats catalanes a l'exterior juguen en el suport als nostres conciutadans que viuen fora de Catalunya. I, per tant, els hem dotat per llei d'un reconeixement oficial, i d'un suport del nostre Govern.

No m'estendré massa més en el contingut de la llei, sí en els agraïments. Si abans, com a relator, agraiïa a tots els grups parlamentaris la tasca feta en el si de la ponència, ara, com a portaveu de Junts pel Sí, he de fer un agraïment explícit –li torno la pilota– al diputat Carles Riera, portaveu de la CUP - Crida Constituent, que en tot moment i des del bon començament dels treballs de la ponència ha mostrat una clara predisposició a trobar una solució a cada problema que se'ns anava plantejant, que se'ns n'han plantejat uns quants. Sempre hem trobat un camí del mig. La seva complicitat i voluntat d'arribar a acords per tal d'aprovar la llei ha estat molt clara i tossuda, l'hi agraeixo, i és important fer-ho constar.

També, al portaveu de Catalunya Sí que es Pot, Joan Josep Nuet, que també ha estat, com és habitual en ell, capaç de fer dues passes enrere per fer-ne una endavant, i que ha donat suport constant a Junts pel Sí i a la CUP en aquests treballs.

També, a la diputada Esther Niubó, del Grup Parlamentari Socialista, que ha sabut dialogar per trobar la solució en algun punt on estàvem encallats. En el tema del registre no li sabíem trobar l'encaix, i, finalment, doncs, a base de diàleg hem aconseguit un redactat que ha sigut a satisfacció de tothom.

Avui Junts pel Sí, la CUP - Crida Constituent, Catalunya Sí que es Pot i Partit Socialista tenen, exerciran una majoria molt i molt qualificada per aprovar aquesta llei: 100 diputats de 135. Soc un il·lús. Em pensava que Partit Popular i Ciutadans, que han mostrat en els treballs de la ponència voluntat de col·laboració, es sumarien avui a aquesta majoria. Però, com he dit, soc un il·lús, perquè vostès continuen vivint en el món maniqueu dels bons i els dolents –els bons, els no «indepes»; els dolents, els «indepes»–; continuen parlant de discriminació i de no fer una llei entorn de valors democràtics; continuen sent víctimes del processisme fins al punt de parlar de coses que no venen a tomb, avui, aquí –senyor Milián, hi han coses que vostè ha dit que no venien a tomb, avui, aquí.

Escoltin, hem fet una llei per a *tots* els catalans a l'exterior, que ajudarà a *tots* els catalans a l'exterior. Els discriminadors són vostès. I dubtar d'aquesta llei –dubtar d'aquesta llei– és precisament manca de valors democràtics per part seva.

Avui és un dia de satisfacció per als nostres ciutadans que viuen fora de Catalunya. Tenim un marc millor. Definitivament, no és el millor possible. Segurament el podríem haver fet millor; ja en tindrem ocasió. Com recordava el diputat Riera a la diputada de Ciutadans..., ens ha explicat que tan aviat com puguin miraran de canviar la llei. No sé quan serà. En tot cas, jo li dic que nosaltres, quan la mirarem de canviar, serà quan estiguem ja en un país independent.

Ho reitero, i per acabar, ha estat un treball meritori per part de tots els membres de la ponència. Jo els vull agrair a tots la feina feta. I, com que és un dia de satisfacció per als 300.000 ciutadans que viuen fora de Catalunya, crec que val la pena que el celebrem.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Sendra. Un cop acabat el debat, cridem a votació.

Senyora Beltrán, per què em demana la paraula?

Susana Beltrán García

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons, senyora Beltrán.

Susana Beltrán García

Bé, jo agraeixo, doncs, la cordialitat que ha tingut aquesta ponència, però el relator no s'ha volgut asseure a negociar les més de quaranta esmenes que vam presentar el Grup de Ciutadans, que estem representant també la ciutadania de Catalunya, com han fet amb altres grups. Jo crec que això és de destacar, de la mateixa manera que hi han articles en aquesta llei que objectivament discriminin, com l'article 13.3.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

A veure, en primer lloc, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans; després, les del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; en tercer lloc... No, perdó, en segon lloc, les del Grup Parlamentari Socialista. Primer, les del Grup Parlamentari de Ciutadans; després, les del Grup Parlamentari Socialista; en tercer lloc, les del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; després, votarem les dues esmenes tècniques, i, per acabar, passarem a votar el text del dictamen, que també, a petició del Grup Parlamentari de Ciutadans, farem votacions separades, i, per últim, acabarem votant la resta del dictamen. D'acord? *(Pausa.)*

Cridem a votació per últim cop.

(Pausa.)

En primer lloc, doncs, anem a votar, com hem dit, les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Votarem les esmenes número 4, 8, 9, 17, 18, 20, 37, 38, 60, 68, 71, 72, 74, 79, 88, 95, 116, 117, 123, 124, 130, 131, 132 i 133.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 36 vots a favor, 81 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem les esmenes número 26, 35, 43, 81, 89, 91, 107, 109 i 134.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 36 vots a favor, 96 en contra i 1 abstenció.

A continuació votarem les esmenes 120 i 121.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 52 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les esmenes del Grup Parlamentari Socialista.

Votarem les esmenes 28, 34 i 125.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor, 106 en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 127.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 70 en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En primer lloc, votarem l'esmena número 6.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 81 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem les esmenes números 13, 40 i 122.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 52 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les esmenes número 14, 15, 16, 25, 76, 80, 90, 93, 108 i 118.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 37 vots a favor, 96 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les esmenes número 53 i 55.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 36 vots a favor, 81 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem les esmenes número 66 i 101.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 11 vots a favor, 122 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les esmenes tècniques, les esmenes número 1 i número 2.

Comença la votació.

Les esmenes tècniques han estat aprovades per 107 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

I ara passarem a votar el text del dictamen, però, atenent a la petició del Grup Parlamentari de Ciutadans, farem dues votacions sobre l'articulat del dictamen.

En primer lloc, votarem el grup d'articles que són l'article número 2, lletra *e*; l'article 7.2; l'article 13.3, i l'article 14, lletra *i*.

Comença la votació.

Els articles han estat aprovats per 96 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem un segon grup d'articles, que són els articles 2, llevat de la lletra e; el 6 i el 7, llevat de l'apartat 2; el 8; el 9; el 10; l'11; el 12; el 13, llevat de l'apartat 3; 14, llevat de la lletra i; 17; 20; 22, i les disposicions addicionals 1, 2, 3, 5 i 6.

Comença la votació.

Els articles han estat aprovats per 97 vots a favor, 11 en contra i 25 abstencions.

I ara votarem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de la comunitat catalana a l'exterior ha estat aprovat per 97 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Els faig avinent que, tenint en compte el canvi de l'ordre del dia i atesa la sollicitud del Govern, els proposo de fer un canvi que és substanciar la interpellació número 12, relativa a la planificació i gestió de l'aeroport de Barcelona aquesta tarda, en acabar al interpellació número 8, sobre el model de turisme, i demà, dijous, substanciaríem la interpellació situada en el punt 13 de l'ordre del dia, relativa a la llibertat d'expressió dels càrrecs electes i la separació de poders al Regne d'Espanya; ho faríem a continuació del punt 10. Per tant, demà substanciaríem les interpellacions següents: la 9, la 10, la 13 i l'11, en aquest ordre.

Es pot aprovar ordre del dia per assentiment? *(Pausa.)* Doncs, d'acord.

Moltes gràcies a totes i a tots.

I es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i catorze minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Proposició de llei de protecció dels denunciants i altres mesures de lluita contra la corrupció (debat de totalitat)

202-00049/11

Molt bona tarda a totes i a tots. El cinquè punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat de la Proposició de llei de protecció dels denunciants i altres mesures de lluita contra la corrupció. D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Bé, bona tarda. Anava a dir «consellers», però com que no hi ha cap conseller..., diputats, diputades, gràcies per ser aquí i per escoltar la nostra proposició de llei i per debatre sobre aquesta qüestió. Bona tarda a tothom.

Bien, hoy hablaremos de uno de los..., el que es el segundo problema de los catalanes, que es la corrupción, y es el primer problema de muchos partidos políticos. Pero, sin duda, la corrupción política es uno de los enemigos de la democracia.

Primero, porque siempre trae consigo un perjuicio económico; un perjuicio económico con el que perdemos millones y millones de euros que terminan en los bolsillos de los corruptos y que no se pueden dedicar a políticas sociales. Y eso se traduce en datos, datos reales; no es un discurso vago, sino todo lo contrario. ¿Se imaginan lo bien que nos vendrían, por ejemplo, los casi 7 millones de euros del caso Palau? Pues eso se traduciría, por ejemplo, en que se podría gastar siete veces más de lo que se gastó en el fondo de pobreza energética, por poner un ejemplo, o unas 1.300 plazas de educación infantil anuales. Ustedes pueden hacer los cálculos, con 7 millones de euros que se han robado, literalmente, de Convergencia, en el caso Palau.

Además del perjuicio económico, esta lacra afecta directamente a la democracia, a la credibilidad de las instituciones. Los ciudadanos pierden la confianza, ya lo saben, en la política, en la capacidad de los políticos de cambiar las cosas. Y por culpa de los

políticos corruptos se hace mucho daño a nuestro sistema, que, como digo, no solo nos cuesta dinero, sino que nos cuesta que se pierda la confianza en lo que podemos hacer nosotros desde nuestros escaños y desde nuestros parlamentos.

Por otro lado, tenemos un tercer problema, que es el que concierne hoy, y es que se blindan a las administraciones públicas. La corrupción hace que las administraciones públicas sean opacas, convirtiéndose en muchas ocasiones en nidos, en auténticos nidos de corrupción. Nidos de corrupción donde es difícil que entre la luz desde fuera y que en muchas ocasiones la única solución para encontrar los problemas viene desde dentro, viene desde las personas que se dan cuenta de esos casos de corrupción.

Hoy veremos que eso no es tan fácil como parece, no es tan fácil decirlo como luego hacerlo, y veremos casos concretos donde al final esto es una batalla entre David y Goliat, en la que David va desnudo, sin armas, y va muy solo para luchar contra la corrupción que encuentra en las administraciones públicas. Nosotros intentaremos, modestamente, aportar propuestas para ayudar a estos valientes a que no luchen solos. Y digo «modestamente» porque estoy convencido de que podremos mejorar este texto.

Desgraciadamente, en este Parlamento se habla poco de estos temas; se debería hablar más. Nosotros hemos presentado ya dos leyes en materia de lucha contra la corrupción; esta es la segunda. La primera tiene que ver con Antifraude, y esta para los denunciantes de la corrupción. Creo que contra la corrupción se tiene que luchar trabajando, trabajando duro en los parlamentos, hablando con los diferentes grupos de la oposición, mejorando las propuestas y, en definitiva, haciendo nuestro trabajo parlamentario y demostrando que las cosas se pueden cambiar, sobre todo desde los parlamentos.

Esta es la primera proposición de ley que presentamos en este Parlamento en materia de denunciantes de la corrupción, pero no es la primera. Nosotros hemos llevado una propuesta al Congreso, una ley integral de lucha contra la corrupción con propuestas muy amplias, que ha sido la primera ley contra la corrupción que se ha presentado en democracia. Y, por tanto, hemos utilizado también parte de ese estudio, de esas reuniones, de esos encuentros con asociaciones y con denunciantes en primera línea, que nos han ayudado a poder configurar esta propuesta que hoy les traemos aquí.

Creo que es mejor escuchar en primera persona testimonios reales, porque muchas veces hablamos de oídas de lo que nos cuentan, y creo que es bueno traer testimonios reales de personas que se han visto en esta situación, que han sido..., han querido denunciar la corrupción y básicamente han cometido el crimen de ser valientes, de ser honrados y de proteger los intereses de todos los ciudadanos. Yo les voy a contar dos casos en concreto, con los que hemos tenido la oportunidad de que nos transmitan sus preocupaciones y su situación.

En el primer caso es el caso de Isabela, una trabajadora pública que ha estado trabajando en el momento en que se destapa el caso de los ERE, el caso de los cursos de formación, y la verdad es que es un testimonio que quiero compartir con el resto de diputados, porque es realmente claro y nos sitúa en lo que hoy queremos contarles. Dice textualmente: «A mí me llamó mucho la atención que una empresa que debe a nuestra Administración dinero..., cómo la junta podría darle 180.000 euros. Y entonces vi que había una serie de subvenciones relacionadas con la formación.» Dice ella: «Yo me encontraba auténticas ruinas, garajes con los cierres echados. Era tan burdo, el fraude, que creaban empresas que se acababan de constituir, que se acababan de dar de alta, cobraban la subvención y se daban de baja inmediatamente. ¿Cómo le pueden dar a una empresa que se acaba de constituir, que la administradora social está cobrando la renta activa de inserción..., y les dan 3 millones de euros? Entonces» –dice ella–, «hicimos un escrito diciendo que había una serie de empresas que estaban cobrando subvenciones. Y nos contestaron que qué competencia es la que nosotros estábamos invocando por meternos en sus asuntos. A partir de ahí» –dice ella–, «yo llevaba un año y pico sin dormir, no estaba dispuesta a renunciar a esto. Estaba absolutamente decidida, aunque perdiera mi profesión, aunque me mandaran al último rincón del mundo..., que esto era vergonzoso y había que decirlo. Mi familia no ha querido en ningún momento que esto trascendiera en ningún sitio. Es fundamental que haya una normativa en relación con todo esto, porque produce indefensión en el ciudadano y en el funcionario.»

Otro caso de otra denunciante, en este caso Azahara, en el caso Acuamed, en la detección de una serie de irregularidades que se estaban cometiendo en adjudicaciones

indebidas o pagos indebidos a contratistas, dice ella: «Yo soy testigo del caso Acuamed, porque decidí denunciar unas presuntas irregularidades. Me estudié la reclamación con mi equipo técnico, pero a mí no me ha pedido perdón nadie, nadie me ha dado las gracias, ni a mí ni a las personas que denunciarnos. Lo que sí que han hecho ha sido seguir recurriendo, hasta que, claro, te quedas sin dinero y te quedas sin ganas. Si no conseguimos que haya una protección, pues, todo esto va a seguir igual. Jamás me he arrepentido de haber denunciado y lo volvería a hacer, volvería a hacerlo las veces que fuese necesario, pero el precio que se paga es un precio muy alto.»

Como vemos, ante estos testimonios que escuchamos... Son solo dos ejemplos; hay muchísimos ejemplos más, por supuesto, por desgracia. Pero ante estos testimonios lo único que podemos hacer es, primero, yo creo que dar las gracias a todos aquellos que se atreven a plantar cara a organizaciones que actúan como auténticas bandas organizadas en la opacidad de las administraciones, darles las gracias por luchar sin ningún interés, más allá que el de la justicia, por nuestros derechos y por el dinero público de todos los ciudadanos. Y además yo creo que hay que darles las gracias por jugarse su profesión, por jugarse su sueldo, por jugarse sus ahorros, por jugarse, en muchas ocasiones, también su salud, para tener una administración más justa.

Pero dar las gracias no es suficiente: queda muy bonito –hacemos un discurso, damos las gracias–, pero los políticos no podemos quedarnos en darles las gracias. Hay que hacer cosas concretas, hay que cambiar lo que no funciona. Porque estos dos ejemplos son solo ejemplos de los muchos casos de denunciantes que sufren estos acosos por atreverse a decir la verdad, por atreverse a decir: «Yo por aquí no paso.»

Por eso, como no puede ser de otra forma, creemos que lo que tenemos que hacer es cambiar aquello que no funciona. Y la única forma que se me ocurre en democracia es hacerlo mediante las leyes democráticas, mejorándolas, modernizándolas. Hasta ahora lo que ha pasado es que en este país, y en Cataluña concretamente, se ha protegido a los corruptos y no se ha protegido a los que se atreven a denunciar a los corruptos. Y creo que ha llegado la hora de proteger a los que se atreven a denunciar y de castigar a los que roban.

Por eso, para protegerles, nosotros traemos esta propuesta; una propuesta que lo que busca es que esta ley sea más garantista, con conceptos como la indemnidad jurídica, para que denunciar no sea un problema para el denunciante, sino un problema para el corrupto. Yo creo que es de sentido común: que al que denuncia no le acarree perder su empleo, su sueldo, su salud, sus ahorros, y después el corrupto se vaya de rositas, si me permiten la expresión. El que denuncia no tiene que tener responsabilidad, ni personal ni patrimonial; todo lo contrario, está haciendo un servicio pensando en todos, no en él, sino en todos los ciudadanos y en el dinero de todos. Garantizar el secreto de los datos personales –también parece de sentido común– durante la tramitación de los expedientes, para que no se haga una caza de brujas precisamente para aquellos que se atreven, como decía, a denunciar los casos de corrupción que detectan en sus administraciones, que detectan en sus puestos de trabajo, y que no quieren que se pase por encima de sus derechos.

Como les digo, esta es nuestra aportación. Tienen ustedes el texto, pueden analizarlo en profundidad. En el tiempo que tenemos, no me da tiempo a poder entrar en medidas más concretas, pero sí que decirles que esta es nuestra aportación y que estoy convencido de que podemos mejorarlo, por supuesto. Nosotros hoy venimos aquí con una propuesta para tender la mano al resto de los partidos políticos, para que no nos equivoquemos de enemigos, para que no nos equivoquemos en el fuego cruzado.

Y yo lo digo porque he visto estos días reproches a los que presentan una propuesta para luchar contra la corrupción, he visto nervios, he visto ruedas de prensa a tres bandas... Yo les pido que ahorren energía, ahorren energía, porque el enemigo está fuera, el enemigo está dentro de las administraciones, el enemigo está dentro de algunos de sus partidos también. Por lo tanto, ahorren energías y trabajemos codo con codo.

Cuando quieran hacemos también una rueda de prensa conjunta, pueden contar con Ciudadans para hablar del caso Palau, para hablar del caso Bárcenas, para lo que ustedes quieran; pero lo que sí que les pido es que no disparen al mensajero. Yo respeto todas las propuestas que hacen los demás grupos parlamentarios, y hay un *faristol*, hay un parlamento democrático donde se puede debatir. A partir de ahí, entiendo los intereses políticos de cada uno, entiendo las estrategias de cada uno –más cuando aún no se ha

presentado ninguna propuesta en materia de corrupción por ninguno de esos grupos que estaban en la rueda de prensa–, pero, en cualquier caso, lo que les pido es que no se confundan.

También les digo que en política hay que venir llorado de casa y hay que aguantar que te digan de todo, incluso que nos digan que esta propuesta es *marketing*, los mismos que para luchar contra la corrupción pegan pegatinas en un autobús. Pero, en cualquier caso, lo que les quiero dejar claro es que el objetivo es tender la mano a todas las fuerzas políticas a mejorar esta propuesta, que estoy convencido que entre todos podemos hacerla muchísimo mejor, por supuesto, como no puede ser de otra forma.

Pero el objetivo de esta propuesta, el objetivo de nuestras medidas es claramente que no se salgan con la suya los de siempre, que no pringuen los que se atreven a denunciar la corrupción, que no tengamos que escuchar más testimonios como los que les he leído brevemente, de estos dos casos de corrupción, de dos denunciantes que han perdido prácticamente todo por atreverse a tomar medidas. Y lo que les pido es que, cuando se lucha contra la corrupción, deberíamos estar todos absolutamente de acuerdo, porque no es un beneficio para ninguno de los partidos que están sentados en este hemisiciclo, es un beneficio para los ciudadanos que están fuera, es un beneficio para el dinero de los impuestos que pagan todos los ciudadanos y para que lo podamos invertir en mejores políticas sociales, en un estado de bienestar y, entre otras cosas, que gane un poquito más de dignidad esta profesión, especialmente para aquellos que no creemos en la corrupción y especialmente para aquellos que queremos luchar contra ella cada día.

Así que muchas gracias, y gracias por su atención.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor De Páramo. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, diputades, diputats, el nostre grup parlamentari donarà suport a la tramitació d'aquesta iniciativa legislativa que presenta Ciutadans, perquè els mecanismes per actuar contra la corrupció han de ser o hem d'aconseguir que siguin eficaços i, a la vista de l'acumulació de casos a Espanya, també a Catalunya –no els hi parlaré de cap, eh?–, sí que sembla que aquests mecanismes dels que disposem no han actuat d'una manera eficient, no?

No els parlaré de cap cas concret. Sí que els parlaré d'un tema que em sembla escandalós, des del meu punt de vista, que és el frau fiscal que hi ha en aquest país, el doble dels països de la Unió Europea, i que ahir jo crec que tots vam quedar astorats al conèixer que justament aquella figura que ha de perseguir moltes d'aquestes qüestions, el fiscal anticorrupció, doncs, tenia una societat radicada a Panamà, no? Encara no sé com a aquestes alçades del dia no ha dimitit aquest senyor, eh?, o algú l'ha fet dimitir.

Però, tornant al tema, tots els experts que han passat per les diferents comissions creades en aquest Parlament, comissions que han afectat temes concrets de corrupció, o la darrera Comissió d'Estudi contra la Corrupció i el frau, ens indiquen..., a banda d'altres qüestions que ens han demanat que es regulin a través de lleis, un dels temes que ha originat més consens dels experts que han comparegut és la necessitat real de protegir les persones que puguin denunciar pràctiques irregulars o directament susceptibles de corrupció.

Per tant, des del nostre punt de vista, cal establir una legislació clara, un marc institucional precís que protegeixi l'actuació..., que pugui suposar un perjudici des d'un punt de vista de discriminació o disciplinari cap a aquelles persones, cap a aquells treballadors i treballadores públics que revelin actes sospitosos de corrupció o d'actuació. Per tant, hem de fixar també com han d'actuar els responsables jeràrquics de cada unitat administrativa de l'Administració, sigui en aquest cas Generalitat de Catalunya, sigui ajuntaments, eh?, per tal de que no es produeixin aquests actes de represàlia sobre aquelles persones que decideixen denunciar actituds irregulars a la seva administració.

Nosaltres creiem que haurien d'estar sota protecció els treballadors i treballadores del sector públic, però també les del sector privat que contractin amb l'Administració,

no tan sols les persones que siguin fixes de plantilla, sinó també persones amb contractes temporals, antics treballadors, consultors, contractistes, també persones anònimes, normals, que tinguin coneixement d'actituds o actuacions irregulars de l'Administració, ho torno a repetir, directament susceptibles d'incloure-les en la definició de corrupció.

Cal garantir per llei que la protecció és sòlida, cal regular, ho torno a repetir, les sancions a imposar si es trenca la cadena de protecció i si objectivament hi ha represàlies, perquè, de casos, a tots ens n'han arribat, a tots ens han vingut a veure persones que s'han atrevit a fer aquest pas i que després s'han trobat amb dificultats en el seu lloc de treball.

S'ha de garantir també per llei la llibertat d'expressió del denunciador, s'ha de protegir la seva identitat durant tot el procés, s'han de protegir les garanties de continuïtat de la seva carrera professional, s'ha de garantir per llei les seves..., els hem de donar garanties econòmiques, de tal forma que la seva lluita contra la corrupció no pugui suposar un detriment econòmic.

Cal també regular el dret a l'assistència jurídica gratuïta. No pot ser que aquelles persones que decideixen fer el pas, que decideixen denunciar, a sobre hagin de comprometre el seu patrimoni per fer front, per tirar endavant alguna d'aquestes denúncies.

Cal regular també oficines independents, més enllà de l'Oficina Antifrau. Probablement ens hem de dotar, dins de l'Administració i en cada una de les unitats administratives de què disposa o que formen part de l'Administració, d'oficines independents per tal de poder controlar aquest tipus d'actuacions il·lícites, irregulars, o bé de responsables polítics o bé de responsables tècnics jurídics de cada un dels departaments.

És hora, des del nostre punt de vista, de disposar d'una legislació específica que reguli de manera clara la situació de l'alertador, del denunciador, que contempli totes aquestes característiques i casuístiques que els he exposat. Nosaltres..., crec que aquesta llei tirarà endavant, ja li anuncio al diputat que nosaltres presentarem esmenes amb la voluntat d'intentar millorar aquest text, no? Per tant, nosaltres donarem suport, ho torno a repetir, a iniciar el tràmit per tal de que l'Administració de la Generalitat reguli en el seu funcionament administratiu tot el dret que tenen els alertadors, com ja han fet altres parlaments en l'Estat espanyol.

Nosaltres també diem que creiem que seria oportú que, més enllà de tenir una regulació legislativa a Catalunya, també hi hagués una regulació a nivell de l'Estat que fes de paraigua de totes aquestes qüestions. I acabo dient que totes les mesures per lluitar contra la corrupció han de ser benvingudes per tal d'enfortir el nostre sistema democràtic, perquè les pràctiques corruptes al que van és a laminar la línia de flotació del sistema democràtic.

I dir-los que és evident –i acabo com he començat– que aquesta és una de les conclusions que la Comissió d'Estudi contra la Corrupció, que vam estar debatent ara fa poques setmanes, jo crec que dos o tres plens enrere, és una de les conclusions que vam aprovar tots plegats en aquesta comissió. Per tant, benvinguda sigui aquesta iniciativa que avui presenta el Grup de Ciutadans, però que ja estava en l'agenda dels deures que havíem de fer tots plegats en aquest Parlament de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Terrades. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. Bé, avui el Grup Parlamentari de Ciutadans ens porta una proposició de llei que aborda un dels múltiples aspectes de la lluita contra la corrupció i, tal com s'ha dit, aquest és un problema que roman a Catalunya, com arreu de l'Estat, entre els primers motius de preocupació de la ciutadania. I de raons no en falten: des de la trama Gürtel fins a l'operació Lezo, els escàndols se succeeixen i es cavalquen, i tenim tresorers, alts dirigents del partit que governa Espanya imputats, i el mateix PP, com a tal formació política, i el mateix president del Govern, que haurà de declarar davant l'Audiència Nacional. S'ha parlat de la situació excèntrica de la nostra fiscalia.

Però aquí, a Catalunya, cal dir que tampoc la situació és per tirar coets. El partit del president de la Generalitat té les seues embargades i tot un seguit de processos judicials

oberts –el 3 per cent, el cas Palau, ITV, Pretòria– dona la mesura d'una problemàtica que per les seves proporcions sistèmiques soscava, com molt bé s'ha dit en aquest faristol, la credibilitat de les institucions democràtiques. I parlant de credibilitat, deixin-me fer un parèntesi per anunciar que demanarem explicacions de per què finalment l'advocat del Consorci del Palau de la Música ha refusat acusar Convergència Democràtica en l'última oportunitat que la fiscalia li ha ofert avui, eh? Es veu que hi ha poders fàctics que són molt més potents que la mateixa voluntat del Parlament de Catalunya. Ja en parlarem. La vida recent d'aquesta cambra, doncs, ja estat sacsejada per debats tan intensos com el que va suposar la crisi de l'Oficina Antifrau o la negativa del Govern a exercir el seu deure com a acusació particular, que finalment algú ha aconseguit, en el tema del Palau de la Música. Resulta, doncs, evident que aquest Parlament ha de respondre amb mesures efectives per combatre aquesta situació.

La proposició de llei que discutim pretén incidir en un aspecte; un aspecte que ha anat cobrant, és cert, cada cop major rellevància, i és el de la denúncia per part de persones que, moltes vegades, singularment, des de la mateixa Administració, tenen coneixement d'irregularitats o de pràctiques presumptament delictives i volen posar-ho en coneixement de les autoritats competents. I l'experiència de les mateixes investigacions en curs ho ha demostrat. Els mecanismes habituals de fiscalització –les sindicatures de comptes, les auditories, els controls parlamentaris, fins i tot les més recents mesures de transparència– resulten insuficients i arriben, si més no, a ser burlades per les trames corruptes. Sovint, ni les investigacions ni l'acció de la justícia podien arribar a bon port sense la col·laboració d'aquests testimonis.

Per tant, sense menystenir en cap moment el dret a l'honor de ningú ni qüestionar el principi de presumpció d'innocència, i, per tant, des de l'exigència de rigor, honestedat i bona fe per part de qui fa la denúncia, esdevé cabdal donar garanties i plena seguretat jurídica a les persones que gosen fer aquest pas. I l'experiència i els casos que se'ns han explicat demostren que no és fàcil. I no es tracta només de protegir aquestes persones d'eventuals represàlies, que també, evidentment, sinó d'enviar un missatge molt clar a la ciutadania i a totes i tots els servidors públics, el missatge de que la lluita contra la corrupció i les males pràctiques ens incumbeix i que és el nostre deure combatre-les i, per tant, la llei ha de facilitar i donar empara aquelles persones que compleixen amb el seu deure cívic. Per tant, totes aquelles mesures i iniciatives que des del respecte a la legalitat hi contribueixen són benvingudes.

A tall d'exemple..., perquè ens caldran polítiques, lleis i accions, i dispositius, a tall d'exemple a l'Ajuntament de Barcelona, després d'un llarg període preparatori per dissenyar el dispositiu informàtic i un cop establert un marc normatiu apropiat, s'ha obert un canal segur de participació electrònica anomenat «Bústia Ètica i de Bon Govern», que penja de l'Oficina Municipal per a la Transparència i les Bones Pràctiques. Aquest canal, naturalment, no interfereix per res amb altres vies, com poden ser la sindicatura de greuges de Barcelona o les oficines d'atenció a la ciutadania, que recullen igualment queixes o denúncies d'eventuals males pràctiques pel que fa a l'Administració municipal o a qualsevol dels organismes que pegen o que són responsabilitat de l'ajuntament.

La bústia, i això des d'un punt de vista conceptual és important, té uns protocols estrictes de verificació de les dades que rep per tal de garantir els drets de les persones a les quals s'atribueix una conducta que no s'ajusta a regles ètiques, i alhora preserva la confidencialitat del denunciador, amb qui estableix un sistema de comunicació que li permet seguir fornint informació i, si el cas ho demana, doncs, la seva tramitació. Una tramitació que pot tenir com a conseqüències des de la simple correcció de determinades actuacions de l'Administració fins a remetre el cas en mans de la fiscalia si hi hagués motius per fer-ho, si hi hagués indicis de delictes. Les informacions de la bústia són gestionades per una direcció de serveis d'anàlisi que actua amb total independència funcional i sense estar sotmesa a cap ordre jeràrquic administratiu i que té la responsabilitat legal de protegir les dades personals que li pervinguin. Ara com ara aquesta és l'única bústia que garanteix amb seguretat la protecció del denunciador, i és una experiència innovadora, la primera de la que tenim..., és pionera a Europa, i actualment la Generalitat de València està estudiant desenvolupar un servei similar i a nosaltres ens agradaria també que la Generalitat de Catalunya es plantegés la possibilitat de desenvolupar, d'estudiar i de desenvolupar una atenció, una eina d'aquest tipus.

D'alguna manera, aterrant en el projecte, en la proposició que ens fa Ciutadans, més enllà de triar aquesta o una altra eina similar l'article 4 de la proposició de llei que dis-
cutim, reclama justament dels poders públics –cito– «programes de detecció i perse-
cució de males pràctiques, irregularitats, frau o qualsevol mena d'il·lícits de rellevància
administrativa o penal», i planteja la necessitat de canals que garanteixin la confiden-
cialitat del denunciador. Uns programes gestionats per càrrecs que –cito també– «no tin-
guin cap dependència funcional, jeràrquica o de qualsevol altre tipus respecte a les per-
sones i organismes que haurien de supervisar». Tot plegat de sentit comú, però que
necessita que ho posem sobre el paper i que ho posem sobretot en pràctica.

Com és també de sentit comú la preocupació continguda en els articles 2 i 3 pel que
fa als drets dels denunciadors, com el dret a la indemnitat jurídica plena en les seves rela-
cions contractuals o legals amb els poders públics implicats o afectats per les pràctiques
denunciades, o bé la salvaguarda del secret de les dades personals en el decurs de la
resolució i de la tramitació de l'expedient. Tot, com repeteixo, elements de sentit comú
que ens conviden a treballar, ens conviden a elaborar, a construir una eina eficaç, que és
el repte que tenim al davant.

Hi ha, certament, qüestions que, penso, mereixeran discussió a partir de la proposta
inicial, com les referides potser als canals proposats pel que fa al seguiment parlamen-
tari de les investigacions de l'Oficina Antifrau, que mereixin potser que hi donem unes
quantes voltes, però, en qualsevol cas –en qualsevol cas–, més enllà d'aspectes puntuals
o de millores que segurament el treball al voltant de la proposta ens permetrà de rea-
litzar, benvingut sigui, doncs, un projecte que ens convida sobretot a abordar un debat
que, com ho veieu, és de rabiosa actualitat, tristament, i certament inajornable.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rabell. A continuació, per a fixar la seva posició, en nom del
Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula la senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bien, es una cosa que ya he dicho muchas
veces, no por regular más y en cantidad se mejora la calidad democrática que tenemos,
ni aquí ni en el resto de España. Y podemos llegar a entender desde el Partido Popular
que las dificultades de quienes denuncian corrupción, pues, son extensas y que muchas
veces van más allá de un titular. Y eso también pasa con las propuestas legislativas que
se presentan aquí.

A ver, es evidente que esta propuesta requiere mejora. (*Rialles.*) No se ría porque es
verdad. Claro que requiere mejora, y no pasa nada. Y vamos a estar ahí, porque es que,
con cinco artículos, querer solventar las dificultades que se encuentran aquellas perso-
nas que denuncian corrupción en Cataluña, pues, es complicado, ¿no? Y es verdad que
son muchos elementos los que son importantes que se deben abordar con respecto a eso,
¿no? Desde las represalias hasta la exposición mediática en la que se encuentran perso-
nas que denuncian corrupción, hasta la pérdida del puesto de trabajo, que en muchas
ocasiones sucede o suele suceder cuando esas personas trabajan en el ámbito público,
no tanto en el ámbito privado, y también una serie de riesgos que no se incluyen en esta
propuesta de ley, que son los riesgos de las denuncias falsas, que estoy segura de que, en
ponencia, seguramente, lo podremos concretar, ¿no?

Al ser más escueta, esta proposición de ley, que la que ustedes presentaron en el
Congreso y que ya se está tramitando tiene consecuencias; es decir, es más poco con-
creta, más poco detallada, y a veces incluso se incurre en algún error, que estoy segura
de que se podrá solventar.

En primer lugar, pues, efectivamente, hay una protección al anonimato de las per-
sonas que denuncian corrupción. Pero es que esa no se tiene que reforzar en la Oficina
Antifraude, porque recordad que cualquier persona que se dirija a la Oficina Antifraude
y que denuncie posibles irregularidades, sean administrativas, sean posibles causas de
tipo penal, ya vienen protegidas por el derecho al anonimato. Por tanto, parece una cierta
reiteración de algo que..., para algo que ya está bien, pues, hay que reivindicarlo, ¿no?

Pero lo peor de esta propuesta de ley, lo peor y lo que sí que nos preocupa, es que
se invaden competencias. Entonces, intentemos utilizar las competencias que tenemos

para mejorar esa protección a los denunciantes, pero no para dificultarla. Esto que lo haga el Govern es normal, que lo haga un partido de la oposición nos extraña un tanto, sobre todo cuando es quien más critica cuando se invaden competencias. Lo he dicho en otras ocasiones: Código penal, Ley de enjuiciamiento criminal..., existen un montón de propuestas de esos textos legales que resultan invadidos con esta proposición.

Pero, sin embargo, nosotros no nos podemos oponer a ella, entre otras cosas porque ya la apoyamos en su día, la apoyamos en el Congreso y estamos trabajando en ella. Pero creemos..., y yo creo que es importante remarcar el asunto, yo creo que es importante que se trabaje en una base común, que la base común que sirva de régimen común para toda España nos puede servir también en las autonomías, y que, por eso, estando allí en trámite de enmienda como está y a punto de acabar la ponencia, creo que sería bueno intentar, en fin, que por una vez haya una cierta coordinación entre las propuestas legislativas que se aprueban en la cámara común, que es la del Congreso de los Diputados, y las que se puedan aplicar aquí; entre cosas porque..., y no siendo nada sospechosos de tener ningún tipo de afinidad con nuestro partido, incluso las plataformas ciudadanas que se han dedicado a denunciar asuntos de corrupción y de lucha contra corrupción, incluso miembros de órganos de control destacados o incluso miembros de la carrera jurídica, así nos lo dicen: es mejor desarrollar una norma común, un marco común, y, a través de ahí, utilizarlo de paraguas para que se vayan desarrollando dentro de las competencias de cada autonomía posibles mejoras y puestas en funcionamiento en las instituciones que operan o que actúan en esas autonomías.

Y yo creo que eso es un reto que está muy lejos, a veces, de un titular, pero creo que sería muy bueno para mejorar la calidad democrática si es que es eso lo que pretendemos.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora García. A continuació té la paraula el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, bé, nosaltres estem d'acord amb el títol de la llei. Crec que difícilment, almenys qui mantingui una posició a favor de la lluita contra la corrupció, podria estar en contra de protegir els alertadors i d'establir mesures en la lluita contra la corrupció.

Però més enllà del títol costa una mica de veure en aquest text alguna cosa concreta que, tènicament i des de la perspectiva del rigor jurídic que penso que s'hauria de tenir en el moment de plantejar aquests projectes a la cambra, serveixi realment en la lluita contra la corrupció. Sí, parlo de rigor jurídic perquè jo no sé qui ha escrit això, però realment, i és el que intentaré explicar durant aquests deu minuts, no comparteixo que sigui realment una proposició de llei que encaixi amb els estàndards jurídics, com a mínim, als que estem acostumats en la legislació espanyola.

D'entrada, hi ha un problema que en aquest cas és curiós que no posi sobre la taula Ciutadans, que és la qüestió relativa als àmbits competencials, no? Hi ha un..., penso, almenys aquells que hem conegut la lluita contra la corrupció a peu de carrer en els procediments judicials, en els procediments administratius, doncs, que vostès no plantegin una modificació de la Llei d'enjudiciament criminal, no plantegin una modificació de la Llei de protecció de testimonis, no plantegin una modificació de la Llei de la funció pública, una modificació de la Llei de la contractació... És a dir, tot el que vostès diuen aquí queda sense efecte, és un mer brindis al sol, perquè el conjunt de la legislació que detalla, que concreta, és majoritàriament de legislació estatal, que no és competència d'aquesta cambra, i que, per tant, més enllà de les bones intencions que pugui tenir aquest text, no té cap mena d'efectivitat.

Però és que, a més a més, hi ha un barrig-barreig de conceptes que costen una mica de pair. Ho sento molt. Bé, és la meva opinió. És a dir, vostès posen al mateix nivell «irregularidades», «malas prácticas», «fraude» i «qualquier ilícito penal o administrativo». Això, per vostès, aquests cinc conceptes estan exactament al mateix nivell, perquè apareixen en l'article de la llei un al costat de l'altre. Clar, per nosaltres són conceptes molt diferents i que cada un d'ells té una complexitat jurídica necessària.

D'entrada, vostès barregen conceptes des de la perspectiva dolosa amb conceptes des de la perspectiva culposa, perquè una mala pràctica no té per què ser dolosa. Vos-

tès barregen conceptes que són perseguibles d'ofici amb conceptes que no són perseguibles d'ofici. Vostès barregen conceptes que són de l'àmbit públic de l'Administració amb conceptes que són de l'àmbit privat, perquè quan vostès parlen de frau –«fraude», en el seu text– no colloquen cap adjectiu al costat, ni tan sols parlen de frau a l'Administració; vostès parlen de frau en general. I el frau en general, per exemple, voldria dir que inclou també el frau bancari; vol dir que inclou també tot aquell conjunt d'actituds fraudulentos desenvolupades per actors que són privats. Pregunta: això entra també en el concepte de frau que vostès plantegen?

Utilitzen una imprecisió que és bastant sorprenent; per exemple, quan parlen de la policia local. Jo no tinc clar si la policia local ha de ser o no ha de ser receptora de denúncies en aquest àmbit, però és que vostès parlen..., curiosament diu: «Cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado y policías locales.» Ah, però que la policia local no era una *fuerza y cuerpo de seguridad del Estado*? Perquè la Llei orgànica reguladora de les forces i cossos de seguretat de l'Estat evidentment inclou les policies locals. El que passa és que vostès fan un *totum revoltum* aquí al mig, i bé, i com que del que es tracta és bàsicament d'aparentar i no de resoldre, doncs, es troben amb totes aquestes complicacions.

Ens presenten un concepte, com és el d'«indemnitat jurídica», que no dubto que pugui estar ben intencionat, però de la manera com el regulen, doncs, és certament naïf –és certament naïf. Perquè quan diuen «la no conformidad con derecho» –que suposo que vol dir «la no conformidad a derecho»– «de los actos, negocios jurídicos o prácticas»... «Actos»? «Actos» són «actos administrativos» o no són «actos administrativos»? «Negocios jurídicos o prácticas.» «Prácticas»? Què vol dir «prácticas»? Què són, «vías de hecho»? Què són, actes administratius que no tenen cobertura legal? És a dir, de què estem parlant aquí? Des d'una perspectiva jurídica, ho sento molt, això no supera una mínima..., no ho sé, un mínim rigor.

Quan vostès parlen de que això no serà «conforme a derecho», a què s'estan referint?, que serà nul·litat de ple dret?, que serà anul·lable? A què ens estem rementent?, al concepte que abans estava a l'article 62 i a l'article 63 de la Llei de procediment administratiu? A què ens estem referint, quan vostès diuen que no serà conforme a dret? Qui s'encarregarà de dir que no està conforme a dret? Què, un tribunal?, un organisme de l'Administració?, un organisme independent? I exactament amb quin procediment? Amb quin procediment aquest organisme, que no sabem qui és, procedirà a declarar que no és conforme a dret, que tampoc sabem què significa, que no sigui conforme a dret?

I quan vostès diuen, a més a més: «I totes aquestes mesures poden quedar en suspens.» Poden quedar en suspens, si ho diu qui? Qui pot declarar en suspens aquestes mesures? Qui valorarà que s'utilitzin aquests criteris que vostès plantegen aquí, diu que «por motivos objetivos y justificados»? Qui valora això? I quins són aquests motius? Facin un mínim *numerus clausus* per dir quins són els motius que deixen en suspens els drets que vostès articulen. Uns drets que n'hi ha algun que fa una mica de vergonyeta, perquè que vostès diguin que garanteixen com a dret –atenció, eh?, atenció!–..., «derecho al tratamiento conforme de sus datos personales según la normativa de protección de datos personales». Home, doncs, per dir que vostès tractaran les dades personals d'acord amb la Llei orgànica de protecció de dades personals potser no cal posar-ho en una llei, perquè això ja està previst en aquests moments en la Llei orgànica de protecció de dades, ja és el que diu en aquests moments la llei espanyola, no cal posar-ho com un dret dels alertadors; és que no és un dret dels alertadors, és un dret del conjunt dels ciutadans i ciutadanes, que tenim, precisament, a la protecció de les nostres dades.

Per tant, bé, no ho sé, parlem dels alertadors i de la lluita contra la corrupció, però, si volem que tingui efectes jurídics, anem a parlar de la normativa jurídica concreta, anem a modificar la Llei d'enjudiciament criminal, anem a modificar la Llei de protecció de testimonis i pèrits, anem a modificar..., en aquesta cambra n'hi ha molt poques, que siguin modificables des d'aquí, però n'hi ha algunes que sí, en matèria de contractació, en matèria de treballadors públics, i anem a construir garanties; garanties que siguin reals, que estiguin definides, i que, al final, realment puguem mirar a la cara d'aquells que són alertadors i donar-los eines per protegir-los de veritat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. A continuació té la paraula el senyor Gerard Gómez del Moral, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, bé, no presentar esmena a la totalitat i parlar l'últim fa que ja s'hagi dit pràcticament tot, no? Però vostès han tingut, de fet, una habilitat, que és que han posat a tothom d'acord en dir que aquesta llei francament és molt millorable, deixem-ho així –deixem-ho així. Perquè tu te la llegeixes i dius: «Hosti!» Ben bé no sabem si és una llei, si és una espècie de..., vostès, que ja estan presentant, no?, candidats per a unes eventuais eleccions autonòmiques, doncs, si és un díptic que se'ls ha colat i ho han presentat com a proposició de llei... Ben bé no ho sabem, no?, perquè realment no té cap substància, això, no?, ni té cap solidesa. I, d'entrada, diguéssim, genera una mica d'estupefacció –una mica d'estupefacció.

Dit això, clar, de fet, comparteixo pràcticament tot el que ha dit el diputat Salellas, no?, i ha fet la mateixa llista que jo tenia apuntada; per tant, no vull afegir gaire més coses al respecte. Però, efectivament, nosaltres estem d'acord amb el títol, «protecció als denunciants», absolutament d'acord. Sembla que això sigui gràcies a vostès, però és sorprenent, perquè, entre altres qüestions, ja està a les conclusions de la comissió contra la corrupció que vàrem aprovar tots plegats. De fet, és una de les qüestions que es va repetir reincidentment en les diferents compareixences que hi va haver en aquesta comissió i era un dels objectius que es marcaven per part de molts compareixents, i recordo especialment el senyor Llinares, no?, que també en va parlar, en fi, però també el director nou de l'Oficina Antifrau, etcètera. És que ha anat sortint recurrentment i hi havia un alt grau de, diguéssim, compromís per part de tothom de tirar-ho endavant.

És més –és més– protegir els alertadors no és que només en aquest Parlament o aquests grups parlamentaris que aquí som ho trobem molt important, que estic segur que sí, és que són recomanacions internacionals, és que d'això ja n'han parlat en diferents convenis internacionals les Nacions Unides, el Consell d'Europa, Transparència Internacional, l'OCDE. Si és que hi ha un compromís internacional per part d'intentar legislar entorn d'aquesta qüestió. Per tant, nosaltres..., el compromís hi és tot, com també el vam expressar al seu dia en la Cemcord.

Però, clar, vostès, en general, solen fer el mateix, no?, que és venir aquí i dir: «No, nosaltres som els primers; fins que nosaltres no hem arribat no han fet res», etcètera, que ens hi trobem cada dia, no?, i té un punt de gràcia, deixi-m'ho dir així, té un punt de gràcia, perquè hi ha hagut diferents mocions; hi ha hagut diferents mocions al respecte. Hi ha hagut, per exemple, el mecanisme de coordinació, que és una de les conclusions també i que es va aprovar en una moció en aquest Parlament i que, a més a més, s'està posant en pràctica. S'ha estat treballant molt en aquesta qüestió en aquest Parlament, sortosament; fa dues legislatures que hi han comissions específiques per tractar i abordar d'una manera integral tot això. Per tant, nosaltres..., el compromís és absolut, és total, és ferm. Per això no hem presentat esmena a la totalitat. Treballem-ho, treballem-ho una mica millor –treballem-ho una mica millor–, perquè crec que és molt millorable –crec que és molt millorable, crec que és molt millorable. Però, en fi, el nostre compromís hi és tot. *(Veus de fons.)*

Vostè parlava... Sé que s'estan posant una mica nerviosos. Avui estan molt nerviosos, eh?, en aquest Ple, no sé per què, perquè, realment, diguéssim, tots els punts són bastant normals; però, bé, veig que avui tenen ganes de picabaralla. No passa re. En qualsevol cas, perquè Ciutadans digui que, diguéssim..., que qualsevol dia diran que han descobert vostès la llei de la gravetat, no?, perquè ja ho hem vist amb el Corredor Mediterrani, ho hem vist amb infinitat de temes que sembla que no existissin fins que vostès han arribat, cosa que és, diguéssim, empíricament falsa. Però perquè vostès diguin «al tanto», que necessita millora la llei», vol dir que vostès mateixos són conscients que el que han presentat, diguéssim, és bastant..., és bastant justet.

I sí, nosaltres parlem de cosmètica i parlem de màrqueting, és veritat. Vostè ha parlat de diferents testimonis, està bé, però crec que vostè no ha escoltat les entitats civils, socials de Catalunya que estan lluitant contra la corrupció, que, de fet, també hem generat consens amb elles, no?, de dir que això és una operació de màrqueting i que això no aborda en profunditat, diguéssim, els problemes que realment hi ha en aquesta matèria.

Vostès han presentat una iniciativa en el Congrés dels Diputats –l'any passat, a finals de l'any passat. I és que tots els grups, crec, a excepció del PNB, que es va abstenir, ja hi vam votar a favor; tots. Si el compromís ja hi és! És més, a Madrid hi ha les competències per poder-ho fer. Malauradament, en aquest Parlament no.

Però, clar, vostès tenen intenció d'anar fent, en fi, donant voltes, com sempre, i intentar penjar-se medalles; no passa re. De fet, vostè..., i això és curiós, eh?, això... Ho he volgut repassar, perquè tenia un record d'una moció que vostè mateix va presentar i en què ja vam tenir, diguéssim, ocasió d'interpellar-nos mútuament, no?, on vostès..., un dels punts de la moció parlava d'aquesta llei de protecció dels denunciants. I, si ho recorda, el meu grup parlamentari va presentar una esmena. Vostès parlaven de fer un projecte de llei i el meu grup parlamentari demanava fer una ponència conjunta. Ho recorda? Vostè va rebutjar això –vostè va rebutjar això. De fet, he agafat la transcripció, i li deia, miri –ho llegeixo textualment–: «Sí que ens hauria agradat que ens acceptessin l'esmena referent a la creació de la llei, perquè nosaltres senzillament el que proposàvem és que no fos el Govern, sinó que fos el Parlament. És a dir, creiem que per fer una llei en matèria de corrupció de protecció dels denunciants ha de tenir aquest consens tan ampli perquè fos una ponència conjunta.» Vostès no ens van acceptar l'esmena. Nosaltres demanàvem fer-la conjuntament, perquè creiem que és una bona manera de treballar, conjuntament, si hi ha un grau alt de consens! Però vostès ho van rebutjar i van dir que no, que volien que fos el Govern, que volien que fos el Govern que fes aquesta llei. Bé, d'acord, doncs, comencem a treballar: el Govern ha obert ja la consulta pública per fer aquesta llei, ja ha fet la consulta pública per impulsar aquesta llei, com una moció d'aquest Parlament demanava. Però, ai las!, llavors, quan el Govern comença, vostès diuen: «Ep!, la presentem nosaltres, perquè som els únics que lluitem contra la corrupció», quan havíem fet una esmena per demanar que fos el Parlament que tirés endavant aquesta llei.

Per tant, clar, és que se'ls veu una mica el *plumero* –se'ls veu una mica el *plumero*. I és, diguéssim, col·loquialment, un xurro, si m'ho permet (*rialles*), aquesta llei, perquè, en fi, és que es deixa la majoria de coses i hi ha una inseguretat jurídica absoluta –absoluta. I el diputat Benet Salellas, doncs, ha fet una bona, diguéssim, diagnosi, no?, i ha repassat punt per punt, article per article... Tampoc no ha tingut molta feina, perquè amb cinc articles..., vostès volen portar així tots els denunciants, diguéssim. D'acord –d'acord. Però, en fi, l'ha fet molt ben feta, no?, el diputat Salellas, i l'ha repassat punt per punt. Efectivament, no hi ha un model de protecció, hi han conceptes jurídics indeterminats, confonen males praxis amb corrupció... En fi, tenen vostès un «lio» important.

La indemnitat jurídica està absolutament mal regulada... Vostès s'obliden dels organismes de control de Catalunya, els propis; no hi surten, no hi figuren, és increïble, no? Parlen de la bona fe del denunciante, que, per cert, és un dels estàndards internacionals que es marca en aquest sentit per a la protecció dels alertadors. Barregen la protecció de dades, però no diuen res de la Llei orgànica de protecció de dades que està en vigor. En fi... Parlen dels plans, però no diuen qui els ha de fer; diuen que això, doncs, totes les administracions... En fi.

Doncs, sí, és un espot, no? Quan un ho agafa, s'ho llegeix, s'ho mira, intenta veure què és, no?, i quina solidesa té, doncs, efectivament, veu que és un espot. I em sap greu dir-l'hi així; però és que és així.

I, efectivament, hi ha molts problemes en aquest sentit, molts. Volem canviar això? Efectivament; si n'hem vist molts a l'Estat espanyol! Hem vist com es bloquegen també comissions d'investigació, hem vist el fiscal anticorrupció, que té, fins i tot..., el fiscal anticorrupció de l'Estat espanyol, que té participació, diguéssim, en una empresa a Panamà!, diguéssim, la persona que ha de vetllar a l'Estat en contra de la corrupció! Hem vist escàndols a Madrid, a Múrcia, amb els ERE a Andalusia, etcètera. Per cert, no som nosaltres qui aguantem el Govern en cap d'aquestes comunitats autònomes –no sé qui ho deu fer...

Però, en qualsevol cas, i malgrat –i malgrat–, doncs, que nosaltres sí que veiem que és, diguéssim, una campanya de màrqueting, no passa res, nosaltres hi donarem..., ja hi hem donat, vaja, suport, no hem presentat esmena a la totalitat. Tenim moltes ganes de poder treballar amb vostès per millorar aquest text. Vostè ho deia, efectivament: li

cal molta millora. Per tant, ens posarem a treballar. I també li dic una cosa: vagi amb compte, vagi amb compte perquè, clar, vostè ha presentat aquí una llei que es salta la Constitució i les competències que té, diguéssim, aquest minso Parlament autonòmic al qual a vostès els agrada tant limitar les competències. Ho dic, que no fos cas que vostè es trobés una querella per intentar-se saltar les lleis estatals des d'aquest Parlament, que ja n'hi ha uns quants en aquest Parlament que ens ha passat el mateix. Vagi amb compte, que no sigui que vostè també acabi imputat per aquesta qüestió.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments i remor de veus.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gómez del Moral.

Acabat el debat, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa legislativa pot continuar la seva tramitació.

Interpel·lació al Govern sobre el llibre i els creadors

300-00170/11

El sisè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre el llibre i els creadors, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la té la paraula la senyora Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, bona tarda. Aquesta interpel·lació, conseller, fa referència a la lamentable situació que viu el món del llibre i de retruc, i sobretot, la que pateixen els creadors i creadores, que són la primera i la baula més feble de la cadena en tot el procés que passa des d'un text original fins que aquest arriba a les mans de lectors i lectores.

I vull deixar clar que no la faig tant com a escriptora, que també, ni com a educadora, que també, sinó sobretot com a lectora. I és que els nostres temps no són bons temps per a la lírica, com diria Bertolt Brecht. Però no és del poeta i dramaturg alemany de qui li vull parlar, sinó de Ray Bradbury i de la seva novel·la *Fahrenheit 451*, que, n'estic segura, vostè deu conèixer. Però permeti'm que en faci quatre pinzellades per a qui no l'hagi llegida.

Fahrenheit 451 és una novel·la distòpica –una distòpia és l'antítesi d'una utopia– escrita per Ray Bradbury el 1953; el títol fa referència a la temperatura, expressada en graus Fahrenheit, a què cremen els llibres. Jo la vaig el 1964, quan tenia tretze anys, i em vaig quedar en estat de xoc: un món on els llibres ja no interessaven a ningú, tret d'unes quantes persones molt estranyes que no poden viure en una societat tecnificada, que són indignes de viure-hi; un món on els bombers ja no apaguen focs, perquè les cases són ignífugues, sinó que cremen les biblioteques que encara conserven aquests éssers tan estranys. Després, als quinze anys, vaig veure la pel·lícula que sobre la novel·la en va fer Truffaut, i a partir d'aquell moment vaig decidir quin llibre m'aprendria de memòria, per conservar-lo per a la posteritat si un dia venia un Fahrenheit 451.

La novel·la de Bradbury se situa al 2010. Ara, el 2017, l'he tornada a llegir i m'ha esgarriat molt més que la primera vegada, perquè malauradament ja no representa una distòpia, sinó que descriu el nostre món. A la novel·la la gent interactua tot el dia amb una pantalla; Ray Bradbury no va ser capaç de preveure que les pantalles serien tan petites que les portaríem a dins de la butxaca i les imagina com les parets de la sala. La gent no escolta ningú, només parla amb les pantalles. Els plans d'estudi fa temps que han prescindit de la història i la filosofia. De mica en mica, la llengua i la gramàtica s'han anat abandonant. Els diaris ja no existeixen. Oi que no distòpic, sinó molt real? Diu Bradbury: «No hi va haver ordres ni declaracions ni censura» –es refereix als llibres. «La tecnologia, l'explotació en massa i la pressió de les minories va provocar aquesta situació.»

Nosaltres, conseller, anem tard, però encara tenim un sospir de temps per mirar d'evitar de reproduir per complet el món de Bradbury. Sé que vostè ho veu així, perquè em consta que té biblioteca personal i perquè acaba de fer públic un pla per incrementar l'activitat lectora a Catalunya; un pla del qual em sento parcialment responsable, perquè

algunes de les idees que conté les hi havia plantejades jo a vostè, conseller, abans de Pasqua.

Però no n'hi ha prou, conseller, a fomentar la lectura, que és un objectiu certament molt lloable. Cal promoure també l'amor pel llibre i l'interès per construir una biblioteca personal. L'amor pel llibre, sí, ja que els llibres són a les biblioteques perquè algú els ha escrit, algú els ha editat, algú els ha distribuït i algú els ha venut. Sense aquesta cadena, les biblioteques, els bibliotecaris i les bibliotecàries no existirien.

Si ens fixem en els hàbits de compra de llibres, descomptant els llibres de text, observarem que, malgrat que el percentatge de catalans que va comprar algun llibre al llarg del 2015 va augmentar fins al 47,9 per cent, la mitjana de llibres comprats –set el 2015– no ha deixat de baixar en els últims cinc anys. Per dir-ho curt, en els últims anys més persones compren llibres, però en compren menys.

En termes globals, el segment que més vendes ha perdut en els últims anys ha estat el del llibre infantil i juvenil. Segons l'estudi de l'Associació d'Editors en Llengua Catalana, la venda de llibres per a infants i joves continua en caiguda lliure. No el sorprenc, conseller, si li dic que la majoria d'escriptors i escriptores catalans tenen ingressos molt precaris i si li dic que en els últims tres anys han plegat més de cent llibreries a Catalunya.

Per això no n'hi ha prou a fomentar la lectura, hi insisteixo, cal fomentar la biblioteca personal. El 2011 la Comissió Europea va publicar un estudi titulat *L'ensenyament de la lectura a Europa*; el capítol tercer parla de com la família influeix definitivament en el rendiment en lectura.

Certament, hi ha variables que no es poden modificar; per exemple, el nivell cultural i professional dels pares. Però hi ha variables que sí que es poden alterar, com per exemple les actituds cap a la lectura, les activitats de lectura amb fills i filles i el temps que es dedica a llegir i a llegir per diversió. Variables que sorprenentment, segons aquests darrers estudis, són tan o més importants que les primeres.

Per exemple, una variable alterable que té una enorme incidència és el nombre de llibres infantils a la llar. L'estudi indicava que l'alumnat dels països escandinaus i del Regne Unit era el que en tenia més. A la banda contrària, el que en tenia menys era, entre d'altres, el d'Itàlia i el d'Espanya.

Per això des d'Europa proposen, com ja es fa en alguns altres països, programes d'alfabetització familiar per ajudar pares i mares en aquesta tasca. La majoria d'aquests programes se centren a recolzar les interaccions lectores entre família i criatures. Les iniciatives que més es reforcen són regalar llibres i llegir en veu alta amb els nens i nenes.

Aquest capítol també insisteix en la lectura durant el temps de lleure i la lectura pel plaer de llegir, és a dir, desvinculada de les tasques escolars, ja que llegir per plaer incrementa el nivell lector. Infants i joves que practiquen la lectura com una activitat de lleure es veuen a ells mateixos com una comunitat de lectors que interactua socialment al voltant dels llibres i comparteix el seu amor per la lectura.

D'altra banda, les investigacions han demostrat sistemàticament que les persones que llegeixen més són millors lectores i que en incrementar el temps de lectura milloren les habilitats lectores i això, al seu torn, augmenta la motivació per llegir.

I, per últim, són molts els estudis que estableixen una relació entre el nombre de llibres a la llar i millors resultats acadèmics. Si observen els resultats de les proves PISA, veuran com coincideixen els països amb millor puntuació amb els que tenen més llibres a casa, i a l'inrevés. Evidentment que aquesta no és l'única variable, però sí que n'és una i amb una incidència definitiva en la competència lectora.

Ara fixem-nos en què passa als centres educatius tant de primària com de secundària del nostre país. Sé, conseller, que aquest no és el seu negociat, però està clar que influeix, i de quina manera, en el nivell cultural que després té la gent, i aquest sí que és el seu terreny.

Resulta que les escoles van adquirir un hàbit molt bo en incrementar de manera notòria el temps de dedicació a la lectura durant la jornada escolar. En canvi, van anar perdent un hàbit també molt bo que tenien de feia molts anys: fer comprar a cada alumne tres llibres literaris per any. Aquesta modificació es va produir de la mà de la promoció que feia el Departament d'Ensenyament pel que fa a la reutilització dels llibres de text.

No vull entrar en la qüestió del llibre de text, perquè no és l'objecte d'aquesta interpel·lació ni vostè, conseller, hi té competències. Vull parlar-li del fet que de la mà d'aquests llibres les famílies hi van fer passar també el llibre literari, amb la connivència apàtica dels centres i de vegades, fins i tot, amb un entusiasme galopant.

En què consisteix, aquesta socialització mal entesa? Li posaré l'exemple més freqüent: el centre aprofita els diners que hauria de dedicar a la biblioteca escolar per comprar vint-i-cinc llibres del mateix títol per a l'aula, i fa el mateix per cada nivell –per primer, per segon, per tercer, per quart. Aquests llibres són del centre, és a dir, un material purament escolar, i als ulls de l'alumnat queden desvinculats del lleure i del plaer. S'imagina com ha influït aquesta qüestió en el fet que el llibre s'hagi devaluat a ulls dels alumnes? Si, a més, té en compte que després de llegir cada llibre els fan un examen..., jo, si em fessin un examen després de llegir cada llibre, odiaria la lectura, l'hi asseguro.

A més, es fa una idea de l'estat en què es troben els volums quan fa només –només– cinc anys que passen per les mans de les criatures? Fan fàstic, l'hi asseguro. D'altra banda, el professorat es veu obligat a fer llegir cada any el mateix títol, li agradi o no.

Als anys vuitanta, a rebuf dels moviments de renovació pedagògica, el professorat va fer una gran feina a l'hora d'engrescar infants i joves a construir la biblioteca personal. En aquella època els escriptors anaven a fer xerrades als centres. Si preguntaven a l'alumnat quants llibres tenien a casa, una part important deia que havia començat a haver-n'hi a partir del moment en què havien iniciat la primària i els mestres els n'havien fet comprar. En aquella època, l'escola i l'institut acomplien la funció igualadora que se n'espera.

Ara els escriptors i escriptores continuen fent xerrades als centres, menys que abans, perquè les editorials ja no les paguen, perquè no els surt a compte. Els creadors depenen, doncs, per poder fer xerrades, de les que paga la Institució de les Lletres Catalanes. Però si pregunten qui té llibres a casa, la resposta és molt descoratjadora. No els deu sorprendre que els nanos diguin que pràcticament no en tenen, i no els deu sorprendre que creadors i creadores estiguin deixant d'escriure perquè, com que ningú no compra llibres, ja no poden viure de la seva feina.

Quan jo era petita, als anys cinquanta, no hi havia literatura infantil i juvenil catalana. Per no haver-n'hi, tampoc n'hi havia de castellana. Jo llegia en Guillem Brown, que a l'època es deia Guillermo, i menjava *bolas de grosella*, i jugava al jardí del darrere, on hi havia el *viejo cobertizo*, però no tenia ni idea de quin gust tenia la grosella, ni de quin aspecte podia tenir el *viejo cobertizo*. La literatura representa un univers mental comú a tots els parlants d'una llengua. Si la literatura infantil i juvenil catalana desapareix serem colonitzats per altres universos mentals.

Passo a les preguntes, i després li diré més coses que li volia dir. La meua pregunta és, conseller: què pensa fer per introduir el llibre i el valor de la lectura novament entre les famílies? Què pensa fer pels creadors i creadores del país? Què pensa fer perquè puguin tenir una vida digna i puguin continuar creant?

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Lienas. Respon el senyor Santi Vila, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Santi Vila i Vicente)

Molt bona tarda, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, senyores i senyors diputats..., bé, vostè ha començat amb una referència literària imbatible, no? Jo procuraré mínimament correspondre-la amb una altra, a propòsit del cinquantenari del Festival de Cinema Fantàstic de Sitges, que commemorarem enguany. Quan l'Stoker escriu o li fa dir a Dràcula: «He creuat oceans de temps per trobar-te», no? Portem tota una legislatura parlant i discutint, i efectivament, en les seves preguntes, amb les què vostè ens acabava la seva intervenció sobre què podem fer finalment per afavorir l'hàbit de la lectura i, entenc, el món i l'univers del llibre, doncs, li he de dir que la resposta del Govern és el Pla de lectura 2020; un pla que, efectivament, té l'empremta, té el segell de molts i moltes ciutadans i ciutadanes, també la seva, eh?, on, efectivament, des de fa molts mesos hem estat treballant iniciatives, mesures, algunes de les quals ja es van fins i tot implementar l'any passat, i que estic absolutament convençut que tindran un llarg recorregut.

Em sembla que, efectivament, aquesta iniciativa parlamentària que vostè avui, finalment, doncs, concreta i que es traduirà en una moció que segurament podrà ser enriquida pel conjunt dels grups, s'inscriu, crec, honestament, en els objectius, en els propòsits, en la bateria de les mesures que s'han inclòs en aquest Pla de la lectura 2020. Un pla de lectura que té uns objectius molt explícits, molt concretats, que, sense cap mena de dubte tenen a veure amb prestigiar l'hàbit de la lectura, amb incrementar els índexs de lectura; uns índexs de lectura que en aquests moments a Catalunya són equiparables als del nostre entorn continental, als del nostre entorn europeu, però que no només té uns objectius i uns propòsits, sinó que també té una veritable estratègia des del punt de vista d'una vintena de línies estratègiques, d'una cinquantena llarga d'accions i, novetat, un compromís pressupostari molt explícit: més de 105 milions d'euros a llarg termini –vol dir en l'horitzó dels quatre anys que ens venen per davant fins al 2020–, però en el curt termini, ja en el 2017, un increment molt significatiu, de més de l'entorn dels 19 milions i mig d'euros, una xifra rellevant si tenim en compte que just encara l'any passat era amb prou feines la meitat. Per tant, objectius clars de prestigiar la lectura, d'afavorir l'índex de la lectura, de prestigiar l'activitat lectora en general i el llibre en concret, també compromís des del punt de vista pressupostari.

Hem aprofitat aquest 2016, l'any que queda enrere, amb treballs i amb iniciatives com la que vostè avui promou, i amb el diàleg continu amb diputats i diputades i amb institucions que hi tenien interès, però també encarregant l'enquesta d'hàbits de lectura, com és sabut, el mapa de llibreries, que ens va permetre d'actualitzar tota la situació del món de les llibreries i dels llibreters al nostre país, i en definitiva, també, afavorint, buscant un treball que ha de ser interdepartamental –vostè s'ha referit al Departament d'Ensenyament–; és evident que afavorir l'hàbit de lectura en una societat té a veure, sobretot, en com eduquem els nostres infants, els nostres adolescents, els nostres joves, té a veure també amb el Departament de Cultura, evidentment, però té a veure també amb moltes altres administracions. Per tant, aquest és un pla interdepartamental per a l'ocasió, però també interadministratiu –interadministratiu–, que suposarà des del primer moment el compromís de treballar amb el món local i especialment amb les diputacions, que tant han fet, per exemple, en l'àmbit i en el sector de les biblioteques.

Deixi'm fer notar que aquest és un pla que pretén ser l'inici d'un treball, en definitiva, motivador de moltes altres iniciatives, de moltes altres accions que d'una forma oberta es podran anar incorporant. Per tant, no hem de veure en aquest document un document tancat, eh?, que ja arriba a unes conclusions i que tanca, per tant, un programa de treball, sinó una invitació a conjurar-nos i a implicar-nos tots des de totes les perspectives instrumentals, però també de prestigi de l'hàbit lector, de crear més i nous lectors, d'incrementar la presència d'aquest tipus de polítiques arreu del territori, no només a les grans ciutats o a les mitjanes ciutats, i també, sobretot, d'afavorir –vostè s'hi ha referit moltíssim– els autors, els creadors, llibreters, editors i l'univers de les biblioteques.

El mateix pla en si ha procurat tenir aquesta sensibilitat, i fixi's que el pla ja s'ha concretat en forma de llibre. I no només, per dir-ho així, hem incorporat aquesta reflexió de tipus més metodològic, de diagnòsi, d'antecedents històrics, de bateria de mesures, d'objectius, de concrecions pressupostàries, sinó que també hem invitat una vintena de persones, de ciutadans, entre els quals s'hi troba vostè mateixa, senyora diputada, perquè ens diguin per què llegir i, en definitiva, perquè convidin el conjunt de la ciutadania a descobrir com, com deia una de les autores d'aquest text que de jove als anys cinquanta, seixanta, deia que llegir era l'única forma de llibertat possible que tenia en aquell context. Doncs, en definitiva vincular l'hàbit de la lectura a la consecució de la llibertat plena, de la llibertat individual, de la llibertat personal, de la llibertat moral.

Des d'aquesta perspectiva, per tant, crec que aquest document, aquest llibre serà interessant perquè hi trobem autors, hi trobem creadors, hi trobem llibreters, hi trobem editors, hi trobem acadèmics, hi trobem polítics, hi trobem també fotògrafs que s'han interessat per captar moments, instants, al llarg de tot el segle XX vinculats a l'hàbit de la lectura, des del Ricard Terré, la Colita, l'Oriol Maspons, el Gabriel Casas, el Català-Roca, el Forcano, el Xavier Miserachs, estirant també del que és un patrimoni fotogràfic que tenim des del Macba fins l'Arxiu Històric Nacional, etcètera.

Bé, jo en aquest sentit, per tant, voldria subratllar que crec que la feina que s'ha fet fins ara és una feina que pot ser perfectament assumida, espero, pel conjunt de l'arc parlamentari i que, per tant, les grans línies mestres estan dissenyades i només dependrà del compromís, finalment, pressupostari, que cada exercici pressupostari tingui i, per tant, els governs i aquest Parlament considerin oportú que pugui tenir major o menor ambició. Crec, a més a més, que estem en un moment, hi insisteixo, raonablement positiu des del punt de vista no només de l'hàbit de la lectura, sinó també del que en podríem dir «l'univers del llibre». Fixin-se, per exemple, que venim no només de la fira de Frankfurt amb una presència catalana important, sinó sobretot d'una fira com la Fira del Llibre Infantil i Juvenil de Bolonya, on Catalunya ha estat país convidat amb més d'una cinquantena d'editorials, amb autors, amb creadors, i on, en aquest sentit, la creació vinculada al món del llibre ha quedat molt bé i s'han tancat molts contractes, etcètera.

El Govern, en conseqüència, hem cregut que, efectivament, i atenent també la seva inquietud, havia arribat el moment de fer un pas més, i quan entrin amb deteniment en l'anàlisi del pla veuran que més enllà de tota la bateria d'accions que hi han, algunes d'elles –si convé, en el segon torn m'hi referiré– expressament dirigides a afavorir entre els nostres nens i nenes, entre els nostres infants la pròpia biblioteca personal, i, per tant, l'elogi del llibre, eh?, com a objecte en si, doncs, més enllà d'aquestes accions també ens hem dedicat a bastir diverses accions de tipus instrumental. Una d'elles, ha estat publicat ja, la creació de la Direcció General del Llibre, de la llargament reivindicada Direcció General del Llibre, un treball que hem començat ja des del punt de vista administratiu, que ja compta amb el semàfor verd per part del Departament de Governació per ampliar, en definitiva, l'organigrama del Departament de Cultura, i que preveiem que, doncs, es podrà culminar en pocs mesos. Aquí ja la política no hi té res a dir més que el que costi la tramitació administrativa de generació d'aquesta direcció general i d'organització dels diversos serveis que hi aniran vinculats.

També vull destacar, en aquest sentit, la creació del comissariat, un comissionat per afavorir precisament l'impuls del Pla de lectura, eh?, un comissionat que serà una persona física de reconegut prestigi que tindrà com a principal missió ser l'encarnació pública de l'impuls del Pla de lectura. I també un consell nacional de la lectura on combinarem tots els actors des del punt de vista institucional implicats en el pla i també des del punt de vista acadèmic. Ens semblava que la combinatòria de món acadèmic i alhora d'actors institucionals, doncs, era la garantia de l'avaluació continuada, eh?, de l'execució, de la implementació del pla.

De totes maneres, quant a les mesures concretes, més enllà que jo ara al segon torn m'hi pugui tornar a referir, hi insisteixo, es prenguin aquest pla com un document obert i on, per tant, de forma dinàmica es podran anar incorporant aquelles iniciatives que siguem capaços tots de pensar, de regenerar i que responguin a aquests objectius de fons, que crec que són compartits per tots vostès.

Moltes gràcies, i quedo a la seva disposició.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Vila. A continuació té la paraula la senyora Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Vostè mateix ho ha dit, i me n'alegro, sé que estem remant en la mateixa direcció: no n'hi ha prou amb fomentar la lectura, que és molt important, també cal fomentar el llibre i la biblioteca personal. D'aquí el seu «Fas sis anys» i començar la biblioteca personal, que és magnífica, perquè si no, hi insisteixo, creadors i creadores no poden viure de la seva feina i podem patir no només de quedar-nos sense literatura infantil i juvenil, sinó quedar-nos sense prosa, sense poesia, sense teatre, sense assaig, sense res.

Miri, per posar-nos un exemple, perquè jo voldria assenyalar que el fet que ens quedéssim, que ens poguéssim quedar sense llibres per culpa que els creadors i creadores no poden viure de la seva feina, perjudicaria no només les persones lectores, sinó també les que no llegeixen. Per posar-los un exemple, Virginia Woolf i Simone de Beauvoir. Tant aleshores com ara són molt minoritaris els contingents de lectors d'aquestes autores, però ningú no dubta que són una referència de corrents culturals, polítics i socials

ben assentats, per exemple, el feminisme. Promoure el llibre és, doncs, no només pro-veir de més satisfaccions als lectors; satisfaccions que, com deia, el recentment desaparegut Rafael Chirbes, «poden ser fruit d'un esforç violent per part de l'autor i del seu lector», sinó també produir noves idees i generar imaginaris collectius superadors d'idees antigues.

Jo el que veig molt necessari és que Cultura s'assegui a negociar amb Ensenyament. Per si això fos possible, li explicaré algunes qüestions amb relació als centres, al professorat i a les famílies. Les tàctiques de socialització mal entesa, una ja li he explicat, els dels vint-i-cinc títols, però n'hi ha més: fotocopiar llibres i que les criatures llegeixin a partir de fotocòpies; llogar llibres a una empresa holandesa que els compra de segona mà, una empresa que està a Holanda i que lloga llibres de segona mà als nostres estudiants; comprar un únic llibre i llegir-lo en veu alta a classe, no a primer de primària, a sisè de primària; demanar a l'escriptor si pot passar el llibre en PDF, perquè els nostres alumnes ja no estan acostumats a comprar llibres...És possible que si parla amb Ensenyament li diguin que no ho poden canviar, perquè respecten l'autonomia de centres. No dubto que el departament s'ho creu però, en realitat, l'únic que aconsegueixen és respectar l'autonomia de les AMPA, perquè hi ha un nombre molt important de famílies disposada a comprar qualsevol cosa menys llibres. De tota manera, sabem que hi ha famílies que no poden comprar llibres, per això nosaltres també demanem beques per a això.

També hi ha un important nombre de professors que no els agrada llegir, que ho diuen sense cap pudor, no els deu semblar gens estrany no llegir. I pel que fa a les criatures, quan siguin adultes no compraran llibres perquè, per no saber, no sabran ni on s'han de comprar.

Li explicaré una situació viscuda per mi divendres de la setmana passada. Vaig fer dues xerrades a nens i nenes de cinquè i sisè de primària de diferents escoles reunides a la Biblioteca de Nou Barris. A la primera xerrada hi havia vuitanta criatures; a la segona, cent cinquanta. Sap, conseller, quantes havien comprat un llibre? Una, de les dues-centes trenta. Sap, conseller, quanta gent tenia llibres a casa? Poquíssims alumnes. Sap quants tenien mòbil –cinquè i sisè de primària? El 80 per cent, dit pel professorat. Sap quant val un llibre de literatura infantil i juvenil? Menys de deu euros. Sap quant val la connexió mensual d'un mòbil? Vint euros. És obvi que tenim un problema de valors.

No fa gaire, a la ponència de llei d'aprofitament de l'excedent alimentari, es queixaven els compareixents que els aliments han perdut el seu valor: ja ningú no relaciona un tomàquet del supermercat amb l'hort on s'ha conreat, per això es malbarata tant menjar. Amb els llibres ha passat el mateix, han perdut el seu valor. Primera, les famílies ja no els concedeixen cap valor, perquè a la nostra societat l'únic valor són els diners, no pas tenir nivell cultural. I, segona, ja ningú no recorda que els llibres no són a les biblioteques per art de màgia, sinó que són el resultat de la feina de moltíssimes persones, començant, és clar, per l'escriptor o escriptora.

Dono per descomptat que vostè sap de què viu la gent que escriu: no té un sou, cobra un deu per cent del preu de venda per cada llibre venut. Només el cobra si el llibre es ven, no si el llibre només es llegeix. Per això li dic que els plans de formació de la lectura no els paguen ni els governs, ni les famílies, ni les biblioteques, els paguem els creadors i creadores. Si volem un sector del llibre sostenible socialment, del qual puguin viure no només les biblioteques o les persones prescriptores de lectura, cal garantir que creadors i creadores tinguin ingressos per poder viure, perquè la responsabilitat de fomentar la lectura no pot recaure només damunt d'ells. Ells no volen subvencions per viure, volen viure de la seva feina.

I, per últim, vull dir-li, conseller, que m'alegra molt saber que aquest és un pla obert, perquè així, la moció que presentarem, i que espero que amb les esmenes de tothom podem aprovar, es podrà incorporar en aquest pla.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Lienas. Té la paraula el conseller Vila.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, presidenta. Doncs, il·lustre diputada, per rematar una mica, de fet, l'anàlisi compartida que estem fent sobre en quin moment ens trobem, evidentment vostè parla d'algun exemple que ens ruboritza a tots i que també té a veure amb uns canvis segurament fins i tot habitacionals, demogràfics de la nostra població, i que fan que sovint tot allò que sona a objectes físics, doncs, cada vegada tinguem més dificultats d'apreciar-los. En aquest sentit, el pla preveu moltes mesures de suport al llibre com a objecte –el llibre com a objecte. I, per tant, el llibre, fins i tot com a objecte físic que, per tant, més enllà de les seves versions electròniques, doncs, ha de ser gaudit, apreciat. També hi han moltes accions –ens hi hem referit– destinades a valoritzar l'activitat lectora i a generar la pròpia biblioteca personal.

Amb relació a Ensenyament, l'honorable Irene Rigau ens recordava fa poc, fa uns minuts, l'èxit precisament del pla de lectura dut a terme a nivell del Departament d'Ensenyament, on es van aconseguir mil tres-cents centres implicats en fer possible l'hàbit de la lectura, compatible, efectivament, amb aquestes circumstàncies d'entorn que tots hem de combatre. Recordin vostès aquella dada que ja vaig compartir en seu parlamentària, referida a la campanya «Tens sis anys, tria un llibre», que l'any passat també ens sorprenia a tots, quan el 35 per cent de les famílies que van anar a recollir el llibre per al nen o per a la nena que complia sis anys durant l'any, doncs, reconeixien que no havien trepitjat mai abans una llibreria, no?

Per tant, és evident que tenim unes circumstàncies d'entorn, que potser alguns, enlluernats per una idea de la modernitat vinculada a una determinada expressió tecnològica, doncs, s'han emportat per davant algunes bones pràctiques que a poc a poc jo crec que hem d'anar regenerant. Aquest pla s'hi conjura, eh? I, per tant, en sintonia amb vostès espera de la moció que ha de sortir d'aquesta reflexió d'avui, doncs, sense cap mena de dubte, un impuls encara major vinculat a l'impuls de l'hàbit de la lectura.

Pensin, en aquest sentit, que amb el Departament d'Ensenyament ja ara hem acordat reunions abans de vacances, perquè són una peça angular. I el Departament d'Ensenyament és una peça angular per afavorir l'hàbit de la lectura allà on cal, que és en la més tendra edat, just quan s'agafa aquest hàbit. També hi han mesures específiques no només en els sis anys, sinó en els setze anys, que hem detectat que és quan efectivament molts dels nostres joves deixen de llegir i ho fan, doncs, perquè tenen altres inquietuds, o per les raons que siguin.

Em quedo també amb una cosa que jo crec que li ha preocupat especialment, que és la situació de la creació, dels autors. Rastrejaran vostès en el pla algunes iniciatives vinculades a afavorir la creació, en general; a afavorir especialment, específicament –i és novetat d'enguany– la traducció; a recolzar la promoció dels clàssics. I, per tant, en aquest sentit jo crec que de nou trobarem en el món de l'autoria, doncs, nous estímuls, eh?, perquè en definitiva puguem, doncs, anar a poc a poc regenerant el paper dels autors en general.

De totes maneres, no voldria acabar sense subratllar que la vocació d'aquest pla és ser efectivament integral. Això vol dir que hem de tenir en compte tota la cadena, eh?, de valor vinculada a l'univers del llibre: des dels autors, creadors efectivament –vostè s'hi ha referit especialment–; però evidentment també el món dels editors, molt potent al nostre país; el món dels llibreters, que en aquests moments en són veritables prescriptors. Aquí segurament encara ens hem quedat curts en aquest pla, haurem de fer més coses pels llibreters, tot i que tenim un mapa de llibreters a Catalunya raonablement consolidat: 806 llibreters sobre 948 municipis, desiguals des del punt de vista de la seva capacitat de fer coses, però tots amb vocació d'anar molt més enllà del simple exercici de compra i venda de llibres. I, evidentment, doncs, també jo crec que des del punt de vista de la distribució, des del punt de vista del paper i del suport a les fires, aquí ens hi trobaran.

No ens oblidem d'afavorir l'hàbit de la lectura entre els municipis més petits. Aquí les biblioteques comarcals han jugat un paper important i haurem de veure com el que ara és un 94 per cent de població atesa, des del punt de vista de les biblioteques, doncs, es culmina a propòsit d'aquest pla en el cent per cent, eh? Això és el que ens costarà més per raons matemàtiques, sempre els últims percentatges són els més difícils d'aconseguir, però jo crec que si podem garantir una inversió sostinguda també en l'extensió de

la nostra xarxa de biblioteques i amb altres estratègies vinculades al bibliobús o amb altres iniciatives que es puguin plantejar..., crec que és ben plausible que arribem a l'horitzó del 2020 havent aconseguit aquest objectiu.

En tot cas estaré atent, doncs, a què aproven en la moció i estic absolutament convençut que el consens serà el que la presidirà.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller Vila.

Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia per a impulsar l'economia verda

300-00172/11

El setè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre l'estratègia per a impulsar l'economia verda, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Bona tarda, conseller. Diputades, diputats, estem iniciant un camí de recuperació econòmica al nostre país, però que també ve acompanyada de més emissions de gasos d'efecte hivernacle al conjunt de l'Estat espanyol, a Catalunya també. Al revés dels compromisos a què es van arribar al COP 2015, també al revés del que passa al conjunt d'Europa, on les emissions subjectes a la Directiva europea de comerç d'emissions disminueixen progressivament.

Ja li hem expressat en alguna intervenció parlamentària que cal caminar cap a un sistema de producció i consum més eficient en l'ús dels recursos, baix en carboni, que internalitzi les externalitats socials i ambientals. És a dir, un canvi substancial del sistema de producció i consum actuals. Les estratègies a l'entorn de l'economia verda han de partir del reconeixement que l'actual model econòmic no pot fer front als reptes que tenim plantejats les societats i que, si segueix així, fins i tot podem qüestionar la viabilitat futura del planeta.

Aquests reptes no són nous, però s'han evidenciat en els darrers anys, que han comportat, a més a més, un augment de la consciència de la impossibilitat d'un creixement il·limitat. Crec que la diagnosi és compartida. El creixement econòmic basat en el consum indiscriminat de recursos ha produït impactes que afecten el funcionament dels sistemes naturals, hem consumit en poques dècades la major part dels recursos energètics fòssils que en aquests moments estan disponibles, i que, a més a més, hem produït un impacte d'emissions de gasos amb efecte hivernacle que, si no l'aturem, ho torno a repetir, pot posar en risc les condicions de vida tal com les coneixem en l'actualitat. I Catalunya no és una excepció.

Miri, la crisi econòmica de l'any 2008, que té característiques globals, tot i que es va iniciar com una crisi financera, des de la meua opinió va posar negre sobre blanc quelcom que era més profund, no?: que estàvem davant d'una crisi del sistema, una crisi més sistèmica. I malgrat les resistències que encara són perceptibles en alguns sectors, la sortida per tenir una economia més competitiva passa per un ús eficient i sostenible dels recursos.

A Europa, la constatació de revisar, de fer canvis profunds per seguir sent competitius és compartida per la majoria de sectors econòmics i socials, també per les institucions. Crec que a Catalunya també passa això, no som rics en recursos naturals ni energètics. A Europa, Espanya, Catalunya importem més de la meitat de les matèries que consumim, la dependència és creixent i no tan sols energètica. Estem convençuts, des del meu grup parlamentari, que canviar el model en una economia basada en els combustibles fòssils o una economia baixa en carboni no és un cost, sinó que és una oportunitat per avançar cap a una nova indústria 4.0, la creació de nova ocupació.

Estem convençuts que el repte que el país ha d'afrontar en aquest moment va més enllà. Quan fem una definició d'«economia verda» va més enllà del sector del medi ambient i requereix la incorporació de la sostenibilitat de forma transversal en tots els sectors econòmics. Incorporar criteris d'estalvi, d'eficiència en l'ús dels recursos en el con-

junt de l'economia productiva farà, des del nostre punt de vista, un teixit productiu més competitiu amb menys impactes ambientals. Nosaltres apostem clarament per l'economia verda i podríem posar també altres accepcions, però jo crec que si posem aquesta definició ens entenem perfectament.

I aquesta política, ho repeteixo, va més enllà de l'impuls de la política ambiental. I l'emmarquem en la política econòmica, industrial i energètica del país. L'economia verda pot fer més competitives les empreses catalanes, tant de cara al mercat intern com per a la internacionalització. Però per a això cal respondre amb rapidesa a les tendències mundials, molt sovint de gran contingut tecnològic. Ser pioners aporta avantatges. Instem, per tant, el Govern de la Generalitat de Catalunya a donar suport de forma clara, explícita i pressupostària a la innovació, per tal de ser capdavanters en l'economia verda.

Conceptes com l'«ecodisseny» han d'estar..., podríem també fer una interpellació sobre ecodisseny, eh?, només l'hi faré una definició molt ràpida, però conceptes com l'«ecodisseny» han d'estar presents de forma rotunda en la política d'empresa a impulsar. L'economia verda, per definició, ha de ser sostenible a través de la transició cap a una economia baixa en carboni, però també intel·ligent, amb més inversions en educació, en recerca i innovació. I, per tant, al que l'instem, conseller –no a vostè en particular sinó com a representant del Govern–, és a recuperar el nivell de despesa que teníem, no només percentualment, sinó de manera quantitativa. És essencial, és una pota de l'economia verda, fer més inversions en intel·ligència vol dir en educació, en recerca, en innovació.

I, a més a més, ha d'haver-hi un compromís explícit, en aquest nou model, des del punt de vista de la creació de l'ocupació i de la disminució de les desigualtats. Tenim competències per iniciar aquest camí? La resposta, des del nostre grup parlamentari, és afirmativa. L'Estatut ens atorga àmplies competències en temes de sostenibilitat, en temes ambientals, en temes de planificació i execució de polítiques energètiques. Segurament no totes les que voldríem, però, déu-n'hi-do. Tenim competències en temes d'educació i d'implantació de mesures empresarials.

Abans de que vostè em reciti el llistat d'iniciatives que el Govern impulsa o vol impulsar, deixi'm dir-li que, no obstant això, nosaltres no veiem una estratègia global que integri objectius, assigni responsabilitats i estableixi quins són els recursos per assolir-los. Diversos departaments utilitzen conceptes similars, però a la que hi entres, eh? –i podem entrar en més detall després, si vostè ho vol–, no sempre volen dir el mateix, o com a mínim nosaltres interpretem que no diuen el mateix, i això pot crear o pot generar confusió sobre quin és el model que el Govern vol impulsar. I disposar d'una estratègia clara, des del nostre punt de vista, en matèria d'economia verda, és essencial per disposar d'un marc compartit, no només amb els grups parlamentaris, que seria el de menys, que és important, sinó amb la societat, amb les empreses, amb la ciutadania en general.

Nosaltres, el marc que proposem i que defensem creiem que ha de garantir la participació efectiva dels diversos actors econòmics del país, per descomptat empreses i també els sindicats, eh?, que tindran coses a dir-hi en aquest camp, les universitats, els centres de recerca i també les autoritats locals. L'economia verda la fan les empreses i les indústries del país. Sí, això és així. Ara, el paper del Govern i del Parlament en tant que òrgans legislatius són fonamentals a l'hora d'establir lleis que portin l'activitat econòmica cap a aquesta transició.

No vull parlar..., perquè a vegades aquest mot, si no s'explicita bé, pot tenir connotacions no enteses, eh?, i, per tant, em resisteixo a parlar del partenariat publicoprivat. Però la idea que li vull traslladar és que, sent conscients d'on radica la sobirania a l'hora d'establir la norma, que és en el Parlament, a proposta del Govern o a iniciativa dels grups parlamentaris, cal avançar en la línia del diàleg, del consens, del convenciment del conjunt de la societat. Perquè ens hi estem jugant un bé superior, eh? Determinades mesures, si no són compartides, ja no només en la fase de diagnòsi, sinó d'implantació, poden acabar creant rebutjos. I això crec que en aquest moment és el que menys ens hauria d'interessar.

Si el món, també Catalunya, no comença a reduir les seves emissions de CO2 a partir de l'any 2020 i no arriba al 2050 amb una reducció del 50 per cent de les seves emi-

ssions, s'accentuaran els efectes ja visibles del canvi climàtic, amb destrosses inimaginables per a la humanitat.

Per això, nosaltres..., el Grup Parlamentari Socialista, hem insistit en una llei que encara està en tramitació, que és la llei de canvi climàtic, que incorpori la necessitat de treballar amb pressupostos de carboni, assignant reducció d'emissions a cada sector, i que el Govern hauria... –el de torn, eh?, no el seu, el que hi pugui haver en cada moment–, haurà d'incorporar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, presidenta– la proposta d'un comitè d'experts de caràcter independent; economia, per tant, indústria, serveis, energia.

La transició energètica és la clau de volta, li'n parlaré en el segon torn.

La presidenta

Gràcies, senyor Terrades. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies, presidenta. Diputat, senyores diputades i diputats..., te raó, senyor Terrades, té raó que coincidim en la diagnosi, i també segurament coincidirem amb bona part de les mesures i de les accions i actuacions que s'han de prendre. Perquè, és cert, estem en un context de pressió, i de creixent pressió, sobre els recursos naturals, com a resultat de moltes coses: de canvis demogràfics, de patrons..., de diferents patrons de consum, també d'un augment de la urbanització. I és així, la sostenibilitat apareix com un dels grans reptes que tenim avui i en el futur.

I, vostè ho deia, moltes vegades es parla molt de sostenibilitat, moltes vegades es parla molt d'economia verda. I acostumem a parlar de «sostenibilitat» com un adjectiu, acompanyant moltes altres coses. I hauríem de deixar de parlar de «sostenibilitat» com un adjectiu per passar-lo a un substantiu. La sostenibilitat, ella mateixa, i les polítiques de sostenibilitat han de ser una estratègia; una estratègia de govern, no només una estratègia de govern, també una estratègia de país, perquè és el país el que ens juguem i és al país al qui li devem aquestes actuacions. Per tant, una estratègia de tots els sectors i que afecti a tots els sectors. Per tant, quan es parla d'economia verda no estem parlant només d'aquell sector més directament relacionat amb el medi ambient, no; sinó que estem parlant de tota l'economia de tots els sectors. I vostè deia: «I potser haurem, aquí, de col·laborar tots.» I haurem de col·laborar amb el que vostè en deia «el partenariat públicoprivat».

Doncs, miri, si prenem com a exemple aquelles accions que fan els països que nosaltres volem prendre com a model perquè van més desenvolupats i han fet més actuacions que no pas les que hem fet nosaltres, com, per exemple, hi ha el cas d'Holanda o el cas de Dinamarca o altres països nòrdics, ho han fet amb partenariats públicoprivats, sí. Hi ha la col·laboració, necessària i absolutament insuficient, del sector públic, i també hi ha col·laboració, que és necessària i també si ho fan per ells mateixos és insuficient, del sector privat. Per tant, aquesta col·laboració és la que pot fer que al final acabin sumant i acabin sumant d'una manera correcta.

Vostè deia: «No veig que hi hagi una estratègia global conjunta de tot el Govern en matèria de l'economia verda.» Podríem parlar de sostenibilitat, d'economia verda, economia circular, el que es cregui. Però, miri, jo li diré que sí –jo li diré que sí–, i li donaré els exemples sobre els quals el Govern està basant aquesta política que creiem que és transversal.

El primer..., i vostè hi feia referència, amb la política de les emissions, i també amb un element essencial, que són les polítiques energètiques, la política energètica i el sector energètic. Doncs, bé, aquí el Govern em sembla que ha donat mostres..., ha donat les mostres amb el Pacte nacional per a la transició energètica, que ha de ser les bases de l'acord no només de govern, sinó de tota la societat, i en «tota la societat» també hi incorporo aquest Parlament en tant que representant legítim de tota la societat, per tal de definir aquest nou model energètic català, un model que es basi en l'eficiència energètica, en la capacitat de generar energies a través de les energies renovables i en aquell que l'accés a l'energia esdevingui un dret fonamental, bàsicament per la qualitat de vida de tots els ciutadans i també per la competitivitat de les empreses, com vostè deia.

És a dir, no hem de ser vists i no hem de..., no s'ha d'internalitzar, i aquesta és la pedagogia que s'ha de fer des de tots els àmbits, també des de l'àmbit de la política, no s'ha..., a aquesta pedagogia no hem de considerar totes les inversions que es facin en matèria de reducció de les emissions, de reducció de la petjada de carboni que puguin fer les actuacions de transformar aquesta economia lineal en una economia circular..., això no s'ha de veure com un cost, sinó que s'ha de veure com una inversió, com una inversió que a la llarga ha d'acabar donant més possibilitats de competitivitat futura a les energies; per tant, Pacte nacional per a la transició energètica.

Aquest pacte nacional jo mateix el vaig presentar a la comissió el 31 de gener d'aquest mateix any. I ara està a les mans del Parlament, doncs, que hi hagi aquest debat i aquesta voluntat de treball per assolir, al final, un document que tingui el màxim consens polític, que és el que busquem. El document del pacte està aquí al Parlament, i nosaltres el que volem és que aquest pacte sigui objecte de debat aquí, en el Parlament. I esperem que aquest debat s'efectuï i voldriem que s'efectués al més ràpidament possible.

Un segon eix amb el Pacte nacional per a la indústria, que s'està impulsant i que s'està negociant. I aquí vostè deia: «En la definició d'aquests objectius hi han de ser els empresaris, però també hi han de ser els sindicats.» Bé. En els debats i en les discussions que s'estan tenint a l'entorn del Pacte nacional per a la indústria hi ha un dels eixos..., un dels eixos és el que són els eixos destinats a la sostenibilitat i a l'economia circular. I aquí hi participen els agents econòmics i socials, els centres tecnològics, també les universitats i també les entitats municipalistes i col·legis professionals que vostè ha esmentat.

El tercer..., la tercera pota? La tercera pota seria l'estratègia d'impuls a l'economia verda i a l'economia circular, que va ser aprovada el mes de maig de l'any 2015, que va ser ratificada en el pla de govern per a aquesta legislatura, i, per tant, el Govern l'està executant. És a dir, ho estem fent en el marc, perquè aquesta estratègia es va dissenyar íntimament vinculada a l'estratègia europea 2020, que ha adoptat diverses iniciatives sobre l'ocupació verda, després un pla d'acció verda per a pimes i unes majors oportunitats de fer ciència en la utilització dels recursos del sector de la construcció.

I la translació de l'estratègia europea 2020 a Catalunya es va fer a l'estratègia Ecat 2020, que compta amb un àmbit d'actuació estretament prioritari vinculat a la transició cap a una economia més eficient en l'ús dels seus recursos, i, més concretament, en l'àmbit del RIS3CAT, en el qual es defineixen quins són els sectors prioritaris; n'hi ha dos, hi ha dos àmbits, l'àmbit d'energia i recursos i l'àmbit de mobilitat sostenible, que s'inscriuen plenament en el que s'anomena i en el que vostè ha anomenat «l'economia verda».

Però no només són dos àmbits específics en els que RIS3CAT hi posa l'accent i, per tant, els recursos i, per tant, les actuacions, bàsicament en aspectes i en àmbits com el de la innovació; innovació que, en aquest cas, la fem col·laborativa i cooperativa, perquè per accedir als projectes de RIS3CAT no fa falta que..., no només ha de ser o una empresa o un centre tecnològic o una universitat, han de presentar projectes que siguin conjunts, projectes en els que hi participin tots de manera integrada i de manera conjunta i que el projecte sigui treballat per tots els àmbits –les empreses, les universitats, centres de recerca, centres tecnològics o altres entitats– que són els que han d'innovar en aquests camps.

Per tant, tenim dos àmbits, dos camps –el de la mobilitat i el de l'energia i recursos– que hi toquen directament per l'àmbit; però, després, al concepte de sostenibilitat hi són i és present també d'una manera transversal, d'una manera vertical, tallant tots els altres sectors que són considerats prioritaris per a aquesta estratègia. Per tant, aquí s'hi participa i hi participen tots els sectors.

I, també, en el terreny legislatiu, que seria la quarta..., una de les quatre potes, hi ha el Projecte de Llei de canvi climàtic, que vostè hi ha fet referència i que s'està tramitant aquí al Parlament.

I, després, hi hauria òbviament també altres iniciatives concretes ja, que són més concretes, més puntuals, que el Govern està impulsant, ja sigui a través del territori..., bàsicament a través del Departament de Territori i Sostenibilitat, a través del Departament d'Empresa i Coneixement, però també a través del Departament d'Agricultura, en

matèria d'economia verda i en matèria d'economia circular, que són els àmbits en els que estem fent, eh?

Llavors, en aquests àmbits són en els que nosaltres estem treballant i estem impulsant mesures. Deixi'm que li posi, ara sí, alguns exemples.

En l'àmbit del desenvolupament de la mobilitat elèctrica, que el que s'està fent és generar un entorn que sigui favorable a la consolidació i també al creixement de la mobilitat elèctrica durant els propers anys. I això ho fem amb el Pla d'infraestructures de recàrrega de vehicles elèctrics, el PIRVEC, que es va convocar i que estem a punt de resoldre'n ara els ajuts per posar nous punts de recàrrega en els diferents ajuntaments.

I un altre pla que també és important és el Pla d'acció d'eficiència energètica en la indústria, que vol ser un pla obert, un pla participatiu i un pla acordat amb el mateix sector.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller Baiget. Té la paraula el senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Amb els compromisos pressupostaris, conseller, poquets, eh?, no suficients, poquets. He fet un repàs del pressupost d'enguany i crec que els falta, més enllà de les paraules, fer un compromís més clar respecte als temes que vostè aquí ens ha anunciat, eh?

Ens deia..., jo li deia: «Necessitem treballar per a una indústria forta, no?, capaç de fer front a la transformació digital i de seguir generant ocupació estable i de qualitat.» Li deia que el pes de les activitats vinculades a la indústria suposa en el producte interior brut de Catalunya, aproximadament, el 50 per cent, eh? Més enllà d'aquest percentatge –dècima amunt, dècima avall–, la indústria genera ocupació de qualitat, generalment ben remunerada, i és sobretot un factor de resiliència i equilibri territorial. I qui té la responsabilitat de dissenyar les polítiques per afrontar aquesta transformació digital i d'orientació de sostenibilitat ambiental que la indústria ha d'afrontar –també els serveis, el turisme, el comerç– ha de ser el Govern. Transformació que no pot posar en risc l'increment de productivitat, però tampoc la creació d'ocupació ni l'evolució salarial.

Vostè em parlava del Pacte nacional per a la indústria; esperem que la transició energètica, que després n'hi parlaré, sigui una mica més ràpida que el Pacte nacional per a la indústria, perquè es deu coure a foc lent, eh? Crec que ja hi ha un cert consens entre els actors socials; no sé si la dificultat ara està en el si del Govern, però és responsabilitat del Govern de fixar una estratègia clara en aquests temes.

I li deia que per nosaltres la política energètica és una de les potes d'aquest canvi de model. Nosaltres defensem un model energètic cent per cent d'origen renovable, distribuït, amb protagonisme ciutadà, un nou sistema d'energies netes i renovables que creiem que el que farà serà reduir les importacions energètiques de combustibles fòssils i les emissions, per tant, de CO₂ i els costos generals de l'energia. I l'animem que, més enllà de les paraules en les que en aquests moments ens estem movent, una de les prioritats del Govern sigui justament una estratègia energètica encaminada cap a la transició energètica.

És veritat que vostè va venir aquí al Parlament fa unes setmanes a presentar les bases per al Pacte nacional per a la transició energètica, i vostè ens deia: «No, això està en mans del Parlament.» Algú ha de dirigir aquest procés de debat. Si no és el Govern, no es preocupi, que ja incentivarem des del meu grup parlamentari que aquest debat es produeixi, perquè creiem que és essencial tenir aquestes bases per a un pacte nacional que permeti a la següent legislatura que el govern que hi hagi pugui abordar una llei de transició energètica.

Perquè amb la compareixença que va fer, des del nostre punt de vista, no n'hi ha prou. Un pacte vol dir diàleg per buscar el màxim consens possible. Nosaltres els animem a vostè, al Govern i a tots els grups parlamentaris a obrir les converses. Els animem a buscar solucions a temes que segur que són complexos i polèmics, no ho negaré, però als que haurem de trobar acords majoritaris i no sotmesos a l'interès del moment ni a la necessitat de buscar majories parlamentàries.

I jo n'hi plantejo tres, en aquest pacte nacional que haurem d'abordar: què fem amb l'energia nuclear –nosaltres ja els diem que nosaltres defensem que l'últim reac-

tor s'hauria de tancar el 2027, però parlem-ne–; com fem el desplegament a Catalunya de les energies renovables –perquè no tinc la impressió de que hi hagi la mateixa visió en el conjunt de les forces parlamentàries–, i com afrontem la mobilitat en el país. Són tres temes que són clarament de pacte nacional per a la transició energètica. O el diàleg l'obre vostè, o ens indica..., o tots plegats, allò, mirem com obrim aquest debat; però és necessari tancar aquesta legislatura amb aquest tema.

I una darrera qüestió: iniciar el camí cap a l'economia verda també vol dir modificar les bases fiscals del sistema. Ja els proposarem que en el termini d'un any el Govern elabori i presenti una llei en aquest àmbit de sentit global, no aprofitant cada una de les lleis que passa per aquí per introduir petites modificacions. Necessitem un debat obert, seriós, al voltant d'aquest tema.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Terrades. Té la paraula el conseller Baiget.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies, presidenta. Senyor Terrades, miri, seguim l'estratègia que ens va dissenyar el Parlament i que ens va indicar el Parlament a través de diverses resolucions i diverses mocions aprovades en aquest. És a dir, nosaltres havíem de treballar i de fet es va treballar un pacte nacional per a la transició energètica, llargament treballat, i treballat amb consens amb un nombre important de societats i d'entitats de la societat civil, i vam aconseguir aquest consens. A partir de l'assoliment d'aquest consens, nosaltres el vam presentar en el Parlament, perquè de l'aprovació i del consens al més ampli possible de totes les forces polítiques dels grups parlamentaris aquí en el Parlament..., és el que hauria de determinar després posteriors actuacions, posteriors actuacions bàsiques, bàsiques per al país, com pot ser, doncs, la llei de la transició energètica de Catalunya; una llei de la transició energètica que s'ha de fer sobre la base d'unes bases pactades.

I en aquesta llei de la transició energètica és on haurem de posar tots aquests aspectes que vostè ens ha dit, com són: què en fem de l'energia nuclear, què en fem de..., també com potenciem les energies renovables. Aquest és un aspecte que a nosaltres ens fa patir i a nosaltres ens preocupa, i nosaltres volem potenciar la presència d'energies renovables al país, eh?

Ara s'ha fet una subhasta d'energies renovables, se n'han subhastat més de tres mil megawatts, i a veure quants d'aquests aniran a Catalunya, quants d'aquests se n'aniran a altres territoris..., a altres territoris de l'Estat. Sembla mentida que de vegades..., la majoria d'aquests megawatts se n'aniran fora, perquè aquí no hi ha..., o els mateixos que defensem o que defensen una estratègia, després, quan aquesta mateixa estratègia s'ubica al territori, llavors defensen el posicionament contrari. Llavors, aquí la coherència s'hauria de mantenir.

Però, en tot cas, jo el que sí que li dic és que anem avançant i nosaltres anem treballant. Li he posat l'exemple del PIRVEC, li he posat l'exemple del Pla de l'eficiència energètica a la indústria, però també com estem avançant en un aspecte que és important, com és el de l'Estratègia de renovació energètica dels edificis per millorar-ne l'eficiència, que ara traurem, per exemple, una convocatòria; o bé el desenvolupament –que aquí ho fem de manera coordinada amb el Departament d'Agricultura– de la valorització energètica amb la biomassa forestal, que s'estan fent actuacions per tal d'augmentar la presència i la producció de biomassa al nostre país; o l'autoconsum, que s'ha fet via la constitució de la Taula d'impuls a l'autoconsum fotovoltaic de Catalunya, però que no només ens quedarem en buscar aquelles accions i aquelles actuacions que puguin remoure aquelles possibilitats, sinó que també traurem i posarem recursos per a fer convocatòries perquè els edificis provats i particulars d'aquest país puguin també aplicar-se i puguin també constituir..., i puguin fer la seva inversió per a generar autoconsum fotovoltaic a Catalunya.

Vostè parlava i parla..., ja veig que parla de recursos i què és el que s'està fent amb el Pacte nacional per a la indústria, i especialment amb el grup de la sostenibilitat. Doncs, miri, ara que estem en fase de concreció pressupostària, l'hi diré: en aquest àmbit hi han actuacions en el pressupost del 2017 per valor de 27 milions i mig d'euros; l'any 2016 hi havia unes actuacions per valor de 14 milions i mig, que esperem, aquestes ja

siguin subvencions o ja sigui per la via de mobilització de recursos, que es pugui mobilitzar un pressupost en els anys 2017-2020 de l'entorn de 150 milions d'euros en aquests àmbits de l'economia verda, l'economia circular i tota la sostenibilitat.

Aquest és l'esforç que està fent el Govern, aquest és l'esforç que està fent tot el conjunt del Govern, perquè aquí, en el Pacte nacional per a la indústria, sí que s'hi està treballant, s'hi està treballant de manera coordinada i sense dificultats, perquè hi ha una gran col·laboració entre tot el Govern. I, per tant, esperem que ben aviat hi puguin haver..., i poder portar els resultats d'aquest diàleg aquí al Parlament, perquè sigui de tot coneixement de tots vostès.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Baiget.

Interpel·lació al Govern sobre el model de turisme

300-00178/11

El vuitè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre el model de turisme, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la té la paraula el senyor Sergi Saladié.

Sergi Saladié Gil

Molt bé; gràcies, presidenta. Hem presentat aquesta proposta..., bé, aquesta interpel·lació, de moment, que derivarà en una moció d'aquí a quinze dies, adreçada al conseller d'Empresa i Coneixement, per parlar del model turístic, si és que podem dir que n'hi ha, efectivament, i amb un objectiu, doncs, de denunciar la política que, des del nostre punt de vista, ha emprès lo Govern aquests últims anys, amb una deriva, des del nostre punt de vista, hi insistixo, neoliberal. Exposar també, així mateix, les nostres propostes, a partir d'allò que entenem que no és lo problema d'un sector, lo turístic, que tampoc és un problema concret d'uns determinats territoris, los municipis o espais turístics, sinó que entenem que és un problema de país, provocat per la continuada activitat extractiva i especulativa, territorial, social, econòmica –després mos hi referirem–, davant de la que l'alternativa nosaltres entenem que ha de ser el decreixement turístic; si més no, d'entrada, la contenció, hauria de ser. I a la vegada, doncs, plantejar alternatives socioeconòmiques per a trencar aquest monocultiu, sobretot en determinats espais turístics.

Li exposaré una sèrie de dades amb relació al context turístic, perquè així vostè se les pot estalviar i veure si pot entrar, doncs, al gra dels nostres plantejaments.

Segons lo balanç turístic anual del 2016, de l'Observatori del Treball i Model Productiu de la Generalitat, actualment a Catalunya hi ha 61.500 i una mica més d'allotjaments turístics, que sumen un total de 918.862 places –sumant hotels, càmpings, etcètera–, i tot això sense tindre en compte els habitatges d'ús turístic il·legals, que no estan comptabilitzats a les estadístiques oficials –després també mos hi referirem. I lo que podem dir, que, amb relació al número de viatges de turisme, el 2016 vam tindre un total d'uns 36,2 milions de viatges turístics, dels quals 18,1 van ser estrangers, 12,9 van ser catalans –un 42 per cent; és a dir, nosaltres també mos movem i fem turisme dins del nostre territori, en aquest cas dins del Principat– i 5,2 van ser de l'Estat espanyol –un 13 per cent.

Catalunya, juntament amb les Illes i el País Valencià, configurem un territori, diguéssim, de primera destinació, sobretot a la zona del nostre entorn geogràfic, no? Catalunya, dins de l'Estat, és la primera destinació en primera visita dels estrangers.

Lo sector turístic ocupa al voltant d'unes 400.000 persones, amb oscil·lacions, perquè... –també mos hi referirem, no?–, l'alta estacionalitat d'aquests llocs de treball, i representa aproximadament un 13 per cent dels ocupats.

La despesa turística l'any passat va ser de 20.900 –gairebé– milions d'euros, i podem dir que el turisme suposa un 15 per cent del PIB a Catalunya.

Des d'aquest punt de vista, macroeconòmic, i si féssim una anàlisi simplement acrítica d'aquestes dades, podríem dir que al sector turístic tot són bones notícies, que funciona de meravella, que tot és correcte i que és bo per al país, no? Si només tenim en

compte aquestes dades, doncs, *a priori* podríem dir que és bo. Però la realitat no sempre és tan bonica com sovint se mos vol pintar.

Per començar, una dada. Per generar un mateix nivell d'ingressos turístics, sobretot en nivell estranger, necessitem moure cada any més quantitat de turistes. L'any passat, per exemple, l'increment de turistes estrangers va ser d'un 4,2, mentre que l'increment de la despesa turística d'aquests estrangers va ser només..., o si més no inferior, amb un 3,9 per cent, i això tenint en compte els valors corrents; si tinguéssim en compte los valors constants, l'impacte econòmic real encara seria menor.

Tot això, a més a més, nosaltres ho entenem emmarcat en unes polítiques públiques que impulsen un model turístic basat –de fet, com tot lo capitalisme– en la privatització dels guanys en poques mans, sovint, i la socialització de les pèrdues i els impactes negatius per al conjunt de la ciutadania.

En lo sector turístic, tothom ho sabem, hi ha un elevada precarització dels llocs de treball, amb salaris més baixos i temporalitat més alta que a la resta de sectors econòmics.

Lo turisme genera uns elevats impactes ambientals i territorials, amb uns elevats consums d'aigua i d'energia, incloent-hi l'espoli de recursos de l'aigua del Ter o de l'Ebre, per exemple. Amb una elevada, també, concentració i pressió territorial, sobretot al litoral. Catalunya, doncs, és una destinació bàsicament, històricament, i a dia d'avui també, de turisme de sol i platja.

Una dada: exceptuant lo reducte del delta de l'Ebre, hem urbanitzat lo 70 per cent de les platges del Principat. Això és una dada que jo penso que mos hauria de fer reflexionar, perquè en bona mesura això ha estat provocat, si més no incentivat, per l'activitat turística. No sempre és així, però en bona mesura lo sector turístic hi té una participació important, en la degradació d'aquests espais litorals.

Lo turisme també –i sobretot recentment, doncs, ha començat a ser notícia aquesta qüestió– provoca l'encariment dels preus dels habitatges, que dificulten l'accés, quan no l'expulsió, de les veïnes que habiten determinats barris o territoris amb una forta pressió turística.

Unes dades per entendre la magnitud de la tragèdia. A finals del 2016, a Catalunya hi havia 55.550 pisos turístics, amb 305.718 places. El 2006, els apartaments turístics van atrapar les places hoteleres, amb un creixement anual d'aquests habitatges d'ús turístic del 18 per cent. En un any sol, entre el 15 i el 16, van aparèixer 8.308 nous pisos turístics –8.308 nous pisos turístics en un any–, amb noves places de 45.706 noves places. Tot això en un any sol: és un increment del 18 per cent, hem dit.

Tot això només comptant-ne los legals, perquè si en comptéssim los il·legals encara sumarien molts més. Per posar un exemple: a Barcelona està comptabilitzat que més o menys hi ha uns setze mil pisos turístics, dels quals un 40 per cent –segons un informe encarregat per l'Ajuntament de Barcelona– representen lo 40 per cent, los pisos turístics il·legals, d'aquests setze mil pisos turístics. Aquests setze mil pisos turístics al municipi de Barcelona suposen un 8 per cent del parc de lloguer de la ciutat. És una dada que podem dir: «Bé, doncs, no arriba al 10, no és lo 15», però una característica d'aquests pisos turístics, per exemple a la ciutat de Barcelona, és que estan concentrats en un 65 per cent en deu barris, dels setanta-tres que té la ciutat, bàsicament a Ciutat Vella i l'Eixample. Tant aquí com a Palma, diguéssim, la situació ja és insostenible. Per això, com diuen les companyes de Palma, la ciutat, no?, és per a qui l'habita i no per a qui la visita. (*Alguns aplaudiments.*) Però és un problema que no només tenim a la ciutat de Barcelona, sinó arreu dels Països Catalans.

Algunes de les polítiques impulsades pel Govern podríem dir que són de cartó pedra, en matèria turística. Es volen vendre una sèrie de productes com a molt espectaculars, però, en realitat, no s'aguanten per enlloc. Són, a la vegada, un malbaratament de recursos públics de molts milions d'euros. En posarem tres exemples, d'aquesta política turística d'aparador: Circuit de Catalunya, rescatat amb 7,5 milions d'euros el 2016, i 2,5 milions d'euros que ja es van pagar, o es van rescatar, es van avançar l'any 2015. És una instal·lació que es manté sistemàticament amb pèrdues des de l'any 2009, quan va ser rescatada per Avançsa, que és una empresa pública de la Generalitat, teòricament dedicada a la promoció industrial, però que també actua com a rescatadora de coses que no funcionen.

Un circuit amb pèrdues, que ara, a més a més, doncs, els volen fer un pla director urbanístic per continuar amb aquest procés especulatiu del sòl. I la pregunta seria: no és millor invertir aquests milions d'euros en un veritable pla d'industrialització del Vallès per tal de reciclar..., fomentar la industrialització, la reindustrialització, reciclant espais industrials que estan obsolets, o que estan infrautilitzats o que senzillament no estan utilitzats? Lo conseller de Territori mos recordava en una comissió que el 70 per cent dels polígons industrials de Catalunya estan buits. Per tant, és a dir, de sòl industrial ja en tenim.

Pistes d'esquí. Sis de les nou pistes d'esquí alpí, del Principat, han estat rescatades per la Generalitat, i sobretot des de que Convergència i Unió, ara PDECAT, va entrar al Govern l'any 2010. Des de llavors, n'hem rescatat quatre, entre el 2011 i el 2012, bàsicament. Cinc pistes són de Ferrocarrils de la Generalitat: Vall de Núria, La Molina, Espot, Port Ainé i Vallter 2000, i una està capitalitzada a través d'Avança, aquesta empresa que teòricament se dedica a la promoció industrial, que va ficar 7,3 milions d'euros per rescatar-la, però que a la vegada ha deixat gestionar-la a una empresa privada. És a dir, despesa pública, inversió, pèrdues, i benefici per a l'empresa que ho gestiona.

Són unes pistes d'esquí que..., el que diem, no?, han estat rescatades i que, a més a més, acumulen unes pèrdues d'explotació de més de 60 milions d'euros, que hi hem de sumar les despeses de promoció. L'any 2015, per exemple, es van gastar 650.000 euros en promoció de l'esquí. I, a més a més, continuen «erra que erra», al pressupost del 2017 hi ha previstos 6,5 milions d'inversió a les pistes d'esquí, i la pregunta és: no seria millor que, en comptes de rescatar el canvi climàtic amb canons de neu, rescatéssim, no?, o invertíssim tots aquests diners en la promoció efectiva de la gent que viu al territori i en activitats com la ramaderia, com la gestió forestal o com la conservació mateixa de la natura?

Un darrer exemple: Barcelona World. Nosaltres pensem que han fet un bon ridícul, un autèntic esperpent. Han promès la creació d'un megapol turístic de nivell internacional basat en lo joc, que van dir, fins i tot en el seu moment àlgid, que generaria fins a quaranta mil llocs de treball, tot a partir d'una idea que no ha estat mai ni tan sols un projecte, ningú ha vist mai un pla de negoci, del que ara veiem que tot era fum. Han confós la gent per justificar una operació de compravenda d'uns terrenys tòxics que «la Caixa» a dia d'avui no sap com treure's del damunt.

Continuaré a la segona part de la interpellació amb la concreció d'alguns elements de proposta que també concretarem, doncs, a la moció d'aquí quinze dies.

La presidenta

Gràcies, senyor Saladié. *(Aplaudiments.)* Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, sí, vostè ho ha dit quan ha fet referència a les dades: el sector turístic és un sector important per a la nostra economia, és cert, eh? Totes les dades que vostè ha dit són certes. Sí que n'hi diré una. Vostè diu: «L'impacte econòmic dels turistes estrangers: hi ha més moviment, però hi ha menys despesa.» Bé, el que hi ha és menys estada dels turistes que venen aquí, menys dies d'estada, perquè si ho comptem per la despesa diària de cada turista estranger que ve aquí, doncs, les últimes dades ens diuen que la despesa turística per persona ha crescut un 12,8 per cent. I això és anar també en la bona direcció: que hi hagin menys persones, que hi hagin menys turistes i que aquests turistes facin més despesa al país.

Perquè afortunadament el turisme no és un monocultiu a la nostra economia. L'economia catalana és una economia ben diversa, és una economia en la qual hi ha una presència equilibrada del sector industrial. El sector industrial ara té més del 20 per cent del producte interior brut. Dins del sector industrial no hi ha un sector que domina, sinó que hi ha uns sectors que es divideixen d'una manera pràcticament homogènia el seu pes. I el sector turístic és un sector important però no som un monocultiu, eh? El pes del turisme en la nostra economia és important, però tenim la sort de tenir una economia molt més gran i molt més diversificada. Però, és cert, el turisme i les xifres que vostè ha dit ens indiquen que és un pilar d'activitat econòmica i una font d'ocupació. I les dades que vostè ha dit també ens ho demostren.

És evident, no vull defugir que..., malgrat els efectes beneficiosos del turisme no en podem obviar tampoc altres aspectes que no ho són tant i que hem de corregir, eh? Però la qüestió no és si turisme sí o turisme no, o la qüestió no és si hem de fer un decreixement o hem de fer una contenció, el que ens hem de plantejar de debò és com gestionem la quantitat de turistes que ens visiten i si de la manera en què ho fem se'n derivarà un mal o un bon govern d'aquest turisme. Els països són turístics o no són turístics en funció no de la seva promoció, o no de la promoció que en facin el sector o les institucions, sinó que són turístics en funció de la capacitat d'atracció que puguin tenir, i Catalunya i Barcelona tenen aquesta capacitat d'atracció. I, atenció, la capacitat d'atracció no és només pel turisme. Un país té capacitat d'atracció si pot captar talent, si pot captar indústria, si pot captar esdeveniments, si pot captar activitat, si pot captar inversions i també capta turisme. Aquesta és la conseqüència de ser atractiu al món i d'estar present al món, és així.

El turisme no és un fenomen que puguem aïllar, és un fenomen complex, és un fenomen que s'interrelaciona entre totes les altres activitats. Per tant, hi ha canvis constants, genera oportunitats i, és cert, genera riscos. I aquí del que es tracta, i es tracta de gestionar aquesta complexitat, i no pas abonar-nos en la condemna, que és el que alguns fan del sector només d'entrada. Amb això no hi som, no hi estem d'acord. Perquè no podem oblidar aspectes importants i positius que el turisme aporta a nivell econòmic, que no només és la generació de riquesa, sinó que també és la fixació d'activitat econòmica en el territori, en els territoris, en alguns territoris en els que, si no, no hi hauria altres tipus d'activitats, que hi hagi activitat turística és bo. I això explica determinades decisions que va prendre el Govern i que ha pres el Govern en determinades accions que vostè ha esmentat en la seva intervenció.

Que Boí-Taüll avui sigui d'Avançsa, eh?, Boí-Taüll és la primera empresa de l'Alta Ribagorça. Si no hi hagués continuïtat de l'Alta Ribagorça, molta gent que està vivint avui i que pot continuar vivint a l'Alta Ribagorça potser no hi seria. I, per tant, va fer bé –va fer bé– el Govern de la Generalitat d'intervenir i de quedar-se i de tenir activitat a Boí-Taüll. Perquè és, amb diferència, la primera –la primera– empresa de la comarca, eh? I aquesta també és la nostra responsabilitat.

Quan aquest matí parlàvem de Delphi i que hem fet tot el possible per reindustrialitzar..., quan podem parlar de Covestro a Tarragona, que no volem que tanqui, perquè és important el manteniment de llocs de treball, també ho és per a l'Alta Ribagorça i l'empresa i la indústria de l'Alta Ribagorça es diu Boí-Taüll, i nosaltres hi som i nosaltres en això hi continuarem treballant.

Per tant, és evident que... I, a més a més, l'activitat..., el sector turístic és un sector o són activitats... Quan parlem del sector de turisme no ens podem limitar només a parlar dels hotels o només ens podem limitar a parlar dels allotjaments. Podem parlar també de com afecta el comerç, com afecta l'agroindústria, com afecta el transport, com afecta... D'acord amb les dades de la taula *input-output*, tenen més efecte sobre l'agroindústria i sobre el comerç que sobre els establiments i sobre els allotjaments. Per tant, és un conjunt d'activitats que no es limiten només a un sector, no es limiten només a una activitat, sinó que afecten un conjunt molt ampli d'activitats. I és sobre això, i és sobre aquest conjunt en el qual nosaltres tenim tota la responsabilitat i volem actuar.

Per tant, com a govern, quines són les directrius que defensem en matèria de turisme? Doncs, si defensem un país, un projecte de país internacional, un bon projecte de país obert al món, també el defensem en matèria també del turisme. Nosaltres defensem Catalunya com una destinació de destinacions. Volem aprofitar el que tenim: un país divers, un país variat i un país ric. Som conscients que hi ha determinats indrets en els que hi pot haver aspectes que s'han de regular. Sí, s'han de regular i no se'n pot defugir, hi ha d'haver una regulació i una concreció. Però, a nivell del país, el turisme i les activitats vinculades al sector turístic són també uns actius.

Què hem de potenciar? El producte, la qualitat del producte, l'oferta de qualitat i una oferta de qualitat que s'orienti també a una demanda de qualitat: és això el que estem fent. Una direcció del turisme també transversal, hi hem de posar més intel·ligència, més transversalitat, perquè el turisme no és només un sector, sinó que agrupa un conjunt d'activitats.

I vostè ha donat aquestes dades, que són absolutament certes, però serien totes les dades que tenim pràcticament de coneixement del sector i en necessitem moltes més. Necessitem moltes dades sobre quins són els efectes, què és el que s'està fent, quina incidència real té sobre el territori o territoris. I això és el que nosaltres, per exemple, ara estem intentant procurar desenvolupar: un sistema d'intel·ligència turística amb la col·laboració de totes les universitats del país –de totes, eh?– més estretament vinculades als estudis i a la investigació i recerca turística per tal d'aconseguir un veritable sistema d'intel·ligència turística, que ens pugui dir i ens pugui ajudar a prendre decisions no basades només sobre les dades que hem donat, que són les que obtenim per tercers i que, d'altra banda, són les òbvies. Volem buscar i volem gratar què hi ha darrere de tota aquesta realitat amb altres dades que es poden oferir i que es poden trobar i, a partir d'aquí, ajudar a fer un sistema més intel·ligent també en aquest aspecte.

I després avançar en l'excel·lència. I l'excel·lència només la podem trobar, l'excel·lència turística, si la basem en la formació, en la innovació i en les noves tecnologies. És la manera d'aconseguir també que en el sector..., aquest sector de baixos sous i en aquest sector de temporalitat creixin els sous i es redueixi la temporalitat, i amb això..., és denunciabile que hi hagi uns sous baixos? Sí, és denunciabile que hi hagi uns sous baixos al sector del turisme i és denunciabile que hi hagi sous baixos en altres sectors, que també està passant.

Per tant, i en base a aquestes premisses, què és el que definim? Doncs, definim un model, un model que creiem que és el que necessitem com a país, eh? Ens cal un sector turístic potent, que integri també una part important de l'estructura econòmica de Catalunya, que es relacioni amb altres sectors, una remuneració justa, una formació continuada, un ús de les noves tecnologies..., en definitiva, tots aquells aspectes que millorin o que ajudin a millorar la competitivitat del sector. I un sector sostenible, sí, però haurem de deixar que aquesta, «sostenible», sigui la paraula mantra que acompanyi tots els sectors i totes les polítiques; ho hem de convertir en una estratègia. I sí, socialment –socialment–, que eviti..., o que pugui compaginar el turista amb el veí, amb el resident, però també culturalment, és a dir que enriqueixi la possibilitat de la visió de la nostra cultura, de la nostra pròpia cultura, en el món. I també mediambientalment: a través dels ingressos del turisme, que puguem també tenir més recursos per protegir el medi ambient.

Bé, més tard, en la segona part, ja continuarem.

La presidenta

Gràcies, conseller Baiget. Té la paraula el senyor Saladié.

Sergi Saladié Gil

Molt bé. Gràcies, presidenta. Mos havíem quedat parlant de Barcelona World, aquest esperpent en lo qual lo Govern va decidir implicar-se, que no és més que una cortina de fum per acabar rescatant uns terrenys tòxics de «la Caixa», que a dia d'avui no sap com desprendre-se'n. La Generalitat té una opció de compra de 110 milions d'euros sobre cent cinquanta hectàrees. La pregunta aquí és si no seria millor destinar..., és a dir, oblidar-se d'aquesta qüestió i destinar tots aquests diners a continuar amb los diferents plans de diversificació i desestacionalització turística que durant los últims gairebé trenta anys, doncs, porten desenvolupant los diferents agents del territori.

Una pregunta. Me podria dir en quin pla turístic –de la Generalitat, de la Diputació de Tarragona, dels ajuntaments de la Costa Daurada– està contemplat lo joc com un dels productes turístics a desenvolupar i impulsar? Perquè jo ho he estat mirant, ho he preguntat a agents, i ningú em sap dir que en cap pla turístic estigui prevista l'aposta pel joc.

Amb tots aquests arguments que hem exposat, des del nostre punt de vista, el turisme, com hem dit, és un problema de país, per la sobreexplotació del territori, per la càrrega insostenible que genera molts cops a la població resident. No podem continuar amb aquesta política de créixer més i més, sinó que el que hem de fer és desenvolupar, en tot cas, no? Créixer, podem créixer fins a uns certs límits, però nosaltres entenem que aquests límits ja els hem sobrepassat. Si no, lo que generem al final són uns desequilibris importants: amb barris impossibles de viure, com hem comentat, o comarques, també, a l'interior i a la muntanya, amb una part molt important d'habitatges buits du-

rant tot l'any, però que, en canvi, la gent ha de marxar perquè no pot accedir als preus que marquen aquestes segones residències.

I, davant d'aquesta situació, el Govern, en comptes de treballar per generar alternatives productives al sector turístic, continua amb polítiques expansives; polítiques promocionals –aquest any està previst que l'Agència Catalana de Turisme participi en cinquanta-tres fires internacionals–; polítiques d'aparador, com hem comentat, amb malbaratament de recursos públics; polítiques desreguladores del sector que afavorixen interessos, al final, dels especuladors de torn, amb una sèrie de desregulacions, no?: lo decret de reglament d'allotjaments turístics, que ni tan sols..., de tant desregulador que és no contempla ni la modalitat d'allotjament turístic dels *hostels*; la desregulació de les agències de viatge, a través d'una proposta de supressió dels articles 54 i 55 de la Llei de turisme –per cert, una llei de l'any 2002 que s'han dedicat a manipular i tergiversar, per la porta del darrere, via modificacions de la llei d'acompanyament–; la modificació de la normativa per la declaració de municipi turístic, ampliant lo ventall de situacions, amb lo qual qualsevol municipi gairebé es podrà declarar turístic, o l'impuls –recent, no?– del Projecte de la llei de ports, que afavoreix una gestió privada, allunyada del teixit territorial, que limita l'accés als fronts portuaris i margina els usos menys impactants, com la vela, la pesca, etcètera, tot fomentant bàsicament los creuers i els grans iots.

I és per tot això –i això ho concretarem amb la moció d'aquí a quinze dies– que nosaltres demanarem, demanem i demanarem al Govern que posi fre a aquesta situació, que faci un replantejament global de la política turística, començant per la retirada dels plans directors urbanístics que aprofundixen en la destrucció del territori i en lo malbaratament de recursos públics –en especial, lo del Circuit de Catalunya i el del CRT de Barcelona World–; la retirada de la proposta de decret de reglament d'allotjaments turístics, i l'establiment d'una moratòria sobre noves construccions destinades a l'allotjament turístic a tot lo territori; anul·lar la qualificació de municipi turístic; garantir la dignitat dels llocs de treball en el sector turístic, precaritzats, temporalitzats i feminitzats; reduir a zero el pressupost destinat a promoció que prové de la recaptació de la taxa turística i destinar la totalitat d'aquests diners a palliar els impactes negatius del turisme sobre la població, aplicant polítiques d'accés a l'habitatge, per exemple, o destinant-los a la conservació del patrimoni natural i cultural; facilitar també la participació dels municipis en la implementació i la gestió d'aquesta taxa turística, tot possibilitant l'aplicació d'un recàrrec municipal i també que els municipis puguin gestionar fins al 50 per cent d'aquest fons.

També plantejarem reconfigurar l'Agència Catalana de Turisme, que bàsicament se dedica a la promoció turística, cap a una agència que podríem anomenar «de treball turístic», o fins i tot «de danys turístics», i que gestionés aquest altre 50 per cent del fons per aplicar aquestes polítiques en la línia que acabem de comentar.

També, realitzar una auditoria pública des de la situació anterior al rescat de les estacions d'esquí fins a l'actualitat, depurant totes les responsabilitats que calgui depurar; presentar propostes alternatives –econòmiques– al turisme, basant-se amb l'economia local, l'economia dels recursos territorialitzats, ja sigui del sector primari fins i tot lo secundari, i deixar de subvencionar amb diners públics aquells esdeveniments culturals dirigits bàsicament a turistes en detriment del foment de la cultura dirigida a les persones residents.

Són unes mesures que nosaltres defensem aquí, però que també defensem al carrer, i amb la voluntat, no?, i la idea de treballar per una república que nosaltres volem construir, que no sigui basada en l'espoli territorial, que no sigui basada en la precarització del treball, ni amb l'ètica dels casinos, ni la dels rescats públics d'inversions privades fallides, ni la de l'expulsió de les veïnes de casa seua, ni dels seus barris, ni dels seus municipis, ni del foment de la cultura de portes enfora, ni la que fomenta l'enriquiment dels especuladors en perjudici de la majoria.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Saladié. Té la paraula el conseller Baiget.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies. Vostè en la seva intervenció ha fet referència al Barcelona World, al CRT, i com és i com fa..., com creu que és un projecte que està vinculat només a l'entorn del joc. No, miri, en el projecte del CRT el joc és només una peça més, petita –de fet, al final acabarà ocupant un 4 per cent de tot el que és el projecte, eh?–, és petita, d'un projecte molt més global que integra altres elements; altres elements perquè, de fet, és un espai que només utilitzarà, de tot l'espai que hi ha disponible, el 37 per cent del sòl que es podria ocupar, per tant, no és una ocupació extensiva del sòl, i hi ha: una part més important és la part hotelera; després, hi ha la part comercial, que està en un 6 per cent; la part d'accions vinculades al lleure, que és un 16 per cent, i la part del joc és només un 4 per cent.

I, escolti, quan parlem amb el territori –vostès parlen amb el territori i fan la política al carrer, però nosaltres també parlem amb el territori– veiem com els col·legis professionals, els sindicats, les empreses i els municipis de manera majoritària –de manera majoritària– han manifestat el seu suport a aquest projecte. Per tant, escolti, no devem estar massa allunyats de la realitat i no devem estar molt allunyats de com és, de com és d'estratègic aquest projecte per a una sèrie de comarques del país.

I això em recorda el que va passar amb Port Aventura a mitjans dels anys vuitanta, principis dels anys noranta. Ara és una realitat; una realitat que es considera com a un actiu, un actiu turístic, un actiu que és important, que ajuda que vinguin..., que es creï riquesa, que vingui turisme de qualitat, que, per exemple, es pugui desconcentrar una part del turisme que venia a Barcelona; ara hi ha creuers que tindran el seu origen i final i destí, a partir d'aquest any, a Tarragona. I això és en bona part gràcies a Port Aventura.

Escolti, quan es va començar a fer, eh?, també es parlava de si hi hauria dubtes, si es veien dubtes, si es podria fer, si no sortiria. Escolti, ha sigut un èxit. Ha sigut un èxit de país. I les coses s'han anat fent i s'han anat construint. I en podem estar ben, ben orgullosos. I, per tant, d'experiència de fer aquests projectes en tenim i la continuarem aplicant i la continuarem fent en el projecte del CRT; un projecte que va continuant, que està obert i que espero que a finals de juny, doncs, ja tinguem el resultat dels seus..., de tot el procés que s'està fent i de tot el concurs que està obert en aquests moments.

I vostè em parlava de model. Miri, experiències a la resta del món sobre la convivència d'aquest model turístic o d'aquest model del CRT amb d'altres hi són, i no es generen conflictes; no es generen conflictes tampoc, per exemple, quan tens un espai de joc amb espais tancats com poden ser els creuers, en els que hi tens un turisme familiar que hi és permanent i que hi ha un espai vinculat al joc. Aquí no es genera cap conflicte entre l'activitat del joc i un espai de turisme o de lleure familiar.

Escolti, i a la Costa Daurada el 55 per cent dels clients que hi ha a la Costa Daurada són clients amb famílies amb fills menors de tretze anys. I ningú –ningú–, ni operadors, ni intermediació, ni hotelers, ni aquest actiu que pot estar més afectat i més vinculat al turisme familiar com pot ser Port Aventura, ningú, no s'ha queixat per aquest projecte. Per tant, escolti, no és..., nosaltres no creiem que sigui un projecte negatiu, al contrari, creiem que és un projecte positiu, un projecte per al país, eh?

Sí que regulem, i sí que ho regulem d'una manera..., els instruments de política turística. A través de què? A través d'un pla estratègic, que ara renovarem, i a través d'un pla de màrqueting. Perquè, sí, tots els països, d'una manera o altra, fan promoció; fins i tot aquells que fan turisme sostenible, fins i tot aquells que són també capdavanters en el que volen posar i amb l'etiqueta que volen posar de «turisme sostenible», també fan promoció. Nosaltres, què volem? Volem fer una promoció que sí, que allunyi de zones que estan concentrades, i que les passi fora de determinats períodes i fora del període de Barcelona.

Miri, aquesta setmana, aquest cap de setmana, farem «Benvingut a pagès», que el que vol és portar gent des de les capitals, des de les ciutats, cap al camp perquè puguin veure com és la vida al camp, i que això també sigui una riquesa, i per ajudar gent en el territori.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller Baiget.

Interpel·lació al Govern sobre la planificació i la gestió de l'aeroport de Barcelona - el Prat

300-00176/11

El dotze punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre la planificació i la gestió de l'aeroport de Barcelona - el Prat. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Joan Ramon Casals, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Joan Ramon Casals i Mata

Presidenta. Consellers, conseller Rull, especialment... Bé, avui el que em toca exposar realment és una vergonya que li ha tocat viure al nostre país aquestes darreres setmanes. Tot ve d'una problemàtica per l'aplicació de la nova normativa amb relació a la implantació del nou codi de control de fronteres de l'espai Schengen, que havia d'entrar en vigor el dia 7 d'abril, cosa que se sabia des de feia mesos, mesos i mesos. I la falta absoluta de previsió, i fins i tot jo diria de ganes, per part de l'Estat espanyol, i fins i tot segurament intencionalitat per part de l'Estat espanyol, ha convertit el que havia de ser una normalitat i un continu bon treball que hi ha sempre a l'aeroport del Prat en un caos absolut i ha generat cues de fins a tres hores de retard, quan el màxim acceptable en aquests casos és de vint minuts.

A més a més, aquesta situació, a part d'advertida per les mateixes normatives de Schengen, ja havia estat advertida prèviament també pel Consell General de Rutes Aeroportuàries.

Per entendre el que realment va passar, crec que el millor és intentar llegir, eh?, alguna de les queixes o testimonis de persones que realment ho van viure, perquè crec que és el que, realment, ho reflecteix millor. Llegiré alguns casos de persones, passatgers, que van viure aquesta situació.

Unes deien: «Ni tan sols hi havia ni cinta per distribuir les cues; tan sols hi havia un guàrdia civil que intentava ordenar els passatgers, però com que no parlava anglès, la majoria de turistes no entenien res.» Un altre deia: «S'han viscut moments d'angoixa. La cua ni es movia. No sabíem què passava. Els nens ploraven. Els pares els havien de pujar a collibè perquè, si no, s'asfixiaven. Hi havia persones amb molta ansietat perquè realment era impossible moure's.»

Una noia que viatjava a Londres va explicar que els britànics que van agafar el vol amb ella estaven escandalitzats del mal funcionament de l'aeroport del Prat. Uns argentins, per exemple, deien que havien estat més de dues hores simplement perquè els mirassin el passaport i que només hi havia tres finestretes obertes, i anaven molt lents, quan hi havia moltíssima, moltíssima gent. Una parella francesa deia que era una vergonya, que havien estat tres hores simplement després de baixar de l'avió.

Altres frases que es repetien molt eren: «Centenars de persones» –això dit pels mateixos passatgers– «atrapades en el control de passaport, veient com els seus avions s'enlairaven cap al destí sense que ells hi poguessin estar a dintre.» O un altre testimoni explicava que per on havia de passar hi havien quatre casetes de control i només n'hi havia una funcionant. Bé, i així podríem continuar; en la majoria de casos només hi havia una o dues persones atenent les arribades o les sortides dels avions que havien d'arribar del Prat, recordem-ho, un dels aeroports més importants de tot Europa, que tingués, ho repeteixo, una o dues persones, només, atenent la majoria d'arribades o sortides d'aquest, diguéssim, aeroport de primera a nivell internacional i un dels millors d'Europa.

Fins i tot hi han hagut episodis de tensió entre els passatgers i fins i tot hi han hagut, per dir-ho d'alguna manera, baralles. I fins i tot detencions de passatgers perquè, diguéssim, la tensió era molt alta, i fins i tot va arribar a ferir-se un policia. Vull dir que s'han viscut moments de caos absoluts. Per tant, això és un tema caòtic.

I, al final, l'única resposta que hi ha hagut per part del Govern espanyol, en aquest cas per part del senyor Millo, com a delegat del Govern espanyol, és que tinguem una mica de paciència. La resposta de l'Estat espanyol és que tinguem una mica de paciència. És una clara falta de previsió, que efectivament no s'ha planificat absolutament res. L'única reacció va ser justament la convocatòria que van fer vostè, com a conseller, justament amb el conseller Baiget, per intentar concentrar, doncs, l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament del Prat, AENA, Cambra de Comerç, i que van demanar explicacions. A aquesta reunió, es va convocar la Delegació del Govern, que no hi va assistir.

Jo, la primera pregunta que li voldria fer és: saber què li mereix a vostè, diguéssim, el fet que els principals responsables que no funcioni l'aeroport del Prat no es presentessin a una reunió convocada pel Govern de la Generalitat –per vostè mateix– per intentar resoldre aquesta problemàtica.

La segona pregunta que li faria és si la Delegació del Govern a vostè li ha explicat alguna cosa, i si pensa ficar algun mitjà, o quines mesures s'ha compromès a fer amb el Govern de Catalunya per tal, efectivament, de fer front a aquest caos, a aquesta problemàtica i a aquesta mala imatge, diguéssim, de l'aeroport del Prat. I, per tant, també, aquesta mala imatge de Catalunya, en la línia del que parlàvem abans –justament, en la interpellació anterior–, per al turisme i la promoció turística, una de les principals indústries del nostre país.

Respecte al que li hagi promès el delegat del Govern, em sap molt de greu, jo soc de..., ja l'hi avanço, soc del Baix Llobregat, i els del Baix Llobregat, eh?, patim constantment els incompliments de l'Estat espanyol i sabem que els compromisos de l'Estat espanyol són absolutament paper mullat. Ho sap vostè, no cal que l'hi digui, tot i que poder després li comentaré alguna de les obres aturades que tenim a la nostra comarca. Però, realment, conseller, el que em temo és que a part d'aquesta falta de previsió, el que realment..., el que hi ha al darrere ja no és incompetència, sinó realment la sensació és que això és un boicot a l'aeroport del Prat.

Podem posar exemples, avui mateix n'hem conegut un a través de la premsa: un conveni signat amb l'Estat rus, amb Rússia, per part de l'Estat espanyol, en el qual expressament es prohibeix que hi puguin haver vols a través de l'espai aeri transsiberià que no surtin de Madrid, que no surtin de l'aeroport de Barajas. Només es permeten vols a través de Rússia si surten de Barajas. Per tant, impedim que, per exemple, des de Barcelona es pugui anar al Japó. Jo no sé si és casualitat o no, o no sé si forma part d'aquests favors inconfessables o secrets que explicava l'exministre d'Exteriors espanyol, que just mesos després d'aquest acord resulta que trobàvem una flota russa dirigint-se a Síria, que havia de parar a posar combustible a Ceuta, eh? Casualitats de la vida. Allò, mesos després que se signi un conveni, hi apareix poder una clàusula secreta, un secret inconfessable, un favor inconfessable per part de l'Estat espanyol, que la flota russa que va a Síria ha de parar a posar combustible a Ceuta. Fins i tot aixecant les queixes per part de l'OTAN, eh? Vull dir que..., i fins i tot del Parlament Europeu. Poder és... Jo, per això, quan veig aquestes coses, clarament, aquí el que es veu al darrere és una clara voluntat de boicot a les nostres infraestructures i al nostre país.

Bé, al final, la clau, sembla ser, pel que expliquen, és la falta de policies. No ho sé, jo, la veritat, tinc la sensació que policies per fer informes falsos –ens ho podria explicar el senyor Guinó, que el tenim aquí– o policies per..., n'hi han de sobres. O policies, fins i tot, per controlar altres aeroports: l'aeroport de Madrid...; la resta d'aeroports del país no han tingut aquesta problemàtica, només dos: el del Prat i el de Mallorca, una miqueta menys que el del Prat.

Per tant, també li faig dues preguntes. La pregunta que es fa tothom: com es pot explicar que, sabent des de fa mesos i mesos, que el dia 7 d'abril entraven les noves mesures, no s'hagués fet res perquè hi haguessin aquestes mesures en vigor, les mínimes per garantir el temps establert mínim de vint minuts.

I l'altra pregunta, si me la pot contestar: com s'explica que hi hagin efectius suficients per a tots els aeroports de l'Estat espanyol i no hi siguin, justament, per a l'aeroport de Barcelona. Jo..., realment, em costa d'entendre. Ho repeteixo, l'única explicació, o l'única finalitat, si acabes analitzant què ha anat passant en les principals infraestructures que passen pel nostre país, és que hi ha una clara voluntat de boicot. Això o enveja, només poden haver-hi dues explicacions.

Enveja, perquè també és veritat i és sabut que una de les principals bases econòmiques i de competitivitat d'un país és el seu aeroport. Nosaltres hem aconseguit que l'aeroport de Barcelona sigui un dels principals aeroports d'Europa i ha sigut també l'aeroport d'Europa que en els últims deu anys ha crescut més; ha crescut tant que ha incrementat un 63 per cent el seu nombre de passatgers, arribant fins als 44 milions, i ha incrementat fins a arribar en aquest any a quaranta-una connexions internacionals directes.

I això, justament, ha passat en el mateix període en què Madrid Barajas ha tingut el doble d'inversions que l'aeroport del Prat. Però, ui, casualitat, el doble d'inversions...,

l'aeroport del Prat, el de Catalunya, creix un 63 per cent i el de Madrid Barajas té un 12 per cent menys de beneficis que l'aeroport del Prat. Dona la sensació que poder sense voler –o volent–, algú està intentant que l'aeroport de Barcelona sigui menys competitiu i tingui menys avantatges o tingui més mala fama que l'aeroport de Barajas, que és la joia de la corona d'AENA. Poder és casualitat –jo hi veig massa casualitats, però, bé–, ja veiem moltes casualitats, que va passar el mateix amb el port de Barcelona, que quan es va fer l'ampliació del port no van arribar ni les inversions viàries ni les inversions ferroviàries...

Bé, conseller, diguéssim, abans de continuar, tinc molt clara la sensació de que això no ha passat, ni molt menys, per casualitat. Aquí al darrere hi ha una voluntat de perjudicar clarament Catalunya. I darrere d'aquest intent de perjudicar Catalunya, al final, el que s'acaba fent és perjudicar les persones que ho passen més malament. Perquè aquesta bona feina que s'ha fet des del nostre país, eh?, amb totes les institucions, de fer aeroport i port de primera, el que acaba generant és justament competitivitat per a les empreses i més capacitat d'aconseguir inversions estrangeres. Quan això s'estronca, perquè hi ha un boicot molt clar per part de l'Estat espanyol en aquest sentit, al final, el que acaba passant és que tenim menys competitivitat econòmica i també s'acaba perjudicant aquella gent que busca feina i no en troba.

Per tant, aquesta defensa no només és dels passatgers que he explicat i he posat veu al principi, que ho estan passant malament d'una manera immerescuda, sinó també per interpellar-lo a vostè què està fent el Govern i com creu que ens en podem sortir, justament per mantenir aquest esperit competitiu i aquest aeroport que és tan necessari perquè el nostre país segueixi tirant endavant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Casals. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, gràcies per plantejar aquesta interpellació sobre una qüestió que és absolutament estratègica, fonamental.

Nosaltres necessitem un aeroport que sigui molt potent, molt competitiu, i sempre ho hem explicat: l'aeroport de Barcelona, físicament, la nova terminal, la terminal 1, està concebuda per ser un aeroport amb voluntat de ser un gran *hub*. Físicament està concebut així, una terminal entre pistes amb molta facilitat per garantir les connexions, per garantir la capacitat de treballar en xarxa. Físicament això ho tenim, amb una inversió plantejada amb uns termes molt raonables. Estem parlant que la inversió a l'aeroport de Barcelona, la T-1, que és extraordinàriament rendible, va ser d'uns 3.000 milions, la meitat que la T-4 de l'aeroport de Madrid, que té menys beneficis que no pas l'aeroport de Barcelona. Tenim aquest primer element.

Un segon element que tenim és, diguem-ne, la ubicació geogràfica de l'aeroport de Barcelona, dibuixant un triangle virtuós molt potent entre port, aeroport i la Zona Franca, i la ZAL, també del port de Barcelona. I també la proximitat extraordinària que té amb la ciutat de Barcelona mateixa. Això és poc habitual en d'altres aeroports. Nosaltres ho tenim. Per tant, físicament estem parlant d'un aeroport concebut, dibuixat en el seu moment per ser un *hub*, amb totes les conseqüències; segon, molt bona ubicació en termes geogràfics; tercer, la potència que té Catalunya i Barcelona, que tiba extraordinàriament, que tira molt, moltíssim, i per això les dades que vostè ha apuntat. I per això, dins la xarxa AENA, els beneficis extraordinaris que té l'aeroport de Barcelona. Aquest és un tercer element, una tercera variable d'aquesta equació, el resultat de la qual no ens agrada.

Però hi ha el quart element, que és la dificultat de poder prendre decisions estratègiques a temps amb tots els recursos a l'abast. I aquest és el problema que nosaltres principalment tenim a l'aeroport de Barcelona. Que és una reivindicació que no només ha fet aquest Parlament en diverses ocasions i amb diversos colors polítics en el Govern i amb diverses composicions, i que també ha fet aquest Govern, el Govern del president Puigdemont, sinó el conjunt de la societat civil en un sentit molt ampli. Ens cal que l'ae-

roport de Barcelona tingui capacitat de prendre les seves pròpies decisions, una gestió individualitzada. Aquí tinc el senyor..., tenim el senyor Germà Bel, que ha escrit molt a l'entorn d'aquest tema i ha fet visió estratègica a l'entorn d'aquest tema.

Això és el que li manca d'una manera molt –molt– estrident. En un doble sentit: en un primer sentit, nosaltres, a l'hora d'aconseguir vols intercontinentals, patim molt i hem hagut de crear un instrument que ha estat extraordinàriament útil, que és el Comitè de Rutes, al qual vostè feia referència. El Comitè de Rutes, integrat per AENA, aeroport de Barcelona, per la Cambra de Comerç, per la Generalitat de Catalunya, per l'Ajuntament de Barcelona, que ha tingut una capacitat molt significativa d'anar a buscar clients que vinguin a l'aeroport de Barcelona, però sense pràcticament marge de poder fer una política comercial potent, pròpia, que marqués radicalment la diferència.

En quin sentit? En el següent sentit: l'aeroport de Barcelona té uns beneficis a l'entorn d'uns 400 milions d'euros; l'aeroport de Barajas té uns beneficis a l'entorn de 30 milions d'euros. Però les taxes de l'aeroport de Barcelona només són una mica inferiors a les taxes de l'aeroport de Madrid. Què vol dir això? Vol dir que amb aquests nivells de beneficis, amb capacitat de prendre decisions, amb una gestió individualitzada des de l'aeroport de Barcelona, podríem oferir les millors taxes a aquelles companyies que ens interessés que ocupessin els millors *slots*, les millors franges horàries, que tinguessin com a base l'aeroport de Barcelona, que anessin més enllà de companyies de baix cost, que poden ser interessants, però necessitem ampliar l'abast.

Hi ha una dada que és que actualment en xifres rodones només de l'ordre del 6 per cent dels passatgers del Prat fan connexió amb d'altres vols. Per tant, que quedem molt lluny de la possibilitat de ser un *hub* amb totes les conseqüències. Hem de tenir la capacitat, és una reivindicació molt gràfica, molt plàstica, de poder fer una gestió individualitzada pensant en el territori mateix, pensant en els interessos de l'aeroport de Barcelona.

I, per això, quan vostè feia aquesta referència de l'increment de vols intercontinentals que hi ha hagut, té un punt heroic, per dir-ho d'alguna manera, i és en molt bona mesura gràcies a la musculatura que té Barcelona i que té Catalunya. Però ara imaginin-se si més enllà d'aquest element d'inèrcia, perquè el país tiba molt i la ciutat tiba molt, poguéssim desplegar amb plenitud tota la capacitat de fer una política, diguem-ne, comercial, potent, audaç, que ens permetés anticipar-nos-hi. Per tant, primer element.

I segon. Hi ha algunes qüestions bàsiques per a l'aeroport de Barcelona, que vostè ha descrit en la seva interpellació, en què, diguem-ne, hi ha hagut un error clamorós de planificació, que és tot allò que fa referència al control de passaports a partir del moment que hi ha un canvi de normativa a nivell europeu. I vostè feia la pregunta del milió, o sigui, si això entrava en funcionament el 7 d'abril, per què no es van prendre les decisions que corresponien quan corresponien?

El Comitè de Rutes, en el qual també hi havia AENA, ja va advertir abans de l'1 de maig, que va ser el primer dia que es va expressar un col·lapse evident, que això podia passar, perquè el nombre d'oferta intercontinental aquest estiu s'incrementarà de manera molt significativa. I, per tant, calia que hi hagués una anticipació. Aquesta és la idea bàsica i aquest és el punt clau: per què no hi va haver aquest element de planificació?

Vostè feia preguntes concretes: «Què és el que ha pogut passar?» Primer, hi insistixo, no tenim la capacitat de prendre les decisions a nivell d'aeroport de Barcelona que correspondria. Però, segon, hi ha un tema estructural. Cito el títol d'un llibre del diputat Germà Bel, *Espanya, capital París* –em sembla que era aquest exactament el títol. Hi ha una convicció que l'aeroport de Madrid és el gran aeroport d'Espanya i que la resta d'aeroports són subsidiaris, i que, per tant, l'aeroport de Barcelona és subsidiari, des d'aquesta perspectiva. Això, hi havia un anterior ministre –socialista, per cert–, Magdalena Álvarez, que un dia, en un exercici, diguem-ne, de sinceritat, va dir: «Los países serios solo tienen un gran aeropuerto de referencia.» Això és un concepte peculiar del que s'entén per com a «país serio», no? I, per tant, el gran aeroport a Espanya es diu Madrid; la resta han de ser alimentadors.

I vostè preguntava: «Per què això ha passat a Barcelona i no ha passat a d'altres llocs?» Per què no ha passat a Madrid? –per què no ha passat a Madrid? Doncs, perquè Madrid està concebut des de la base per ser un gran aeroport de connexió intercontinental, i per això hi ha aquesta anticipació. I aquesta anticipació no s'ha produït en el cas de l'aeroport de Barcelona. Vostè ha explicat quin és el relat dels fets concrets i què és el que va passar.

Nosaltres en aquests moments el que volem són solucions, i per això vam decidir anar més enllà del lament, de la queixa, i prendre la iniciativa. I ho vam fer la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament del Prat, la Cambra de Comerç, de dir: «Mirem de revertir això, mireu d'asseure'ns plegats, que nosaltres..., la confrontació política és molt poc rendible.» La gent que fa cua a l'aeroport de Barcelona, o la pèrdua de reputació que ha tingut l'aeroport de Barcelona, això, diguem-ne, pesa molt i, per tant, nosaltres el que hem volgut és «podem resoldre-ho, anem a resoldre-ho».

I per tant, finalment, després d'haver, pressionat, negociat, dialogat, fet el possible, es va crear una comissió de seguiment que es va reunir la setmana passada, i aquesta comissió de seguiment el que va establir, bàsicament, van ser dues coses. La primera, uns estàndards de temps de sortida i d'entrada. A les operacions de sortida, vint minuts; a les operacions, diguem-ne, d'entrada estaríem parlant de quaranta, quaranta-cinc minuts com a màxim, topall. Per tant, uns estàndards que poguessin ser seguits i acreditables. I segon, fer *tot* el seguiment –això serien màxims. Nosaltres el que dèiem és les operacions de sortida hi ha un moment que conflueixen 2.200 passatgers, que vol dir que hi ha diversos vols. I hem de tenir tot l'operatiu preparat. I segon, material i personal, que vol dir tant cos de policia, que no hi era, que no hi era amb la intensitat que hi havia de ser, i, per altra banda, tot el tema d'informadors, que si li sembla a la segona part de la interpellació hi podem entrar més a fons.

Però he volgut emmarcar que el que ha passat és una expressió puntual de quelcom que és més profund, que és una determinada concepció, molt intensa, radial, del que ha de ser l'Estat espanyol a nivell d'infraestructures que té algú.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, conseller Rull. (*Alguns aplaudiments.*) Té la paraula el senyor Joan Ramon Casals.

Joan Ramon Casals i Mata

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, com sempre, també, conseller, per les seves sempre molt bones explicacions. I la veritat és que també crec que em toca explicar una cosa que és per què estic jo aquí i no el Germà Bel, que realment és el que en sap més, de tot això. I és perquè en el fons, com que jo soc del Baix Llobregat, que és on hi ha l'aeroport, però sobretot és perquè és segurament la comarca, o una de les comarques del país que veuen més clarament el que l'Estat espanyol ha desertat, directament. És a dir, ha desertat de Catalunya. És a dir, tu vas passejant per la comarca i vas veient, no pares de veure, doncs, obres aturades. Això és d'haver desertat, no hi és. És a dir, l'Estat on hauria de ser-hi no hi és, directament.

És un gran avantatge, però ho hem de dir especialment a la meua comarca, perquè aquesta deserció absoluta ens acaba perjudicant en el nostre dia a dia en coses tan bàsiques i absolutes com és al final la llibertat de moviments. Estem parlant de que el Tractat de Schengen també forma part de la llibertat de moviments, i amb la capacitat de poder-se'n sortir algú econòmicament i un país tirar endavant, i el que passa amb aquestes cues a l'aeroport del Prat, per aquest boicot, deixadesa i deserció per part de..., és una mostra més d'aquesta deserció. Vas allà i no hi han ni tan sols els policies que haurien de vigilar el pas correcte, que la gent es pugui moure amb absoluta llibertat.

Però vostè ha explicat també una cosa que jo crec també que és molt, molt important i molt clau, i a més passa a nivell europeu. És a dir, tots els grans aeroports d'Europa i del món tenen una gran capacitat d'autonomia i per això se'n surten i tenen capacitat de ser competitius. I vostè ha explicat, al final ens trobem davant d'una mentalitat absolutament radial, que és una mentalitat antiga, del segle XVIII, de com realment s'hauria d'afrontar un país. I al final és el que ens està passant, aquesta mentalitat de l'Estat espanyol és la que ens porta malauradament a que haguem de tenir, diguem-ne, aquestes cues de tres hores, i tothom que visita el nostre país a través de l'aeroport veu realment on estem, que és un país gairebé tercermundista i que, ho repeteixo, ha desertat del nostre país.

Jo, sobretot, sí que també m'agradaria, també, saber què és el que hem de fer ara immediatament, perquè tenim voluntat de presentar una moció on molt clarament demanarem d'exigir, a part d'explicacions del que ha passat, també de cara als propers mesos i especialment aquest estiu hi hagin no els mínims sinó allò que realment ens mereixem

i paguem. Perquè, això, no oblidem que també paguem els impostos perquè hi hagin aquests policies cobrint aquestes infraestructures, que els paguem, eh? Però, a part d'això, el que més em preocupa és que a més a més de les xifres que hem donat, que hem arribat a 44 milions de passatgers a través de l'aeroport del Prat, les previsions diuen que en els propers quinze anys l'aeroport del Prat doblarà la seva capacitat. El que està molt clar és que si continuem com fins ara és impossible que hi fem front.

Home, com a grup parlamentari vostè ho sap, perquè a més hi creu molt, tenim molt clar com ho hem de fer. Diguem-ne, estem construint aquest nou estat, estem en el procés, i aconseguirem la independència, perquè ho vol la majoria de la gent del nostre país. Però també, encara que sigui de forma simbòlica i per demostrar a aquesta gent que ho pateix cada dia fent aquestes cues, per exemple, diguem-ne, a l'aeroport del Prat, el que cal és que, per exemple, es traspassin les competències de gestió de l'aeroport del Prat, que és una competència històrica que ha fet aquest Parlament i les grans institucions d'aquest país de forma unànime i que ni tan sols ens han escoltat. I al final, encara que estem treballant per la independència, que és el que ho resoldrà, hem de posar sobre la taula en aquest Parlament aquestes vergonyes constants de l'Estat espanyol, eh?

Perquè al final, ara que ens diuen..., que és una cosa que a mi realment em sorprèn, eh?, que ho digui depèn de qui, ministres ara que ens diguin que som colpistes, que ens ho diguin a nosaltres, els que sempre hem lluitat per la llibertat o el que defensem justament són les urnes. Justament els que defensem la democràcia i la llibertat som els colpistes. Però jo, la sensació que tinc, ho repeteixo, passejant per la meva comarca o pel país, és que l'únic que hi ha és l'Estat colpejant constantment el nostre país, les institucions, les infraestructures i el dia a dia de la gent, realment. Colpegen perquè no puguem avançar, això realment és el que fan. Si parlem de colpisme, si volen parlar-ne, que vinguin aquí i sabran què és el que és rebre per part de la gent un estat que no funciona, no que no funciona, sinó que funciona justament per mirar de que no tirem endavant.

I jo crec que val la pena aprofitar, no? Diguem-ne, aquestes setmanes, també la setmana passada –estem parlant d'aeroports–, el que va passar també amb la carta, la resposta del president Rajoy a la petició de diàleg i de pacte per part del president de la Generalitat. Al final, jo tinc molt clar que serà l'última vegada, espero, la moció que fem, que demanarem que es traspassi l'aeroport del Prat, perquè en veritat nosaltres ja hem arribat a..., estem en el vol, no?, ja estem sortint, i ja hem arribat, després de la setmana passada, amb aquesta resposta, al punt de no retorn. I Espanya, en aquest vol, que és el futur de Catalunya, no hi ha volgut ser ni vol ser-hi. I, en tot cas, si pogués ser-hi s'hauria quedat atrapat en aquesta cua que ells mateixos han generat per no posar recursos, perquè al final si Espanya s'ha quedat sense poder estar en el vol de Catalunya és per les seves pròpies contradiccions i la seva falta de voler pensar en nosaltres. I la prova és que els passatgers es queden a terra perquè Espanya no fa el que li toca fer al nostre país; en aquest cas qui es quedarà a terra serà Espanya i qui sortirà volant o qui estem sortint volant sense no retorn som nosaltres, el nostre país, Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments i veus de fons.)

La presidenta

Gràcies, senyor Casals. Té la paraula el conseller Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Ara el que es tracta, senyor diputat, és que les coses vagin bé, aquest és l'objectiu, perquè aquí, hi insisteixo, ens hi juguem molt. Miri, hi ha una dada, que és una dada molt rellevant. Hi ha més de 4 milions i mig de passatgers intercontinentals que no tenen destinacions directes per volar a Barcelona o des de Barcelona, que vol dir que han d'utilitzar d'altres aeroports d'interconnexió, d'escala, per poder accedir a les seves destinacions intercontinentals.

Per això les últimes setmanes, a mi, com a conseller de Territori i Sostenibilitat, m'ha tocat fer coses boniques i interessants, que és donar la benvinguda a nous vols, eh? El vol directe cap a Xangai, el vol directe cap a Chicago... I què expliquem sempre? Hi ha un mercat que és que és extraordinari –que és extraordinari–, però perquè aquests 4 milions i mig de passatgers amb destinació cap a Barcelona o des de Barcelona puguin operar-se en vols directes, no d'escala, el que cal és, diguem-ne, capacitat de prendre

decisiones i sobretot no malmetre la bona reputació que fins ara té l'aeroport de Barcelona. Aquesta és la idea bàsica. Per això és tan important que ens en puguem sortir; per això vam fer la comissió.

I en aquella comissió, què ens van dir? Hi va haver compromís de comptar amb 144 policies estatals addicionals per a la temporada d'estiu; de dotació del que en diem «jaquetes verdes», que és personal civil per facilitar el control de passaports automàtic. I que sàpiguen idiomes, disculpin, perquè el que és inaudit és quan hi ha aquest control als ABC i es demana alguna mena d'atenció, no hi havia ningú amb capacitat fins ara de poder donar unes explicacions mínimament solvents en anglès. Això és empipador, per entendre'ns –soc molt generós a l'hora d'utilitzar l'adjectiu. Adquisició de vuitanta nous aparells verificadors: cinquanta de manuals –n'hi havia quaranta-sis a l'abril– i trenta d'automàtics –n'hi havia vint-i-quatre–, i millora de les connexions telemàtiques per tal d'agilitar el procés de verificació i control. Aquests són els elements que hi ha sobre la taula. Si es posen aquests elements és possible de reconduir la situació.

Nosaltres ja vam advertir que aquest diumenge passat era la prova de foc i la primera prova de foc sembla que s'ha passat. Ara, aquest divendres hi haurà la segona reunió de la comissió de seguiment; en aquest cas, amb una naturalesa més tècnica. Nosaltres el que volem és cada setmana estar sobre les dades, monitoritzar les dades, veure exactament què hi ha hagut. Ens traslladen que en les operacions del diumenge, que és el dia més complex, al dematí a la T-1, que hi ha, diguem-ne, connexió entre creuers i la terminal, la terminal 1, i al vespre sobretot a la terminal 2, és on es produeixen els nivells màxims de tensió. Sembla que la mitjana –ara ho hem d'acabar d'acreditar–, aquest divendres, de sortida va ser vint minuts i d'entrada va ser trenta minuts. El que hem de mirar és que..., això, poder-ho consolidar; és molt important que ens en sortim. I, per tant, el Govern de Catalunya hi estarà molt a sobre –molt a sobre. Hi insisteixo, nosaltres hem de passar de la queixa –absolutament lògica–, de la reivindicació, de la denúncia a acreditar que es posen solucions sobre la taula. Aquesta és la idea.

Recordo que en la primera reunió que vam tenir..., i manllevo paraules de l'alcalde del Prat de Llobregat, que va dir: «Nosaltres, les institucions, les quatre –Ajuntament de Barcelona, Ajuntament del Prat, Cambra de Comerç, Generalitat de Catalunya–, potser no tenim competències directes sobre aquesta qüestió, però sí tenim una responsabilitat directa amb relació al ciutadans de Catalunya i a l'economia d'aquest país.» I, per tant, assumim aquesta responsabilitat de, plegats, formar part de la solució; intentar articular solucions. Però no podem estar sempre a sobre.

Ara, hi insisteixo, veurem si això es recondueix. Aquest diumenge les coses van anar raonablement bé. Hi estarem molt a sobre, haurem d'acreditar que aquests compromisos es compleixen fil per randa. Perquè –parèntesi– quan vostè explicava quina era la situació de les cues, sobretot a l'hora d'entrar, no hi ha bancs, no hi ha lavabos, no hi ha res. Tres hores dret allà és una situació d'una tensió que es extraordinària –tanco parèntesi. Nosaltres hem d'estar a sobre, no pot tornar a haver-hi un incident d'aquestes característiques a l'aeroport de Barcelona. Ens hi juguem massa. I aquí el que no podem fer és cada vegada que hi ha això haver de moure cel i terra, sacsejar, fer denúncies, mirar. Això ha de venir d'ofici.

I per això el que diem és: volem prendre les decisions nosaltres; volem una gestió individualitzada de l'aeroport de Barcelona; volem capacitat per poder decidir tota l'amplitud de temes. I el conveni aquell a què feia referència vostè és l'enèsima expressió d'això. Per tant, aquesta és la idea. En qualsevol cas, volem donar un missatge, sobretot a la comunitat internacional, de «ens hi abocarem» perquè l'aeroport de Barcelona continuï tenint els altíssims nivells de reputació que tenia fins ara. Aquest és un país que es vol obrir al món i necessitem una porta potent per accedir al món, i perquè el món accedeixi a Catalunya, que és l'aeroport de Barcelona.

Gràcies, senyor diputat, senyors i senyores diputats i senyora presidenta. Gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, a totes i a tots.

I es suspèn la sessió fins demà al matí a les nou.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda.